LIVIU RADU

golem, golem
și alte povestiri fantastice

NAUTILUS

LIVIU RADU

golem, golem

și alte povestiri fantastice

Liviu Radu, născut la București în 1948, și-a început cariera de scriitor de Science fiction și fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Fața nevăzută a planetei Marte" în revista *Quasar*. În anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic*. A semnat, de asemenea, romane ca *Opțiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii* (2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) și volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) și *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicații ca *Jurnalul SF, Anticipația CPSF Nautilus*. Scrierile lui de ficțiune au apărut în volume colective.

Liviu Radu este și un traducător cunoscut și face parte din Uniunea Scriitorilor din România și din Societatea Română de Science Fiction și Fantasy.

GOLEM, GOLEM...

Colinele – sau obcinele, dar cine știa diferența dintre o colină și o obcină? – erau năpădite de-un verde mat, masiv, profund, *viu,* care se deosebea fundamental de verdele obosit și acoperit de praf al Bărăganului. Sigur, își zise sublocotenentul Ion, probabil că primăvara verdele crud al Bucovinei nu se deosebea prea mult de verdele nematurizat al grâului și porumbului din Câmpia Dunării, dar acum, la sfârșit de vară, natura subcarpatică era pregătită deja să înfrunte frigul și zăpada, acumulase suficientă energie ca să fie sigură că avea să iasă din nou victorioasă din lupta cu iarna, în timp ce bălăriile arse de soare și năpădite de pulbere păreau gata să capituleze de pe acum, să cedeze fără nicio împotrivire întinderile Bărăganului viforniței ce avea să năvălească fără pic de milă...

Era liniște aici, în satul de lângă Suceava, o liniște ce nu avea nicio legătură cu războiul care bântuia alte ținuturi, nu prea îndepărtate, și care părea că se apropie cu zi ce trece. Dar aici era liniște și pace – o pace care părea că n-o să mai dureze mult iar sublocotenentul Ion avu în minte, pentru o clipă, imaginea pădurilor sfâșiate de exploziile obuzelor, acoperite de flăcări și fum… Se cutremură și se întrebă de ce nu avusese asemenea vedenii trecătoare cu o lună în urmă, pe când se afla în Cernăuți…

Pentru sublocotenentul Niculae N. Ion, orașul Cernăuți reprezentase o lume complet diferită de cea

în care trăise până atunci. O lume cu o altă tradiţie, cu altfel de oameni, cu o altă mentalitate.

Tatăl său era ţăran mijlocaş din marginea dinspre Dunăre a Bărăganului, cu o droaie de copii în casă. Dar copiii nu simţiseră niciodată ce-i foamea, fuseseră îmbrăcaţi întotdeauna decent, trăiseră într-un oarecare belşug, însă familia nu avusese niciodată bani gheaţă. În lumea satului lor dunărean, gospodăriile ţărăneşti îşi produceau tot ce le era necesar, vindeau în afară doar cât să ajungă pentru plata impozitelor. Când bătrânul Niculae Ion hotărâse că singura soluţie să iasă din starea aceea de la limita sărăciei era să-şi trimită feciorul cel mare la şcoală, iar acesta să-i tragă la oraş, după el, şi pe ceilalţi copii, se pomenise că trebuia să plătească pentru şcolarizarea băiatului o mulţime de bani… şi munciseră cu toţii mai mult ca până atunci, iar Nicu terminase cu bine Şcoala Normală, ajunsese învăţător, se înscrisese la Facultatea de Drept şi la cea de Filosofie ca să ajungă şi el domn, ca să poată folosi relaţiile politice ale neamurilor lor, o mulţime de oameni harnici, ambiţioşi şi cu gură mare.

Lucrurile păreau să fi pornit pe un făgaş propice familiei Ion… apoi lumea a luat-o razna, graniţele se prăbuşeau, războiul care mocnise până atunci departe, prin Africa, a ajuns în vecini… iar învăţătorul Niculae N. Ion a devenit sublocotenentul Niculae N. Ion, concentrat în garnizoana Cernăuţi.

Era tânăr, era idealist, era patriot. Toţi cei din

neamul lui luptaseră pentru patrie. Tatăl lui fusese rănit la Turtucaia, bunicul lui murise la Rahova, fără a mai pomeni droaia de unchi de toate gradele răniți, decorați sau căzuți pe diferite câmpuri de bătaie. Așa că sublocotenentul Ion considera că este de datoria lui să-și dea și el obolul de sânge pentru libertatea patriei.

Numai că atunci când descoperise în ce condiții trebuia să lupte, îl apucase groaza. Era convins că avea să piară, dar nu asta îl îngrozea, ci faptul că jertfa sa și a multor altora ca el avea să fie inutilă și zadarnică. Deci descoperise că armata română nu avea armament, că soldații mobilizați în grabă primeau puști folosite în Primul Război Mondial, vechi și ruginite, care nu aveau nici măcar curele pentru purtat pe umăr, iar oștenii – în cel mai pur spirit românesc – le legaseră, în loc de curele, niște sfori. Nu existau uniforme sau încălțări, soldații erau instruiți în hainele cu care veniseră de acasă, iar spectacolul țăranilor încălțați cu opinci care mărșăluiau prin curtea cazărmii era de râsul curcilor…

În schimb, orașul… orașul era altceva. Ceva ce nu semăna cu târgurile dunărene, prăfuite și sărăcăcioase, cu care avusese de-a face până atunci.

Cernăuți era un oraș austriac, era un oraș din centrul Europei, rătăcit aici, la marginea de răsărit a lumii civilizate. Dacă satele erau locuite în majoritate de români, Cernăuți era un oraș cosmopolit, în care

românii erau minoritari. Întâlneai aici nemţi, polonezi, unguri… şi evrei, foarte mulţi evrei.

Românii bucovineni avuseseră o situaţie aparte în Imperiu, avuseseră drepturi deosebite în Ducatul Bucovinei – mulţi dintre ei fuseseră înnobilaţi, reprezentanţi ai lor fuseseră guvernatori sau mareşali ai Dietei, limbile oficiale ale ducatului erau româna şi germana… adică fuseseră trataţi altfel decât în Regatul Ungar din acelaşi imperiu. Iar acest lucru se vedea în modul de comportare al oamenilor, oameni orgolioşi, mândri şi parolişti.

Sublocotenentul Ion asistase o dată la un schimb de cuvinte între gazdele sale. Domnul Gorobei o făcuse pe soţia lui „romăncă prăpădită”, la care doamna Gorobei răspunsese cu superioritate:

— Eu sunt austriacă, ucrainţ amărât ce eşti!

Evreii se simţeau şi ei în largul lor, participau la viaţa politică locală, dăduseră oraşului oameni de afaceri, artişti de toate soiurile…

Nicu Ion era un bărbat de înălţime medie, cu un nas subţire şi coroiat, smead la faţă. Semăna leit cu tatăl lui, iar bătrânul Niculae Ion râdea uneori şi spunea că ei se trag din cumanii din vechime, din călăreţii turci ce cuceriseră cândva tot estul Europei. Ţaţa Vasilca, nevasta lui, râdea şi ea şi-l cobora cu picioarele pe pământ:

— Mai degrabă a prins-o pe străbunică-ta vreun turc şi i-a făcut felul, de aia sunteţi tuciurii, ca başbuzucii!

Ţaţa Vasilca era blondă, neam de sârbi băjenari cu ochii albaştri. Majoritatea copiilor îi semănaseră ei, doar Nicu se încăpăţânase să arate leit ca Nicu ăl bătrân. Avea o înfăţişare mai degrabă de arab decât de turc şi-i stătea bine în uniformă, cu aspectul lui oarecum exotic…

Într-o zi, în timp ce se plimba pe străzile oraşului, fusese acostat de un evreu, care-i spusese ceva în idiş.

Sublocotenentul îi răspunsese cu acel strop de aroganţă tipic militarilor când discută cu civilii că nu vorbeşte decât româneşte. Iar evreul perciunat scuipase dezgustat şi-i replicase dispreţuitor, în româneşte:

— Al dracu' jidan! Ţi-ai uitat limba, în schimbul unei uniforme!

Nicu Ion rămăsese cu gura căscată şi n-apucase să-i explice individului că nu era evreu, dar îl amuzase teribil toată povestea. Nu credea că arată a evreu, nu credea că poate să-l creadă cineva evreu, iar toată întâmplarea i se păruse o neînţelegere stupidă, din acelea pe care poţi să le istoriseşti la un pahar, ca să-ţi amuzi prietenii.

Luase povestea ca atare, ca pe o simplă întâmplare care dovedea că în oraşul acela cosmopolit evreii erau trataţi ca egali, ca oameni care puteau să aibă carieră militară sau politică, nu numai artistică.

Da, oraşul acela avea o atmosferă, avea *ceva* ce nu semăna cu nimic din ce cunoscuse în România. Peste câţiva ani, în 1944, când avea să ajungă cu trupele

române tocmai la Praga, regăsise aceeaşi atmosferă – numai în parte, căci războiul distrusese seninătatea aceea inconştientă atât de tipică imperiului austriac, dar o regăsise în totalitate în Viena, pe care o vizitase într-o permisie. În Viena aceea, transformată de război în ruine, fuseseră deschise cafenelele, muzica răsuna pe străzi, oamenii erau veseli, în ciuda catastrofei ce se abătuse asupra lor… Şi abia atunci înţelesese cu adevărat ce fusese Cernăuţiul, din ce lume şi din ce cultură făcuse parte oraşul acela…

Da, avea să-şi amintească toată viaţa Cernăuţiul aşa cum fusese până în 1940… şi cum nu mai avea să fie niciodată…

Lumea fusese cuprinsă de război, Franţa capitulase, în alte părţi se desfăşurau lupte crunte. Dar acolo, în Bucovina şi în toată România era încă pace, o pace încordată, circulau zvonuri ameninţătoare, pe care se sileau cu toţii să le ignore, ca nişte copii care îşi trăgeau plapuma peste cap, ca să nu mai zărească Bau-Baul ce se furişa prin întuneric… Oamenii se bucurau de viaţă şi se prefăceau că e totul bine…

Iar când Uniunea Sovietică transmisese României o notă ultimativă, prin care solicita predarea fără întârziere, în maximum patru zile, a întregii Basarabii şi a Bucovinei de Nord, toţi avură sentimentul că se prăbuşise cerul peste ei.

Sublocotenentul Ion crezuse – sperase, nădăjduise – că aveau să lupte, că aveau să-şi apere pământul

strămoşesc, chiar dacă îi era clar că nu aveau şanse de izbândă. Descoperise, fără nicio surprindere, că ofiţerii de carieră gândeau la fel ca rezerviştii, că erau gata cu toţii să piară în numele onoarei militare, al patriei şi al altor noţiuni abstracte, potrivite altor vremuri, mai puţin pragmatice.

Dar primiseră ordin să se retragă fără luptă. Într-un fel, era logic să se întâmple aşa, nu se puteau bate cu un colos, cu un imperiu de zeci de ori mai mare decât România, imperiu care dispunea de o armată imensă, dotată cu armament modern şi care abia terminase – cu greu, dar victorios – conflictul cu Finlanda. Sovieticii aveau oameni, aveau armament, aveau experienţă. România nu avea nimic, nici măcar dorinţa de a opune rezistenţă.

Aşa că începuse haosul.

Statul se grăbise să evacueze administraţia, arhivele… civilii fugeau cum puteau, dar existau şi simpatizanţi comunişti care se bucurau că vin ai lor… Armata se retrăsese şi ea, în mai multe etape, pentru a asigura, cât de cât, un simulacru de ordine.

Colonelul Popescu şi statul major al unităţii plecaseră în prima zi, cu camioanele, luând cu ei arhivele şi documentele secrete. Restul trupelor, cu armamentul şi cazarmamentul, porniseră după ei, la intervale egale, în convoaie de căruţe.

Abia atunci, în bejenia aceea jalnică – ce semăna cu fuga din faţa năvălitorilor barbari – îşi dăduse seama sublocotenentul Ion care era nivelul dotării armatei

române. Şi înţelesese că laşitatea conducătorilor care preferaseră să se retragă fără luptă nu era laşitate, ci o recunoaştere plină de amărăciune a realităţii. Asta nu însemna că nu erau de vină că aduseseră ţara într-o asemenea stare…

Oricum, sublocotenentul Ion condusese ultimul convoi, plecat în ultima clipă. Goniseră ca disperaţii pe drumuri de ţară, pentru că şoselele erau pline de refugiaţi şi ar fi înaintat cu greu, goniseră atât cât se putea goni cu căruţele încărcate, până obosiseră caii, apoi soldaţii care merseseră alături de vehicule puseseră umărul şi împinseseră alături de caii epuizaţi… iar pe înserat, când ajunseseră într-o vâlcea şi trecuseră – după socotelile sublocotenentului – dincolo de noua linie a frontierei, căzuseră cu toţii laţi, nu mai ridicaseră corturile, nu mai aprinseseră focul, nici măcar nu mâncaseră.

Pur şi simplu se întinseseră pe iarbă şi adormiseră buştean.

Iar când se treziseră, o dată cu primele raze de lumină ale dimineţii, descoperiseră că pe înălţimile din jur erau tancuri ruseşti, cu tunurile aţintite asupra lor.

Se opriseră prea devreme, cu vreo doi kilometri înainte să treacă hotarul…

Ce puteau să facă ei, treizeci de oameni, înarmaţi cu puşti, împotriva blindatelor sovietice?

Ridicaseră mâinile şi se predaseră.

Ruşii îi mânaseră ca pe vite până în cel mai

apropiat sat şi-i închiseseră într-o curte.

Gospodăria era la marginea satului, iar dincolo de gard se întindea pădurea. Erau singuri, de capul lor, nu-i interogase nimeni, nu discutase nimeni cu ei, ruşii refuzaseră orice contact. Printre soldaţi erau şi câţiva bucovineni, care ştiau suficient de bine ucrainiana ca să se facă înţeleşi de cei care îi capturaseră, dar sovieticii se prefăcuseră că nu-i aud. Degeaba protestase sublocotenentul, degeaba solicitase să se ia legătura cu comandamentul trupelor sovietice şi cu reprezentanţii armatei române. Nu-l băgase nimeni în seamă.

Rămăseseră acolo, în curtea aceea, printre copaci, şi se cuibăriseră pe unde putuseră, cuprinşi de îngrijorare. Erau conştienţi că-i păştea surghiunul în Siberia, dacă nu chiar o execuţie sumară…

Dincolo de gard se plimba o santinelă, iar pe uliţă colindau ruşii care-şi vedeau de treburile lor.

Sublocotenentul Ion găsise un cotlon, adusese nişte paie din şira din curte şi-şi făcuse un culcuş, pregătindu-se să doarmă şi să uite de orice grijă. Privise un timp stelele, care păreau că-şi râd de el şi de spaimele sale, apoi tinereţea îşi spusese cuvântul şi aţipise fără să-şi dea seama…

Se trezise brusc.

Cineva îl zgâlţâise uşor.

Deschisese ochii şi, în lumina lunii, îl văzuse pe sergentul Vulpică, aplecat asupra lui…

— Ce s-a întâmplat? bombănise sublocotenentul,

încă buimac.

— Sttt! făcuse sergentul, apoi îi şoptise. Do'n sublocotenent, eu zic să fugim, că acum e momentul potrivit…

Nicu Ion se ridicase şi-l urmase pe sergent până în fundul curţii, unde doi soldaţi săpau de zor cu nişte lopeţi paradite, dar într-o linişte mormântală, sub gardul împletit din nuiele. Ceilalţi stăteau nemişcaţi, împrăştiaţi prin curte, în umbra copacilor, părând ei înşişi nişte umbre…

Luna fusese acoperită de un nor, ca şi cum noaptea ar fi vrut să-i ajute să se strecoare mai uşor…

Când cei doi reuşiseră să sape sub gard o gaură suficient de mare ca să treacă prin ea un om, sergentul, făcuse semn celorlalţi să se strângă în jurul său şi le spusese în şoaptă:

— O să ies mai întâi eu, apoi o să vină după mine domnul sublocotenent… iar după aia o să veniţi unul câte unul… Când o să ieşiţi afară, o să întinderi mâna şi o să vă prindeţi de cel care a ieşit înaintea voastră. Apoi aşteptaţi să iasă următorul şi-l prindeţi de mână. Să nu scoateţi o vorbă, să nu scoateţi niciun sunet, să nu vă daţi drumul la mâini şi să mergeţi acolo unde o să vă conduc eu, fără împotrivire. Aţi înţeles?

Dăduseră cu toţii din cap, iar sergentul se furişase prin gaură şi dispăruse în bezna din afară.

Sublocotenentul Ion se ghemuise lângă groapă, se lăsase în patru labe şi se strecurase şi el afară. De

îndată ce ieşise din groapă, se pomenise în faţa ochilor cu mâna întinsă a lui Vulpică. O prinsese strâns şi aşteptase următorul evadat…

După câteva secunde, simţise strânsoarea caldă a mâinii altui soldat şi făcuse doi paşi înainte, îndepărtându-se de gard, ca să facă loc celui ce abia ieşise din curte.

Chiar atunci, vântul abia simţit mânase norii din faţa lunii, iar peticul de fâneaţă dintre gard şi pădure se luminase brusc, ca ziua.

Şi sublocotenentul Ion văzuse, la trei metri în faţa sa, un soldat sovietic, rezemat de un copac, care se uita cu ochii holbaţi la ei…

Înlemnise. Împietrise. Înţepenise.

Apoi sergentul îl trăsese uşor de mână, ca să facă loc soldaţilor ce ieşeau unul după altul prin groapa de sub gard, într-o tăcere mormântală…

Iar când ieşiseră cu toţii, Vulpică se puse în mişcare, mergând încet, uşor ghemuit, cu paşi mărunţi, lenţi, şi toţi ceilalţi îl imitau, mişcându-se la fel de încet şi mergând cocârjaţi…

Lui Ion îi venise să strige în gura mare:

— Lăsaţi maimuţăreala, proştilor! Rusul se uită la voi, acum ne trezim că dă alarma şi ne împănează cu gloanţe! Mergeţi demni, ţanţoşi, măcar să murim în picioare, dacă o viaţă întreagă ne-am tot târât!

Dar avusese impresia că fălcile i se încleştaseră, nu putuse să scoată un sunet, nu putuse nici măcar să se îndrepte, mersese ca şi ceilalţi, ţinându-se de mâna

sergentului, trecând cu toţii pe lângă sovieticul care se tot holba la ei, dar fără să se mişte, de parcă era din piatră…

Şi, pentru ca absurdul întregii situaţii să fie deplin, sublocotenentul Ion avusese impresia că-l aude pe sergent fredonând încetişor

Ne furişăm, ne furişăm,
Tupilăndu-ne
Tiptil, tiptil…

Merseseră aşa ore în şir, ţinându-se de mâini ca nişte orbi conduşi de-un chior, până pătrunseseră adânc în pădure. Abia atunci îndrăzniseră să-şi dea drumul şi să se aşeze un pic pe iarbă… dar de data asta se feriseră să se lase pradă somnului, se odihniseră câteva minute, apoi plecaseră din nou, mai relaxaţi… iar în zori dăduseră de trupele româneşti, care-i conduseseră la unitatea lor, unde colonelul Popescu fusese gata să lăcrimeze de bucurie când îi văzuse.

Sublocotenentul Ion raportase tot ce li se întâmplase, lăsând de-o parte impresiile personale, completase hârtiile şi declaraţiile necesare, apoi concluzionase:

— Domnule colonel, sunt convins că rusul era beat pulbere. Adormise rezemat de copac, cu ochii deschişi. De aceea nu ne-a oprit, deşi am avut impresia că ne-a văzut. Sau poate ruşii n-au avut

nevoie de complicaţii şi au dorit să scape de noi, lăsându-ne să fugim… Doar Dumnezeu ştie care-i adevărul.

Doar Dumnezeu şi sergentul Vulpică, îi trecuse un gând prin minte, dar era un gând aiurea, nepotrivit pentru un tânăr şcolit, ca el, aşa că îl alungase cu dispreţ.

Până una, alta, unitatea lor fusese trimisă aici, în satul din sudul Sucevei, în apropiere de graniţă, în aşteptarea celor ce vor urma.

Iar oamenii, dând dovadă, ca de obicei, de capacitatea tipic omenească de a uita, se bucurau cât mai puteau de vară, de linişte, chiar dacă aveau sentimentul că-i liniştea dinaintea furtunii, de tinereţe.

Sublocotenentul Ion privi din nou verdele mat, dens, al pădurii ce cotropise dealurile, dădu din cap şi izgoni din minte gândurile legate de cele ce fuseseră şi preocupările legate de cele ce aveau să fie. Pentru moment era mai importantă reuniunea de la familia Cernişorencu.

Ofiţerii – bărbaţi tineri şi arătoşi, cu şcoală şi perspective – erau preţuiţi de tinerele localnice cu ambiţii. Iar ei, a orice bărbaţi de vârsta lor, erau gata oricând să se îndrăgostească, să facă un pic de curte, să caute o aventură, de fiecare dată când zăreau o femeie cu înfăţişare corespunzătoare. Şi domnişoara Marta Cernişorencu, fiica primarului şi învăţătoare la şcoala din sat, nu numai că avea o avere care i-ar

fi permis căsătoria cu un ofiţer, ci avea şi un chip care să-l transforme într-un visător pe cel mai pragmatic individ.

Aşa că Nicu Ion se înamorase lulea şi se gândea tot mai des ce frumoasă ar fi viaţa în satul acela bucovinean – el ar ajunge directorul şcolii, cu ajutorul socrului primar, nevasta ar fi şi ea învăţătoare, deci ar avea două lefuri în casă, plus gospodăria cu toate acareturile, primită ca zestre… O viaţă îmbelşugată şi frumoasă, alături de o nevastă fermecătoare… ce-ţi puteai dori mai mult?

Colonelul Popescu vedea totul şi-şi dădea seama de ce era în mintea subordonaţilor săi, pentru că sublocotenentul Ion nu reprezenta un caz unic, îi lovise strechea pe toţi, aşa că, amintindu-şi de propria-i tinereţe, zâmbea şi se lăsa atras în toate prostioarele pe care le imaginau aceştia ca să fie împreună cu doamnele inimilor lor.

În seara aceea era prevăzută o distracţie anume, exact aşa cum îşi doreau tinerii, dar şi cum îşi doreau părinţii. Adică totul avea să se desfăşoare în semiîntuneric, cum doreau tinerii cei nebunatici, dar de faţă cu doamna Cernişorencu şi cu colonelul, ca să nu existe niciun motiv de bârfit. Iar tinerii aveau să se ţină de mâini, adică puteau să se atingă, după cum tânjeau, dar nu aveau cum să se pipăie pe sub masă, cum ar fi vrut. Poate doar să-şi împletească picioarele – cei mai încinşi – sau să-şi atingă uşor genunchii – cei mai timizi…

Căpitanul Bratu găsise printre soldații săi un orășean uns cu toate alifiile, un oarecare Bogdan Răchieru, croitor de pe Vergului, din capitală, care pretindea că-i medium și că se pricepe să cheme spiritele.

Și mahalagiul acceptase să-și demonstreze talentul, nu atât de dragul răsplății pe care i-o făgăduiseră ofițerii cei tineri, ci mai mult ca să între pe sub pielea superiorului.

Sublocotenentul Ion nu credea în spirite, nu credea în viața de apoi și credea destul de vag în Dumnezeu. Cine să mai creadă în spirite acum, la jumătatea celui de-al douăzecilea veac? Dar era dispus să îndure o ședință plictisitoare, cu condiția ca aceasta să se desfășoare pe întuneric, ținând-o de mână pe domnișoara Marta… El nu credea în prostiile alea, dar poate că domnișoara credea… și avea să se înfioare, speriată, căutând apărare la bărbatul puternic de lângă ea…

Iar sublocotenentul Ion aştepta acum, pe drumeagul ce ducea spre gospodăria întinsă a primarului Cernișorencu, să apară și camarazii lui. După ce cinaseră la popotă, se dusese fiecare „acasă" la el, la locuința în care fusese cazat, să se spele și să se dichisească așa cum se cuvenea pentru o întâlnire cu niște tinere domnișoare…

Primii apărură căpitanul Bratu și croitorul său, iar imediat după aceea se iviră locotenentul Potcovanu și doctorul Bălan, oameni însurați, cărora nu le ardea

de curtat învăţătoare dintr-un sat pierdut din codrii Bucovinei, dar care preferaseră să asiste la şedinţa de spiritism decât să stea închişi în casă. După câteva minute apăru, aproape alergând, locotenentul Betneagă.

Gata, se strânseseră toţi. Plecară liniştiţi, pălăvrăgind agale, medicul şi căpitanul în frunte, iar soldatul în coada tuturor, singur şi nebăgat în seamă de nimeni.

Colonelul îi aştepta în faţa porţii, cu ţigara în gură. Era un fumător înveterat şi spunea deseori că abia aşteaptă să înceapă războiul, pentru că dorea să moară eroic, cum se cuvine unui soldat, nu doborât de tutun.

Se salutară, bine-dispuşi, şi intrară pe poarta largă, înaltă, cioplită artistic.

Primarul era plecat cu treburi la Suceava, aşa că fură primiţi de soţia acestuia, care-i conduse în pridvor. Acolo îi aşteptau Marta, fiica ei, şi altă tânără, tot învăţătoare, o individă roşcată şi pistruiată, obraznică şi şugubeaţă, care se numea Marinela Prodălan. Sublocotenentului Ion îi era frică de ea. Nu îndrăznea să recunoască în sinea lui de ce îi era frică de ea, dar o ocolea cât se putea. Poate se temea de glumele ei agresive, care loveau fără milă, poate îi displăcea ideea unei femei care-şi permite să trateze bărbaţii ca şi cum i-ar fi fost inferiori… oricum, n-o plăcea niciun pic şi avea de gând ca după ce o să se însoare cu Marta să-i ceară acesteia să rupă

prietenia cu pistruiata.

Cam dezamăgiți că reprezentantele sexului frumos erau atât de puține, ofițerii se apucară să le curteze pe cele prezente, mulţumindu-se şi cu atât.

Doamna primăriță se grăbi să-i servească pe oaspeți cu cafele, iar servitoarea, o țărancă de vreo treizeci şi cinci de ani, îmbrăcată în port popular, rumenă în obraji şi desculță, veni iute cu o tavă pe care eraufarfurioare cu dulceață de zmeură, proaspăt făcută, ce răspândea o aromă zăpăcitoare.

Croitorul spiritist fusese condus în spatele casei, la bucătărie, unde servitoarele urma să aibă grijă de el, să-l îndoape cu bunătăți pe care nu le-ar fi găsit niciodată la bucătăria de campanie a unității.

Colonelul își termină dulceața primul, vârând în gură fără fasoane linguriţa încărcată cu vârf cu bobițe roșii. Apoi, scăpat de grija dulceții, își aprinse fericit o țigară şi trase cu nesaț din ea, de parcă nu ar mai fi fumat de o zi.

Medicul şi căpitanul îi făceau conversație doamnei Cernișorencu, locotenenții se umflau în pene în fața domnișoarelor, toată lumea pălăvrăgea, veselă şi nepăsătoare.

Cafelele se terminară, se isprăvi şi dulceața, coana primăriță își strigă servitoarea şi-i şușoti ceva la ureche, femeia dădu din cap şi plecă în grabă, lipăind cu tălpile-i goale pe podeaua pridvorului, apoi se întoarse după câteva minute, însoțită de-o fătucă timidă, cu codițe lungi şi cu privirea în pământ, tot în

costum popular, probabil fiica ei. Fătuca purta o tavă de lemn, cu păhărele proaspăt spălate, iar mămuca ei ducea două carafe pântecoase, una mai mare, cu o răchie galbenă, cealaltă mai mică, umplută cu zmeurată.

Doamna Cernişorencu îşi făcu datoria de gazdă, turnă în pahare răchie pentru bărbaţi şi lichior dulce pentru sine şi pentru domnişoare, conversaţia se încinse şi mai mult, toată lumea era bine-dispusă şi pusă pe glume…

Iar timpul trecu, pe nesimţite…

…şi, la un moment dar, domnişoara Marta Cernişorencu se înfioră, simţind briza răcoroasă ce se strecurase printre copaci, venind dinspre dealuri, şi spuse, cu vocea-i cristalină, un pic afectată, făcându-l şi pe sublocotenentul Ion să se înfioare:

— S-a făcut frig… ar trebui să intrăm în casă…

— Da, să intrăm! se grăbi s-o susţină domnişoara Marinela. Şi să auzim ce au să ne spună spiritele…

Bineînţeles, remarca ei provocă o avalanşă de glume, de chicoteli şi de comentarii de tot felul, iar oaspeţii se ridicară, pregătindu-se să între în casă.

Gazda îi strigă servitoarei să ducă înăuntru clondirele şi păhărelele, dar Marinela – care părea a fi singura ce lua în serios şedinţa de spiritism – o opri şi-i explică, destul de nepoliticoasă, că ar fi mai bine să lase băutura afară, ca să nu afecteze „starea de concentrare necesară comunicării cu lumea de dincolo”.

Uşor dezamăgit, colonelul se interesă dacă poate să fumeze în timpul şedinţei, iar învăţătoarea pistruiată îl puse scurt la punct:

— Lăsaţi, domnule colonel, că n-o să muriţi dacă ţineţi post o oră, două! Oricum n-o să aveţi mâinile libere, ca să scuturaţi scrumul…

Ofiţerul ridică din umeri, zâmbind stânjenit, şi făcu semn că se predă, în râsetele celorlalţi.

Intrară cu toţii în căsoaia imensă, cu covoare cu modele tradiţionale atât pe podele, cât şi pe pereţi.

În centrul încăperii se afla o masă uşoară, de lemn, destul de mare ca să poată sta în jurul ei vreo zece, douăsprezece persoane. Masa, probabil adusă din altă parte, pentru că nu se potrivea cu scrinurile şi şifonierele masive înşirate de-a lungul pereţilor, era goală, fără nicio podoabă, fără faţă de masă. Slujnica şi fătucă ei cărau de zor scaune din celelalte încăperi, aranjându-le în jurul mesei. Pe scrinuri erau aşezate două-trei candelabre cu lumânări groase, ca de nuntă, iar flăcările lor pâlpâitoare luminau slab încăperea, creând o atmosferă de mister artificial şi superficial.

Coana primărească îi şuşoti ceva servitoarei, aceasta lăsă aranjatul scaunelor în seama fetiţei şi fugi iute pe o uşă ce ducea în spatele casei. Reveni curând, împingându-l înaintea ei pe Bogdan Răchieru, care părea că se simţise bine acolo unde fusese şi că nu avea chef să-şi distreze superiorii. Dar obişnuinţa e a doua natură, îşi reveni iute, pe figură îi apăru o

expresie ciudată, în acelaşi timp serioasă, concentrată, de om care se gândeşte la lucruri importante, combinată însă cu un aer visător, eteric, de om aflat în altă lume, care pierduse contactul cu realitatea.

Sublocotenentul Ion îşi zise că individul îi lua de proşti şi-şi propuse să-i strice toate ploile.

Soldatul, care părea să-şi ia în serios rolul de maestru de ceremonii, se apucă să-i aranjeze în jurul mesei: locul din centru şi-l rezervă lui; îl aşeză în stânga sa pe colonel, iar în dreapta o aşeză pe doamna Cernişorencu. În stânga colonelului o plasă pe domnişoara Marta Cernişorencu – iar sublocotenentul Ion se grăbi să se aşeze alături de ea. Soldatul dădu din cap şi-i făcu semn doctorului Bălan să ocupe scaunul următor. Alături de acesta îl aşeză pe locotenentul Betneagă, iar între acesta şi căpitanul Bratu o plasă pe domnişoara Prodălan. Locotenentul Potcovaru ocupă ultimul scaun rămas, între căpitan şi doamna Cernişorencu.

Apoi, înainte să-şi ocupe locul, croitorul se duse şi stinse lumânările din sfeşnice – iar în încăpere se aşternu un semiîntuneric grav, plin de spaime şi de miros de ceară topită, diluat un pic de urma de lumină ce se strecura printre perdele, de fapt, afară era crepuscul, o beznă ceva mai luminoasă decât cea din încăpere, de care se deosebea doar ca nuanţă.

După ce ajunse pe bâjbâite la scaun şi se aşeză, Bogdan Răchieru îşi drese glasul şi începu să

vorbească încet şi tremurat, ca şi cum ar fi avut emoţii mari, despre lumea spiritelor, despre eterul dintre lumea noastră şi cealaltă lume, despre entităţili (da, acesta a fost termenul folosit, *entităţili)* care rătăcesc prin eter, cunoscând viitorul şi trecutul, ştiind secrete de nepătruns minţii omeneşti…

Boscorodeala lui, pompoasă şi incoerentă, îi amuză pe participanţii la şedinţa de spiritism, oameni cu educaţie, citiţi, şi care probabil ştiau mai multe despre ocultism decât un biet croitor din Vergului. Dar, cu un efort demn de laudă, se abţinură cu toţii să izbucnească în râs.

După aceea, Răchieru le ceru tuturor să se prindă de mâini, alcătuind un lanţ viu, ţinând însă mâinile împreunate pe tăblia mesei. Şi le mai ceru să izgonească din gânduri neîncrederea şi îndoiala, pentru că acestea vor fi simţite de spirite şi le vor împiedica să se manifeste. Sublocotententul Ion profită de ocazie ca să strângă uşor mâna domnişoarei Marta, iar aceasta îi răspunse cu o strânsoare la fel de uşoară.

Apoi, Răchieru anunţă cu glas solemn că va chema un spirit care să răspundă la întrebările celor adunaţi acolo.

— Spirite, anunţă-ne dacă eşti aici şi ne auzi. Dacă eşti aici, bate în masă!

Şi, aproape imediat, masa se ridică uşor, apoi se lăsă la loc, scoţând un pocnet slab.

Sublocotenentul Ion îşi dădu seama – probabil că şi

alţii îşi dăduseră – că soldatul împinsese masa în sus cu genunchiul, apoi o lăsase să cadă. *Bine, fârtate,* îşi zise el, *o să te învăţ eu minte!*

— Cine eşti? întrebă Răchieru, apoi răspunse tot el, cu un glas oarecum schimbat, care se dorea a fi al altcuiva: Sunt spiritul numit Marcon. Am trăit acum şapte mii de ani într-o lume care a fost acoperită de apele mării.

— Vei răspunde întrebărilor noastre, dezvăluind secrete legate de viitorul necunoscut nouă?

— Vă voi destăinui secrete de necrezut, căci mari sunt puterile mele şi mă bucur de ajutorul spiritelor din cerurile cele mai înalte. Întrebaţi, iar eu vă voi răspunde!

După aceea, soldatul reveni la vocea sa obişnuită şi se adresă celor din încăpere:

— După cum vedeţi, spiritul e binevoitor. Ce doriţi să aflaţi? Poate doamna vrea să pună o întrebare… poate domnul colonel vrea să ştie ceva anume…

Urmă un moment de tăcere stânjenită.

Nimeni nu voia să se bage în faţă, dar nu aveai cum să te distrezi, dacă nu te prefăceai că respecţi regulile…

În cele din urmă, colonelul îşi drese glasul şi întrebă, străduindu-se să rămână demn şi serios:

— Spirite, fii amabil şi spune-ne dacă o să recăpătăm Basarabia şi Bucovina.

Evident, întrebarea fusese pusă atât din motive de imagine publică – nimeni nu ar fi putut să-i reproşeze

ulterior colonelului Popescu că n-ar suferi alături de țară și că se ținea de prostii –, cât și dintr-un interes direct, personal, pornit din adâncul sufletului. Sublocotenentul Ion îl înțelegea perfect pe colonel, pentru că și el era în aceeași situație: nu credea în asemenea bazaconii, iar rațiunea îi spunea că teritoriile răpite nu aveau să mai facă parte niciodată din România; însă sufletul lui nu voia să știe de rațiune și-și dorea o încurajare, fie ea și irațională, ca să se mențină pe linia de plutire, agățându-se de ea ca înecatul de un pai…

Răchieru rânji încântat – publicul începea să reacționeze cum se cuvine, scotea la iveală nădejdi deznădăjduite, adică începea să devină manipulabil, așa cum și-l dorea orice om care trăia de pe urma spectacolelor. Își drese glasul și porunci, cu glas puternic:

— Răspunde, spirite! O lovitură înseamnă „da”, două lovituri înseamnă „nu”.

Masa se ridică un pic, căzu pe podea, apoi rămase nemișcată.

Răspunsul, evident pentru toți, era cel dorit, cel așteptat, adică „da”.

Atunci, împins de un impuls subit, inexplicabil, dar căruia nu putea să se opună, sublocotenentul Ion făcu un gest neașteptat: o împinse în sus cu genunchiul, după care o lăsă să cadă zgomotos pe podea.

Răspunsul spiritului se transformase, brusc și iremediabil, în „nu”.

Cu tot semiîntunericul, văzură totuşi figura uluită, dezamăgită, a croitorului din mahalaua bucureşteană. Lui Răchieru nu-i venea să creadă că vreunul dintre cei prezenţi i-ar fi sabotat în mod conştient reprezentaţia. Presupuse că fusese un accident, că cineva lovise masa fără să-şi dea seama…

Decise să continue spectacolul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Aţi auzit răspunsul spiritului, zise el. Vă rog să-i puneţi şi alte întrebări.

Colonelul, care îşi dăduse seama după mutra lui Răchieru că lucrurile nu se desfăşuraseră aşa cum dorise acesta şi Presupusese că vreunul dintre tinerii săi subalterni era vinovat, decise să joace în continuare rolul de naiv înşelat de escrocul bucureştean şi întrebă, străduindu-se să pară sincer îngrijorat:

— Spirite, spune-ne dacă ţara noastră o să între în război…

Evident, răspunsul dorit de toată lumea era „nu”, aşa că Răchieru se pregăti să răspundă prin două ciocănituri. Săltă o dată masa, bocănitul îl auzi toată lumea… iar când se pregăti să mai o salte o dată, descoperi că, în ciuda eforturilor sale, nu putea mişca mobila pe care o manevrase cu uşurinţă până atunci. Explicaţia era banală – sublocotenentul Ion, care-şi propusese să-i strice spectacolul lui Răchieru se proptise cu coatele în masă, lăsându-se cu toată greutatea pe ea, părând cu stă relaxat, ca toţi ceilalţi.

Când deveni evident pentru toată lumea că răspunsul consta dintr-o singură lovitură şi că nu mai avea rost s-o aştepte pe a doua, mediumul improvizat se decise să treacă la o altă întrebare.

Colonelul decise că făcuse suficient pentru întreţinerea atmosferei şi refuză să mai colaboreze. Atunci interveni doctorul Bălan, care se interesă, cu un glas ce părea calm, dar în care se simţea o încordare bine stăpânită, dacă toţi cei prezenţi vor scăpa cu viaţă din războiul anunţat.

Răchieru se grăbi să răspundă printr-un ciocănit, iar sublocotenentul Ion se grăbi şi el să mai adauge unul.

Totul mergea pe dos, îşi zise Răchieru. Crezuse că va avea parte de un grup dispus să se distreze, dispus să ia lucrurile aşa cum avea să li le prezinte el… că domnişoarele aveau să se prefacă emoţionate şi speriate, iar bărbaţii impresionaţi… adică toată lumea avea să ştie că-i un simplu joc şi aveau să se joace cu toţii de-a luatul spiritismului în serios, prefăcându-se că respectă atât spiritismul, cât şi pe practicanţii lui…

Dar avusese parte de rea voinţă… dacă individul ăla de lângă fata primarului – pentru că bănuia că individul ăla era cauza necazurilor de care avea parte – nu i-ar fi fost şef, ce-ar mai fi măturat podelele cu el! Iar maniera în care tipul reuşea să-i deformeze bunele intenţii… La urma urmei, ce voia el? Să dea tuturor un pic de speranţă, într-o lume cuprinsă de

disperare…

Nu, nu avea rost să mai continue. Individul avea să-l saboteze până la sfârşit, probabil ca s-o impresioneze pe fata primarului. Aşa că era mai bine să se oprească aici. O să-şi ceară scuze, o să găsească el o explicaţie, ceva despre astralul care e în contradicţie cu etericul sau altă aiureală fără înţeles, dar care sună bine… şi o să plece, o să-i lase să se distreze singuri, cum ştiau ei. Poate că nu aveau să-i dea la fel de mulţi bani cum i-ar fi dat, dacă totul ar fi mers strună… dar asta-i viaţa…

Îşi drese glasul, atrăgând atenţia celorlalţi că voia să spună ceva…

Dar, înainte să apuce să-i anunţe că spiritul se retrăsese, că era silit să oprească şedinţa, sublocotenentul Ion îşi lăsă brusc capul pe spate, rămase ţeapăn, strânsoarea mâinii sale deveni foarte puternică, iar domnişoara Marta scoase fără să vrea un ţipăt uşor…

Apoi zise, cu un glas grav, aspru, inexpresiv, care nu semăna deloc cu vocea lui:

— M-aţi chemat? Sunt gata să vă răspund.

Răchieru rămase o clipă pe gânduri, apoi se hotărî să între în joc. La urma urmei, ce avea de pierdut?

— Cine eşti?

— Sunt golemul din Praga.

— Eşti spirit?

— Într-un fel. Am trup, ascult ordine, apăr… deci gândesc.

— Vrei să ne spui ceva anume?

— De obicei, îndeplinesc ordine.

— Deci preferi să răspunzi la întrebări?

— Da.

— Atunci, golem din Praga, spune-ne dacă ţara noastră va intra în război.

— Mai curând decât credeţi.

— Iar cei de aici se vor întoarce cu bine la casele lor?

— Dintre cei prezenţi, doar trei se vor întoarce la casele lor.

— Adică restul vor muri?

— N-am spus că restul vor muri, ci că nu se vor mai întoarce la casele lor. Unii vor regreta că n-au murit…

Deşi erau convinşi că totul e un joc, cei din jurul mesei se înfiorară. Gluma era macabră, iar vremurile şi spaimele aduse de ele îi făceau să se aştepte la ce era mai rău. Nu le mai plăcea jocul, nu mai aveau chef să arunce o privire pe furiş dincolo de perdeaua prezentului, pentru că le era teamă de viitorul pe care-l puteau zări. Răchieru tăcu, neştiind ce să mai întrebe, iar ceilalţi tăceau şi ei…

Iar sublocotenentul Ion spuse, cu acelaşi glas ciudat:

— Dacă vreţi să mă mai întrebaţi ceva, grăbiţi-vă! Puterile îmi scad. Căci puterea mea s-a născut din speranţa celor din ghetou… iar ei sunt acum din ce în ce mai puţini şi mai lipsiţi de speranţă. Vor pieri cu

toţii şi voi pieri şi eu.

Sublocotenentul tăcu un timp, apoi continuă, cu aceeaşi voce monotonă, inexpresivă, lipsită de simţire sau, mai degrabă, artificială:

— Asupra lumii s-a abătut pârjolul. Ce-i mai rău n-a sosit încă. Focul va arde milioane de oameni. Focul se întinde, se tot întinde. Va distruge o lume, iar cea născută din cenuşa lui nu va mai avea nevoie de mine.

Glasul acela ciudat se opri din nou… şi se auzi iarăşi, după un minut de tăcere:

— Adună oamenii, îi încarcă în trenuri, ca pe vite, focul îi aşteaptă… peste tot foc şi ruină, lumea mea piere… Dispar bătrânii, dispar copiii, cei care supravieţuiesc mă uită… nu vor mai exista fetiţele care cântau despre mine, dându-mi putere şi fiinţă… nu le voi mai auzi cântecul…

Şi, în tăcerea şi în întunericul tot mai dens, sublocotenentul Ion, care devenise doar un glas în beznă, începu să cânte ceva, cu voce piţigăiată, de copil. Ceva într-o limbă străină, un cântec trist, tângâitor, din care cei strânşi în jurul mesei înţeleseră doar o parte din refren: *Golem, golem*…

Colonelul Popescu izbucni brusc în râs, un râs silit, împrăştiind vraja care-i cuprinsese pe toţi, spulberând spaimele.

— Măi Nicule, nu ştiam că ai învăţat cântece jidoveşti! Dar măcar să le fi cântat frumos, că ai o voce ca balamaua neunsă de la uşa babei Floarea!

Izbucniră cu toţii în râs, eliberând tensiunea care se strânsese în ei.

— Ei, gata cu distracţia, că s-a făcut târziu! spuse doamna Cernişorencu, ridicându-se şi ducându-se pe bâjbâite spre scrinul pe care fusese aşezat candelabrul.

Scoase din buzunar o cutie cu chibrite, scăpără un băţ şi aprinse o lumânare.

Iar lumina împrăştie şi ultimele rămăşiţe ale vrajei ce-i cuprinsese pentru scurt timp.

Clipiră o vreme cu toţii, obişnuindu-se cu lumina. Doar sublocotenentul Ion era buimac, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-odată din somn şi rămăsese între vis şi trezie, fără a şti în care dintre lumi se află în clipa aceea…

Ofiţerii strânseră nişte bancnote pentru Răchieru, servitoarea îi puse în mână o paporniţă cu mâncare şi o sticlă cu ţuică, aşa că mediumul plecă mulţumit.

— Bravo, Nicule, ne-ai salvat seara! îi spuse domnişoara Marta sublocotenentului Ion, care zâmbi încântat, fără să ştie prea bine la ce se referise doamna sufletului său.

Mai tăifăsuiră un timp, apoi se despărţiră râzând.

Fără să ştie că unii dintre ei se vedeau pentru ultima oară.

În zori, unitatea părăsi în grabă satul, în urma unor ordine de urgenţă, pentru a se alătura altor unităţi. Veneau vremuri grele, norii se strângeau în această parte a lumii…

Peste ani, sublocotenentul Ion, care ajunsese, luptând în est, până în Caucaz şi în vest, până la Praga, fusese recompensat cu cele mai înalte decoraţii române şi germane, ajunsese doctor în filosofie, făcuse ani buni de puşcărie şi sfârşise învăţător într-o şcoală dintr-un cartier bucureştean – îşi amintea cu duioşie de perioada petrecută în Cernăuţi (singurul oraş european din România, spunea el), povestea deseori şi despre şedinţa de spiritism în care îi stricase socotelile croitorului cu pretenţii de medium, dar nu pomenea niciodată de intervenţia golemului, nici de un fapt incredibil şi nepotrivit unor vremuri raţionale: că toate prezicerile din seara aceea se îndepliniseră…

DOI BĂTRÂNI PE O BANCĂ…

Știam că n-avea niciun rost, știam că unele lucruri trebuie făcute la timpul lor sau nu mai trebuie făcute niciodată… știam, dar ceva mă îmboldea să nu mă opresc, pentru că întâlnirea aceea neașteptată – pe care, de fapt, o evitasem din răsputeri, pentru că doar astfel îmi puteam explica peregrinările mele neîncetate prin acele părți ale lumii în care n-o puteam întâlni – dovedea că exista ceva, o instanță supremă sau soarta, care decisese că trebuia să aflu… nu-mi era nici mie clar ce trebuia să aflu, ci doar că trebuia să aflu ceva, ca să-mi potolesc vâltoarea neîncetată a gândurilor, să pun capăt regretelor și reproșurilor, să-mi găsesc liniștea.

Ce căuta ea în Florența? Ce căutam eu în Florența? Să fi fost doar o coincidență?

Nu dormisem toată noaptea, punându-mi întrebări al căror răspuns nu aveam cum să-l știu și, de fapt, necăutând vreun răspuns, ci doar un motiv ca să evit și de data asta să lămuresc niște lucruri pe care, de fapt, mă temeam să le lămuresc. Fiindcă adevăratul răspuns la întrebările mele putea să dovedească fie că îmi irosisem viața, meditând fără încetare la lucruri care, în final, se dovediseră a nu avea importanța pe care le-o atribuiam eu, fie că o persoană dragă mie săvârșise o faptă groaznică, osândindu-se atât pe sine, cât și pe alții, la damnarea veșnică…

Decisesem, în cele din urmă, să-mi joc soarta la

zaruri, să las întâmplarea să hotărască în locul meu. Adică făcusem ce făceam cam de-o jumătate de veac. Numai că, de data asta, eram dispus să risc un pic, nu prea mult, doar atât cât să nu-mi pot reproșa ulterior că și de data asta fugisem ca un laș… Mi-am propus s-o aștept în locul în care o zărisem și s-o las pe ea să decidă dacă avea să discute cu mine. Mai mult, aveam să țin în mână o carte, ba chiar aveam să mă prefac că citesc cu atenție din cartea aceea, care să-i atragă atenția și să-i deschidă apetitul pentru conversație.

Așadar, a doua zi, pe la ora zece, ora la care o văzusem cu o zi înainte, m-am dus în parc și m-am așezat pe banca pe care stătuse ea, atunci când o zărisem. Nu aveam nicio garanție că avea să vină din nou, nu știam dacă se plimba de obicei prin parcul acela, nici dacă avea să se așeze din nou pe aceeași bancă.

Îmi spuneam că făcusem tot ce-mi stătea în putință. Încercasem, în felul meu, s-o găsesc. Urma ca soarta sau puterea care îmi hotăra viitorul să o aducă pe banca aceea – sau să n-o aducă. Stabilisem de la bun început că aveam să o aștept o oră. Dacă nu apărea însemna că totul se terminase, că nu trebuia să mă mai gândesc la subiectul acela, să-mi închei cât mai iute treburile în Florența și să mă întorc pe plantația mea, de dincolo de ocean…

M-am uitat nerăbdător la ceas. Trecuseră doar cinci minute. Ar fi fost de mirare să fi trecut mai mult, abia

venisem. De ce eram atât de nervos?

Ca să-mi găsesc ceva de făcut, am deschis cartea, am început să citesc din ea – de fapt, să recitesc, pentru a nu ştiu câta oară – şi mi-am dat seama că discuţia pe care voiam s-o provoc nu ar fi avut sens decât dacă citeam întreaga carte, aşa că am deschis-o aproape de sfârşit, ca să pot susţine că abia o terminasem…

Fără să vreau, m-am lăsat captivat de paginile finale, pline de durere şi regrete şi de făgăduiala unei morţi care să aducă liniştea. M-a şocat din nou ideea rugului funerar, menit să distrugă trupul ce adusese numai suferinţă…

Şi, când am terminat ultimele rânduri, am închis volumul, oftând, uitând că, de fapt, trebuia să mă prefac că citesc…

Am ridicat privirea, cufundat în gânduri, şi am văzut-o chiar acolo, în faţa mea, în picioare, privindu-mă curioasă.

Nu o simţisem când se apropiase, apăruse ca printr-o vrajă.

— Nu te supăra, tinere, ce carte citeşti cu atâta dăruire?

Nu mi se mai spusese „tinere” de multă, multă vreme… Şi-mi venea greu să cred că la vârsta mea – aveam aproape şaizeci de ani – mai puteam fi considerat tânăr. E adevărat că viaţa activă, sănătoasă, în aer liber, mă menţinuse într-o formă să-i zicem… rezonabilă. Dar femeia din faţa mea nu

putea să aibă, din câte ştiam eu, mai mult de şaptezeci şi doi, şaptezeci şi trei de ani, adică era bătrână, dar nu cu mult mai bătrână decât mine, nu într-atât încât să mă considere tânăr. Pe de altă parte, era posibil ca vederea să-i fi slăbit, să mă vadă ca prin ceaţă şi să nu-şi fi dat seama de vârsta pe care o aveam în realitate…

Ca şi cum ar fi vrut să-mi contrazică gândurile, doamna se aşeză oftând lângă mine şi-mi spuse:

— Când te-am văzut citind, am avut impresia că zăresc pe cineva pe care l-am întâlnit cu mulţi, mulţi ani în urmă… apoi mi-am dat seama că nu puteai fi el, pentru că atunci când l-am cunoscut era cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine, deci acum ar fi trebuit să fie foarte bătrân… dar semeni foarte mult cu el… sau, poate, amintirile încep să mă bântuie şi am impresia că întâlnesc fantome din trecut… Dar nu mi-ai spus ce citeşti.

Am tresărit, dându-mi seama că, uluit de apariţia ei neaşteptată, fusesem nepoliticos şi uitasem să răspund la întrebare. Am bâiguit nişte scuze şi m-am grăbit să-i arăt coperta cărţii, fără să mă gândesc că s-ar putea să nu fie în stare să desluşească scrisul. În clipa în care mi-am dat seama de gafa pe care era posibil s-o fi făcut, m-am grăbit să-i explic ce citeam:

— *Frankenstein,* de Mary Shelley.

— Şi ce părere ai? mă întrebă ea, cu o mutră nevinovată, de parcă n-ar fi avut nicio legătură nici cu cartea, nici cu autoarea ei.

Am zăbovit o clipă înainte de a-i răspunde, încercând să-mi fac un pic de ordine în gânduri, care o luaseră razna, colcăiau ca nişte ţipari puşi într-o cadă. Am remarcat, în primul rând, că arăta, evident, îmbătrânită, dar că-şi păstrase trăsăturile şi că era uşor de recunoscut, în ciuda anilor care trecuseră. Sigur, o recunoscusem în primul rând datorită portretului care-mi fusese pus la dispoziţie de agentul meu din Londra, dar aş fi recunoscut-o şi fără el. Rămăsese un pic dolofană, ca în tinereţe, avea pielea la fel de frumoasă – numai că acum era plină de riduri – doar părul ei, negru ca tuşul, devenise acum alb precum hârtia… La rândul ei, mă privea cercetătoare, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cine eram, ca şi cum ar fi scotocit prin dosarele amintirilor, străduindu-se să mă identifice. Având în vedere că mă văzuse ultima oară cu cincizeci şi patru de ani în urmă, nu cred că avea vreo şansă.

Am tras aer în piept şi m-am străduit să-i răspund astfel încât să nu-i trezesc nicio bănuială.

— Este o carte extraordinară, o poveste tulburătoare, potrivită vremurilor pline de schimbări pe care le trăim. Dar, în opinia mea, povestea în sine nu are multă importanţă. Avem de-a face mai degrabă cu o alegorie despre creator şi creaţie. Iar această alegorie m-a şocat profund. Pentru că, în mod normal, creatura ar trebui să-i fie recunoscătoare celui ce i-a dat viaţă, chiar dacă n-a făcut-o perfectă. Oare noi, făpturi evident imperfecte, ar trebui să-l

hulim pe Dumnezeu, care ne-a însufleţit, în loc să-L slăvim şi să-l mulţumim pentru darul minunat pe care ni l-a făcut?

— Eram cu toţii tineri pe atunci şi credeam că ştim tot, spuse ea, cu un soi de resemnare. Viaţa a avut grijă să ne demonstreze cât de mult greşeam… Eu însumi, după multe suferinţe, m-am împăcat cu Dumnezeu şi am găsit acum, la bătrâneţe, liniştea după care tânjeam…

Ştiam că se convertise la catolicism, dar nu că se afla în Italia. Sau, poate, agentul meu îmi spusese şi ascunsesem informaţia undeva, în străfundurile minţii mele, iar hotărârea de a veni la Florenţa fusese luată, de fapt, ştiind că ea este în oraşul acela…

Am zăbovit o clipă, apoi am continuat.

— Însă ce m-a tulburat, de fapt, a fost senzaţia că nu-i vorba despre făptura monstruoasă din carte. Creatura stârneşte o repulsie teribilă atunci când e văzută, o repulsie care provoacă agresivitate… adică o reacţie de respingere care nu poate fi creată doar de urâţenie. Atunci când are de-a face cu un orb, care nu-i poate vedea urâţenia, creatura este acceptată fără nicio problemă.

Femeia mă privi cu ochi sclipind de interes, aşteptând cu nerăbdare să continui, ca şi cum şi-ar fi dorit de multă vreme să audă o asemenea opinie. Încurajat de reacţia ei, am continuat:

— Ai zice că mai degrabă avem de-a face cu o persoană cu o defecţiune morală sau sufletească, una

care nu-i vizibilă şi care îi permite să fie considerată o fiinţă obişnuită, normală. Dar atunci când cei din jur îşi dau seama de… defectul ei moral, atunci reacţia lor este de respingere, de oroare. Adică, scumpă doamnă, senzaţia mea este că monstrul care provoca adversitate, care-i făcea pe toţi cei care îl cunoşteau să-l alunge cu scârbă dintre ei, arăta, din punct de vedere fizic, ca oricare dintre noi. Urâţenia sa nu era fizică, ci morală.

— Bravo, bravo! exclamă femeia, aplaudând uşor cu mâinile-i înmănuşate. Interesante concluzii!

Atunci m-am gândit că-i cazul să profit de ocazie şi să fac încă un pas.

— De fapt, cred că nu-i vorba de un defect moral, pentru că un defect moral poate fi înlăturat prin educaţie, prin autocontrol, ci de ceva mai complicat, de ceva atât de monstruos şi de greu de înlăturat, încât creatura îşi doreşte să se întindă pe un rug, pentru ca trupul să-i fie distrus în totalitate… adică să nu rămână nicio dovadă a ceea ce a fost ea, în realitate… Deci, ca să concluzionez, creatura este monstruoasă, dar acest lucru poate fi ascuns, iar ea ar prefera să moară, decât să se ştie cum este în realitate. Şi ar dori ca moartea ei să şteargă urmele monstruozităţii sale pentru totdeauna. De ce ar vrea un monstru, o creatură, aşa ceva? Asta-i mai degrabă reacţia unei celebrităţi, care şi-ar dori ca notorietatea să nu-i fie afectată şi ar prefera să distrugă dovada monstruozităţii sale, chiar dacă l-ar costa viaţa.

— Deci să conchidem, spuse femeia, părând ușor dezamăgită. Crezi că romanul lui Mary este, de fapt, o parabolă despre geniile pe care le cunoscuse foarte bine, oameni cu un talent ieșit din comun, dar măcinați de vicii și care și-ar fi dorit ca viciile să nu fie cunoscute de lume. Creatura lui Frankenstein este, în realitate, omul de geniu care tânjește după integrarea în societate.

— Asta ar fi interpretarea cea mai simplă, m-am grăbit eu s-o contrazic, o interpretare care se rezumă doar la litera cărții, neținând seama de ceea ce s-a întâmplat… în jurul ei, ca să zicem așa.

Bătrâna mă privi din nou cu ochi lucitori, iar gura i se mișcă ușor, într-o strâmbătură ce părea să însemne „poate că, totuși, nu m-am înșelat…”.

— Și ce s-a întâmplat „în jurul cărții”, ca să-ți folosesc expresia?

— Nu știu, am recunoscut eu. Știu doar ce știe toată lumea, ce se știe, dar nu-i luat în seamă de nimeni. Știm că romanul despre care discutăm a fost conceput, după spusele autoarei, în urma unei discuții la care au participat patru persoane. Într-o seară de iunie, în anul 1816, în vila Diodati, de pe malul lacului Geneva, Mary Shelley, Percy Bysshe Shelley, George Gordon Byron și John William Polidori au hotărât să scrie fiecare câte o poveste de groază. E interesant de observat că cei doi poeți, Byron și Shelley, au scris, fiecare, câte un fragment lipsit de importanță. Al doilea a compus doar o strofă

dintr-un poem, primul a început o povestire, pe care n-a mai terminat-o. În schimb, fiecare dintre cele două persoane care nu se remarcaseră prin creaţii literare până atunci a aşternut pe hârtie ceva remarcabil: Mary Shelley a scris romanul *Frankenstein,* iar Polidori a venit cu povestirea *Vampirul.*

Expresia femeii se schimbă uşor, figura devenindu-i bănuitoare:

— Ştii cam multe lucruri pentru cineva care a terminat de citit *Frankenstein* în faţa mea…

— Stimată doamnă, n-am afirmat niciodată că am citit cartea asta de-abia acum. Sincer vorbind, am citit-o şi am recitit-o de multe ori. De fapt, am studiat-o cu atenţie şi continui s-o studiez, în speranţa că voi găsi, în cele din urmă, explicaţia pe care o caut. Şi m-am interesat de condiţiile în care a fost scrisă, de soarta celor care au contribuit la conceperea ei, tocmai pentru că sunt convins că aş putea găsi explicaţia aceea în afara cărţii… M-am oprit o clipă, întrebându-mă cum să continui. Trebuia să-mi drămuiesc informaţiile, să le scot la iveală cu ţârâita, dirijând conversaţia către momentul culminant al dezvăluirii? Sau să declar deschis ce voiam, sperând că, luând-o prin surprindere, o voi prinde cu garda jos? Dar dacă nici ea nu ştia mai mult decât ştiam eu? Sau dacă ştia mult prea mult?

M-am hotărât să fac în continuare pe cititorul dezinteresat.

— Întrebările pe care mi le-am pus și pe care vi le împărtășesc acum dumneavoastră au pornit de la două lucruri aparent fără legătură. În primul rând, doamna Shelley adoptă în roman o postură cel puțin ciudată. Punctul ei de vedere este cel al creaturii. Deși doctorul Frankenstein își povestește viața și suferințele, se vede clar că autoarea nu se implică, se vede că transmite informațiile despre Frankenstein cu indiferență. În schimb, atunci când îi dă cuvântul creaturii, ne dăm seama că este alături de ea, că se identifică pe deplin cu ea. De ce oare? În al doilea rând, din ce povestește doamna Shelley despre geneza romanului rezultă că la vila Diodati s-au citit povești cu fantome, iar cei patru strânși în seara aceea acolo au decis să compună și ei asemenea povești. Dar niciunul n-a scris povești cu fantome! Mă rog, dacă ignorăm cele câteva versuri ale lui Shelley, în care apare cuvântul *fantomă*…

Femeia mă privi, mijindu-și ochii și zâmbind ciudat.

— Continuă! Sunt curioasă unde vrei să ajungi.

— Stimată doamnă, după părerea mea, la vila Diodati s-a discutat în seara aceea despre altceva, despre ceva ce nu avea legătură cu fantomele, dar care a avut ca rezultat textele despre care am amintit…

Femeia tresări. Apoi privi gânditoare în gol, ca și cum ar fi încercat să zărească ceva din alt loc, din alt timp, și șopti, doar pentru sine, ca și cum ar fi uitat

că stăteam alături de ea, pe bancă:

— M-am gândit şi eu la asta… dar n-am aflat niciodată ce s-a discutat în seara aceea…

— Bineînţeles că n-aţi ştiut. Byron v-a interzis în ziua aceea să mai călcaţi vreodată în vila sa. N-aţi ştiut niciodată de ce, dar se pare că există o anumită legătură între o mulţime de fapte ce par să nu aibă nicio legătură…

— Da, m-am întrebat întotdeauna de ce s-a despărţit de mine… Oricum, cred că nu m-a iubit niciodată… Eu eram tânără şi proastă… şi-l iubeam aşa cum doar o femeie tânără şi proastă poate să iubească… Legătura cu el mi-a adus câteva minute de plăcere şi o viaţă întreagă de necazuri…

După aceea păru să se trezească din starea de visare şi se uită din nou la mine cu privirea aceea bănuitoare, cercetătoare.

— Am impresia că vă închipuiţi că ştiţi cine sunt. Sunt convinsă că mă confundaţi cu cineva.

— Nu vă confund, am oftat eu. Sunteţi domnişoara Claire Clairmont, sora vitregă a doamnei Mary Shelley, aţi fost iubita lui Byron şi mama fiicei acestuia.

— Credeam că măcar acum, la bătrâneţe, o să scap de reporteri şi de scandaluri… Cine eşti dumneata, tinere care-ţi bagi nasul în viaţa mea?

Ştiam că o să vină şi clipa aceasta, dar nu eram încă pregătit să-i explic cine sunt şi ce vreau. Aşa că am bâiguit, astfel încât numele să nu fie complet

inteligibil:

— Nu sunt reporter. Mă numesc Wilhelm… (aici m-am întrerupt, copleşit de un acces de tuse)… bach…

— Neamţ? N-ar trebui să fii mai interesat de războiul cu francezii decât să hăituieşti o biată bătrânică?

— Nu sunt neamţ. E adevărat că mi-am petrecut o parte din copilărie la Hamburg, dar sunt elveţian, iar acum locuiesc în America de Sud şi-s supus brazilian.

— Şi ce doreşti de la mine? Lucrurile care puteau atrage atenţia lumii asupra mea s-au petrecut cu multă vreme în urmă, frumuseţea care putea atrage atenţia bărbaţilor asupra mea a dispărut şi ea acum mult timp… sunt doar o bătrână care a descoperit cât de mult preţuiesc liniştea şi împăcarea… şi care îşi doreşte să fie ignorată, să nu-i fie tulburată liniştea găsită atât de greu.

— Nu-mi doresc decât să mă ascultaţi până la capăt… şi să-mi completaţi golurile din deducţiile mele.

— Presupun că n-are rost să fug, pentru că o să mă regăseşti în alte împrejurări. Hai, spune ce ai de spus! O să te ascult, după cum mi-ai cerut. Iar dacă din viaţa mea, care a fost cunoscută, mult prea cunoscută lumii întregi, ţi-a rămas ceva necunoscut, o să-ţi spun, pentru că toţi cei pe care i-am iubit au murit de mult, mult timp, aşa că nu le mai pot face niciun rău… Şi sper că nici tu nu vei avea puterea să le tulburi liniştea…

— Bine, am oftat eu. O să încep cu faptele cunoscute de toată lumea, fără să le comentez în niciun fel.

După aceea, o să încerc să fac anumite corelaţii şi o să vă rog să mă urmăriţi cu atenţie, ca să-mi spuneţi dacă greşesc undeva. S-ar putea ca totul să fie doar o obsesie a mea, o obsesie provocată de o interpretare greşită a acestor fapte unanim recunoscute…

Am tăcut un timp, încercând să-mi fac ordine în gânduri, să găsesc cea mai potrivită ordine de expunere a faptelor. Bătrâna mă privea, cu o expresie ce oglindea o oarecare nerăbdare şi un pic de spaimă – abia aştepta să audă ce aveam de spus şi, în acelaşi timp, îi era teamă de ce-ar fi putut auzi.

Mi-am dres glasul şi am început:

— În vara anului 1816, patru tineri s-au întâlnit în Elveţia, pe malul Lacului Geneva…

— Cinci, mă întrerupse domnişoara Clairmont. Cinci, nu patru. Am impresia, tinere, că nu m-ai pus la socoteală tocmai pe mine, care sunt cauza principală a tot ce s-a întâmplat.

— Dumneavoastră?

— Da. Căci eu am convins-o pe Mary să călătorească în Elveţia.

— Bineînţeles! Da, dumneavoastră doreaţi să vă reîntâlniţi cu Byron, aşa că v-aţi convins sora vitregă să părăsească Anglia, împreună cu iubitul ei. Da, cinci tineri s-au întâlnit în Elveţia. S-au plimbat uneori cu barca pe Lacul Geneva – nu prea des,

pentru că vremea era mohorâtă –, apoi, într-o seară, patru dintre ei, adică Byron, Shelley, Mary Wollstonecraft Godwin (care avea să devină Shelley peste câțiva ani) și John Polidori, medicul lui Byron, s-au întâlnit în vila închiriată de cel din urmă. Dumneavoastră n-ați fost în seara aceea. Care-i motivul real?

— Sincer, habar n-am. Byron mi-a spus că nu mai vrea să mă întâlnească decât în prezența surorii mele și a iubitului ei. Deci, în mod normal, ar fi trebuit să fiu și eu de față la discuția din seara cu pricina. George mi-a transmis că au ceva de vorbit, iar prezența mea nu e de dorit. Am fost foarte jignită, dar, în același timp, eram și foarte curioasă, pentru că bănuiam că se va discuta despre sarcina mea – abia descoperisem că sunt gravidă, iar tatăl era Byron, nimeni nu contesta asta. De aceea am fost foarte supărată când am aflat că cei patru citiseră povești nemțești cu fantome și că-și propuseseră să scrie și ei asemenea povești. Sau, cel puțin, așa mi-a zis Mary. Iar Polidori mi-a confirmat ulterior.

— Deci, din câte știți dumneavoastră, nu a existat un motiv anume ca să nu fiți invitată, din moment ce sora dumneavoastră și iubitul ei erau de față…

— Adică?

— Adică la întâlnirea care a dus la apariția romanului *Frankenstein* a lipsit cineva care, în mod normal, n-ar fi trebuit să lipsească.

— Așa e. Are vreo importanță?

— S-ar putea să aibă. Dar să continuăm. Cei patru își propun să scrie povești cu fantome, după cum a afirmat ulterior Mary Shelley, deși niciunul dintre ei nu mai fusese atras de un asemenea gen. Mai mult, niciunul dintre ei n-a scris asemenea povești, în ciuda angajamentului luat.

— Aici te înșeli, mă întrerupse domnișoara Clairmont. Shelley a scris, peste niște ani, câteva povești cu fantome, care au fost incluse într-un jurnal al său, dacă nu mă înșel.

— Corect. E singurul care a pomenit de fantome și în cele câteva versuri pe care le-a scris, conform angajamentului luat în seara aceea.

— Și ce vrei să spui?

— Deocamdată, nimic. Vreau doar să subliniez că știm că în seara respectivă s-au citit povești cu fantome și că s-a propus ca și cei patru participanți să scrie povești cu fantome, doar pentru că așa spune sora dumneavoastră în introducerea romanului. Nu avem o altă mărturie. Iar versurile lui Shelley, ca și poveștile cu fantome din jurnalul acestuia, au fost publicate postum. Avem vreo garanție că textele respective n-au fost introduse acolo de văduva poetului, pentru a-și susține afirmațiile din prefața romanului *Frankenstein*?

— Bineînțeles că nu avem nicio garanție, bineînțeles că e posibil să fie așa. Mary a făcut diferite corecturi și modificări în textele soțului ei. De exemplu, a modificat un poem în care Percy se referea

la mine. Şi ce-i cu asta?

— Aveţi răbdare. Deocamdată prezint nişte fapte… iar apoi vom vedea ce înţeles pot să aibă ele. Am vrut doar să vă arăt că, de fapt, nu ştim ce s-a discutat în vila Diodati, că singura relatare a evenimentelor îi aparţine surorii dumneavoastră, care ar fi putut să… aranjeze dovezile în sprijinul afirmaţiilor sale.

— Da, sigur, s-ar putea să ai dreptate. E posibil ca Mary să fi minţit şi să se fi străduit să creeze dovezi care să-i susţină minciuna. Dar de ce ar fi făcut aşa ceva? Cu ce scop?

— Pentru a stabili pentru totdeauna o anumită versiune a adevărului, versiunea sa. În octombrie 1831, când a apărut prima ediţie „populară" a cărţii surorii dumneavoastră, într-un singur volum, această ediţie a fost prevăzută cu o prefaţă „înfrumuseţată", ce oferea acea explicaţie a genezei romanului pe care acum o acceptă toată lumea. Numai că… în momentul acela nu mai exista nimeni care ar fi putut s-o contrazică. Mary Shelley era singura supravieţuitoare a celor patru care se întâlniseră în vila Diodati. După cum se ştie, după cum prea bine ştiţi, Polidori a murit în 1821, Shelley la mai puţin de un an după acesta, în 1822, iar Byron, în 1824.

— Da… Toţi trei au pierit tineri şi în cel mai tragic mod cu putinţă. Polidori… despre Polidori se zice că s-ar fi sinucis, deşi verdictul a fost moarte naturală… Percy a murit înecat, l-ar fi prins o furtună pe mare,

iar trupul i-a fost găsit în câteva zile, pe coasta de lângă Viareggio. S-au spus multe despre moartea lui, care a părut suspectă, s-a sugerat chiar că ar fi fost ucis de serviciile secrete ale Coroanei… Iar George a avut parte de un sfârşit la fel de tragic în Grecia. Se implicase în lupta de eliberare a elenilor, care îl divinizau, umbla vorba chiar că intenţionau să-l proclame rege al statului ce avea să apară în urma războiului de independenţă… Dar George s-a îmbolnăvit subit şi a murit înainte de începerea luptelor, spre marea disperare a grecilor… Iar Mary a trăit până în 1851, după cum probabil că ştii… Numai eu am supravieţuit, numai eu am apucat să îmbătrânesc, eu, cea mai neajutorată şi mai puţin înzestrată dintre toţi…

Bătrâna a tăcut, cufundată în amintiri, şi am avut impresia că am văzut o lacrimă apărându-i la colţul unui ochi. Am tăcut şi eu, pregătindu-mi următoarea lovitură.

Tăcerea domni un timp în parc, doar de departe se auzeau rumoarea surdă a oraşului, zvon de râsete şi discuţii, de cântece şi de zăngănit de trăsuri, sunete ale vieţii ce părea străină nouă şi conversaţiei noastre despre morţi şi despre alte vremuri.

În cele din urmă, am îndrăznit să redeschid discuţia.

— Toţi trei au murit tineri, aşa cum aţi spus. Dar există şi alte elemente comune ale acestor cazuri de moarte tragică.

Claire Clairmont păru că se trezește din visare și se uită la mine cu o privire indiferentă. Nu-i trezisem încă interesul… sau atenția ei era încă îndreptată spre trecutul care, probabil, îi era mai viu în minte decât prezentul insipid.

— Trupul lui Shelley a fost ars pe un rug improvizat pe plaja din Viareggio, am spus eu, cu glas inexpresiv. Edward Trelawny a extras inima din trupul în flăcări și i-a înmânat-o lui Mary, care a păstrat-o toată viața. A fost găsită printre lucrurile rămase după moartea ei.

Bătrâna nu reacționă în niciun fel. Știam că îl iubise pe Shelley, știam că între ei existase ceva sau măcar așa se zvonea…

— Probabil că trupul lui Shelley era într-o stare avansată de descompunere, am continuat eu, după ce stătuse trei zile în apa mării. Nu găsesc altă explicație pentru incinerare.

Nici de data asta n-am provocat vreo reacție.

— Trupul lui Byron a fost îmbălsămat pentru a fi trimis în patrie. Dar grecii i-au păstrat inima, care a fost depusă într-o urnă, la Missalonghi…

Sperasem că acum voi atinge o coardă sensibilă – dar se părea că toate corzile sufletului ei fuseseră rupte cu multă vreme în urmă.

Nu știam ce să mai zic, așa că am tăcut, ascultând ciripitul nepăsător al păsărelelor.

— Lui Polidori nu i-au scos inima, zise ea brusc, dovedindu-mi că, în ciuda aparențelor, fusese atentă

la tot ce-i spusesem, că înţelesese exact ce dorisem să-i transmit.

Am rânjit, în sinea mea. Era exact răspunsul pe care-l aşteptam, care-mi dovedea că nu sunt nebun sau nu complet, din moment ce şi altcineva putea să ajungă la aceeaşi concluzie…

— Nu-s foarte convins. Ştim că trupul prezenta semne evidente de otrăvire cu acid prusic, ceea ce impunea o autopsie. Judecătorul care a decis că a fost moarte naturală a trebuit să ceară autopsia, ca să înlăture orice suspiciune. Nu ştiu care-i adevărul, n-am reuşit să aflu toate detaliile cazului Polidori, dar există mari şanse ca inima să-i fi fost scoasă măcar temporar din trup.

— E posibil, încuviinţă domnişoara Clairmont, dând încet din cap. Da, e posibil…

Rămase tăcută un timp, apoi exclamă, oarecum surprinsă:

— Dacă în cazul lui Polidori ai găsit un răspuns convingător. Sunt sigură, foarte sigură, că nu există nimic îndoielnic în cazul morţii lui Mary. Se poate spune că a murit destul de tânără – la doar cincizeci şi trei de ani, în comparaţie cu mine, care am trecut de şaptezeci de ani şi trăiesc încă –, dar era bolnavă, a zăcut îndelung şi moartea a însemnat pentru ea o adevărată uşurare. N-a fost nimic ciudat, nimic neobişnuit, nimic interpretabil.

— Aveţi perfectă dreptate. Dacă nu ne întrebăm de ce a cerut familiei s-o înmormânteze în cimitirul

parohiei St. Pancras Old Church.

— Tinere, nu eşti în toate minţile! îmi zise pe un ton dojenitor domnişoara Clairmont. E normal ca Mary să fi cerut să fie îngropată la St. Pancras, pentru că acolo se afla mormântul părinţilor săi.

— Iată justificarea, explicaţia valabilă pentru fiul şi nora sa, care, de altfel, nici măcar nu i-au respectat dorinţa şi au înmormântat-o într-un cimitir din vecinătate, unde au construit un mausoleu pentru întreaga familie. Dar motivul adevărat pentru care cred că sora dumneavoastră a dorit să fie îngropată la St. Pancras este că acolo fusese înmormântat şi Polidori…

Bătrâna mă privi printre ochii mijiţi:

— Nu pricep…

— Era convinsă că o să-şi găsească şi ea odihna acolo, din moment ce Polidori şi-o găsise…

Domnişoara Clairmont închise ochii o clipă, cufundându-se parcă într-un hău al gândurilor, apoi, printr-o bătaie a genelor, ieşi din nou la suprafaţă şi-mi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Gata cu prezentarea faptelor?

— Ar mai fi ceva…

— Ascult.

— Deşi doamna Shelley nu zice nicăieri explicit că monstrul a fost creat din bucăţi de cadavre, totuşi doctorul Frankenstein povesteşte în trecere că-şi aduna materia primă de prin săli de disecţie şi osuare… Deci creaţia doctorului Frankenstein este

legată, într-un fel, de moarte. Pentru ca monstrul, creatura, să poată trăi, trebuie ca mai întâi să fi murit.

— În romanul lui Mary nu se spune un asemenea lucru!

— Sigur că nu se afirmă direct, dar rezultă din atitudinea personajelor, din amănuntele plasate ici, colo…

— Uite ce-i, tinere, am început să mă satur de insinuările dumitale fără acoperire!

— Mai aveţi un pic de răbdare. Să vă mai spun un singur lucru.

— Spune, oftă ea.

Atât în *Vampirul* lui Polidori, cât şi în fragmentul de povestire rămas de la lordul Byron există câte o bucată, în care textul este aproape identic. Unul dintre personaje îl roagă pe celălalt să-i ascundă moartea, îl imploră să jure pe ce are mai scump că va face asta. În cazul poveştii lui Polidori, este clar despre ce-i vorba, nu ne rămâne decât să presupunem că şi povestea lui Byron este tot o poveste cu vampiri.

— Cred că ai terminat cu prezentarea faptelor şi că o să treci de concluzii. Simt, deja, cum mă trec fiorii…

— De ce, stimată domnişoară?

— Pentru că anticipez concluziile.

Bineînţeles că le anticipa. Întrebarea era dacă le anticipa pentru că prezentarea mea fusese convingătoare sau pentru că ştia lucruri pe care eu nu aveam de unde să le ştiu. Am hotărât să nu mă

grăbesc și să continui cu argumentele.

N-am mai apucat, pentru că bătrâna domnișoară Clairmont se grăbi ea și-mi spuse, batjocoritor:

— Ai descoperit că George era vampir și că i-a transformat și pe ceilalți în vampiri!

— E posibil ca el și Polidori să fi crezut ceva… de genul ăsta. E posibil ca arderea pe rug a cadavrului lui Shelley și mutilările de după moarte ale trupurilor lui Polidori și Byron să fi avut ca motiv tot o credință asemănătoare. Dar nu cred că lordul Byron a fost vampir.

— Ai reușit să mă zăpăcești complet. A fost sau n-a fost?

Am oftat și am început să-mi prezint concluzia.

— Din motive pe care nu le știu, cei patru care s-au întrunit la vila Diodati au fost convinși că li s-a întâmplat ceva care i-a transformat în ființe blestemate. Au fost siguri că trebuie să ascundă acest lucru cât mai sunt în viață și au luat măsuri să rămână secret și după moartea lor. Presupun că atunci, în vila Diodati, n-au citit povești cu fantome, nici nu și-au propus să scrie istorisiri de groază. Am impresia că nu știau prea bine ce li s-a întâmplat. Din motive necunoscute, au crezut că au suferit ceva… catastrofal, ceva legat de moarte și de învierea după moarte. Lordul Byron aflase niște legende balcanice despre vampiri și le povestise cândva și celorlalți. Ca atare, s-au temut cu toții că au pățit ceva asemănător cu transformarea în vampiri. Mai mult, cred că le-a

fost frică să discute deschis între ei. Totul a fost clădit pe suspiciuni neîntemeiate pe fapte concrete, pe fraze neterminate, pe suspiciuni și autosugestii… Modul în care au reacționat la această autoamăgire reciprocă a fost corespunzător obsesiilor fiecăruia. Mary Shelley și Polidori – care sufereau, probabil, pentru că erau membrii inferiori ai grupului, cei fără talent literar recunoscut, și-au manifestat aceste obsesii în scris. Cei doi poeți a căror glorie era oricum asigurată și-au văzut de opera lor literară, dar viața lor personală a luat-o razna… Mai mult, fiecare a crezut altceva despre ce au păţit, fapt influențat de preocupările lor anterioare… întâmplării pe care nu o cunosc. Byron și Polidori fuseseră preocupați de vampiri, sora dumneavoastră, de lucrările doctorului Erasmus Darwin, în legătură cu efectul electricităţii asupra cadavrelor. Iar Shelley… nu mi-e clar ce-l obsedase până atunci… reacția lui a fost altfel decât a celorlalți…

— Viața noastră personală, a tuturor, nu numai a celor doi poeți, o luase razna cu mult înainte, domnule… Cum ai zis că te cheamă, tinere?

De data asta nu mai aveam niciun motiv să-mi ascund numele, așa că l-am rostit puternic și limpede:

— Wilhelm Frankenbach.

Domnișoara Clairmont m-a privit atentă, ca și cum atunci m-ar fi văzut cu adevărat, apoi pe figură i-a apărut un zâmbet încântat.

— Bătrânețea are un avantaj uluitor: îți amintești

perfect lucruri petrecute cu zeci de ani în urmă. Când te-am văzut, am avut impresia că îți recunosc figura, dar ceva nu se potrivea, vârsta nu era cea care ar fi trebuit să fie. Acum m-am lămurit! Nu ești Siegfried, ci fratele lui! Tu ești micul William, cum îți spunea Mary, traducându-ți numele în engleză! Iar fratelui tău îi zicea Victor, pentru că aceasta fusese traducerea cea mai apropiată de înțelesul numelui german… Apropo, ce mai face doctorul? Mai trăiește? Pentru că avea câțiva ani mai mult decât mine, era deja medic cu diplomă, pe vremea când eu eram doar o puștoaică îndrăgostită…

— Fratele meu a murit în anul 1816, la scurt timp după ce ați părăsit Cologny. A fost lovit de fulger, în timpul unei furtuni. Părinții mei au decedat și ei, la câteva luni după aceea… am fost luat de niște rude din Hamburg, unde mi-am terminat studiile… apoi am tot călătorit prin lume…

Bătrâna mă privi din nou, nu cu compătimire, cum mă așteptam și cum mă temeam, ci cu o înțelegere înțeleaptă.

— Bietul de tine… După ce i-ai pierdut pe cei dragi, după ce ai rătăcit prin lume, ai descoperit întâmplător un roman care te-a făcut să crezi că ți-ai pierdut fratele a doua oară… și te-ai temut pentru sufletul lui. Am dreptate?

— Aveți perfectă dreptate. Îmi aminteam doar că fratele meu făcuse niște experimente legate de galvanism… iar tatăl meu râdea de el, că cică ar vrea

să reînvie morții… apoi, peste ani, am citit cartea surorii dumneavoastră… și m-am întrebat dacă nu cumva reușise…

Am tăcut un timp, cufundat în amintiri, după care m-am scuturat de lanțurile aducerilor-aminte și am continuat, sec:

— Mi-a fost clar că Mary Shelley îl considera vinovat de ceva înfiorător. Ea era de partea creaturii, nu a creatorului. Se identifica în mod făţiș cu creatura. De ce? Care era vina fratelui meu, de-l ura atât de mult? Am încercat să aflu ce se întâmplase în realitate. Aș fi vrut să discut cu doamna Shelley… dar murise, muriseră toți cei care ar fi putut să-mi spună adevărul. Dintre cei care fuseseră atunci în Cologny, doar dumneavoastră ați rămas în viață. Am vrut să vă caut, dar agentul meu n-a reușit să vă dea de urmă. Știa doar că ați plecat în Rusia… după un timp a aflat că erați în Germania… Iar între timp, cercetasem tot ce se putea cerceta în legătură cu geneza romanului *Frankenstein* și cu cei ce fuseseră alături de autoare în acele momente. Și m-am temut de clipa în care am fi stat față în față și mi-ați fi răspuns la întrebări.

— Iar acum soarta face să ne întâlnim. Mi-ai explicat ce te frământă. Și m-am îngrozit. Există o logică impecabilă în tot ce mi-ai spus. Cred că premisele sunt false, cred că și concluziile sunt false, dar, în ciuda acestei impresii, demonstrația mi se pare de necombătut. Hai, pune-mi întrebarea care te

frământă de atâta vreme. Să vedem dacă știu răspunsul.

— Opinia mea este că în Cologny s-a întâmplat ceva, poate un lucru mărunt, care a provocat o anumită înlănțuire de idei. Iar respectiva întâmplare, repet, s-ar putea să fi fost ceva aparent lipsit de importanță, s-a petrecut în ziua în care a avut loc întâlnirea de la vila Diodati. A precedat cu puțin timp întâlnirea. Ce s-a întâmplat în ziua cu pricina? Ce a dezlănțuit totul?

Domnișoara Clairmont se gândi îndelung. Se vedea pe figura sa că se străduia din greu să-și amintească. După un timp, clătină din cap și recunoscu:

— Nu-mi vine în minte nimic care ar putea să aibă vreo legătură cu ce te preocupă.

— Nu vă amintiți nimic din ziua aceea?

— Cum să nu-mi amintesc? E ziua în care George mi-a declarat că nu vrea să mă mai întâlnească decât în prezența surorii mele vitrege și a iubitului ei. O zi înfiorătoare, pe care n-o s-o uit niciodată. Iar seara s-au întâlnit toți patru, fără să mă bage în seamă. Niciodată nu m-am simțit mai umilită.

Nu puteam spune că eram dezamăgit. Ceea ce simțeam era mai mult decât dezamăgire. Aveam impresia că-mi irosisem ani întregi din viață inutil, că nu voi scăpa niciodată de îndoielile care mă frământau de atâta vreme…

Tăceam amândoi, tăcuseră și păsărelele din parc… parcă întregul univers tăcea, îngrijorat și îmbufnat.

În cele din urmă am întrebat, mai mult ca să dau dovadă de compasiune decât dintr-un interes real:

— Ce s-a întâmplat? De ce v-a interzis să-l mai întâlniţi?

A început să-mi povestească imediat, ca şi cum ar fi avut cuvintele pregătite, ca şi cum ar fi repetat în gând de nenumărate ori totul, încercând să priceapă ce era de neînţeles:

— Era o zi înnorată, cu izbucniri de furie ale vântului, dar eu eram fericită şi mi se părea o zi minunată. George mă invitase să vin cu el la plimbare pe lac, dar pe mine nu mă încântase niciodată vâslitul, aşa că l-am refuzat. Au plecat toţi patru cu barca, iar eu m-am dus să culeg flori de pe pajiştea dinspre deal… Când m-am hotărât să mă întorc în sat, m-am întâlnit cu Helena, fata de la han, care venea în fugă. De cum m-a văzut, a început să-mi facă semn să mă grăbesc. Când am ajuns suficient de aproape, mi-a spus, gâfâind din cauză că alergase:

— Domnişoară, domnişoară, mare nenorocire! S-a răsturnat barca! A prins-o o rafală de vânt şi s-a răsturnat…

N-am mai stat să ascult, am luat-o la fugă spre malul lacului, dar Helena a strigat după mine:

— I-au dus la doctor!

Aşa că m-am îndreptat către locuinţa fratelui tău. Îl cunoşteam cu toţii foarte bine, ne vizita destul de des, Mary îl simpatiza în mod deosebit – şi pe tine te îndrăgise, William. Când am ajuns la casa lui Victor,

am văzut o mulţime de oameni strânşi în stradă, lângă gard. Mi-am făcut loc printre ei şi am intrat în curte. Doctorul tocmai ieşea din casă. M-am repezit la el, plângând, urlând – nici eu nu mai ştiu ce făceam. Am ţipat, copleşită de durere, de spaimă…

— Au murit! Nu-i aşa că au murit?

— N-au murit, mi-a răspuns el calm.

— Ba au murit! Au murit toţi patru!

— Să nu mai spui asta! mi-a răspuns el, ridicând glasul.

— Au murit! Au murit! continuam eu să mă jeluiesc.

Mi-a tras o palmă, de mi-au ţiuit urechile, apoi m-a privit în ochi şi mi-a zis.

— Să nu mai spui niciodată că au murit! Făgăduieşte-mi!

I-am făgăduit, pentru că am avut impresia că se pregătea să-mi mai tragă o palmă. Şi m-am potolit suficient cât să-l întreb ce se întâmplase.

Barca se răsturnase, dar cei patru nu păţiseră nimic grav. Apa fusese rece, suferiseră un şoc şi-şi pierduseră cunoştinţa, dar accidentul se petrecuse aproape de mal, iar sătenii îi trăseseră imediat din apă şi-i aduseseră la doctor. Victor şi asistentul său, Heinrich, le scoseseră hainele ude, îi frecţionaseră şi, pentru că se temuseră că li se oprise inima, le administraseră şocuri electrice. Cei patru îşi reveniseră, fără niciun fel de urmări.

Am început să plâng, de uşurare, de bucurie, din

cauza emoţiilor prin care trecusem, iar când m-am liniştit suficient, am văzut că George stătea în prag şi se uita la mine, furios. În spatele lui erau ceilalţi trei. Iar tu erai în curte, un băieţel blond, care mă privea cu ochi mari, plini de spaimă.

Am vrut să mă reped la George să-l îmbrăţişez, dar m-a respins. Mi-a şuierat printre dinţi că nu vrea să mă mai vadă niciodată. O clipă am avut senzaţia că încerca să mă protejeze… Dacă până atunci plânsesem de uşurare, de data asta am început să plâng de supărare, de frustrare – pentru că nu înţelegeam de ce nu voia să mai fim împreună, nu înţelegeam cu ce i-am greşit. Mary a început să-i spună ceva, Percy a intervenit şi el, dar George a dat din mână, a lehamite, şi a spus, cu tonul sugerând că le face o mare favoare:

— Bine, o să mă întâlnesc cu ea, dar numai dacă veţi fi şi voi de faţă.

Apoi au ieşit toţi patru, lăsându-mă plângând. Printre lacrimi, am remarcat că plecaseră fără să-i mulţumească doctorului Frankenbach, ocolindu-l ca pe un ciumat. Am remarcat că sora mea vitregă îl privise cu oroare…

Şi aşa s-a terminat scurta mea fericire… încheie povestea domnişoara Clairmont şi oftă.

Ultima piesă a puzzle-ului se potrivise perfect.

Prea perfect ca să fiu convins că nu fusese cioplită pe măsură.

Am spus, încercând să par convins şi liniştit:

— Deci a fost doar o neînţelegere, nişte vorbe aruncate la întâmplare, care se nimeriseră să coincidă cu nişte obsesii de moment. Adică nimeni n-a murit, nimeni n-a fost reînviat prin cine ştie ce procedee magice. Totul a fost doar o neînţelegere care v-a distrus fericirea, o neînţelegere care a distrus vieţile unor mari artişti, o neînţelegere care mi-a distrus mie viaţa. Poate şi altora.

— William, vrei să jur că aşa a fost?

— Nu vă e teamă că o să riscaţi damnarea veşnică?

— Dragul meu, bătrâneţea m-a învăţat ceva. Poate că de-aş fi ştiut în tinereţe, viaţa mea ar fi fost alta. Iată lecţia plătită cu multă, multă suferinţă: dacă nu există Dumnezeu, atunci nu există nici vampiri, blesteme sau alte manifestări ale supranaturalului şi nu trebuie să-ţi distrugi viaţa ţinând seama de ele. Iar, dacă există Dumnezeu, atunci, acesta e mult mai înţelept decât cred oamenii şi ne va judeca ţinând seama de alte legi decât cele pe care ni le imaginăm noi. Erai prea mic ca să-ţi cunoşti suficient de bine fratele, dar trebuie să ştii că Victor a fost cu adevărat un om bun. Lasă-l să se odihnească în pace, William, lasă-i pe Mary, pe Polidori, pe Percy şi pe George să se odihnească liniştiţi, pentru că o să ne vină şi nouă rândul şi o să ne dorim uitare şi iertare…

Bătrâna se ridică, mă sărută pe obraz şi plecă, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Am rămas acolo un timp, ascultând ciripitul vesel al păsărilor fără grijă, simţind că, treptat, mă

părăsesc și pe mine grijile. Grijile cele vechi, pentru că trebuia să mă gândesc la bunul mers al plantației, la semințe, la contracte pentru vânzarea mărfii… Alte griji, de alt fel, cărora simţeam că pot să le fac faţă, chiar dacă îmbătrânisem…

TĂIȘ DE PALOȘ

Cerul era negru ca fundul unui ceaun. Negru și fără stele, pentru că… de unde să fie stele aici, la granița dintre tărâmuri? Aici erau doar frig și întuneric, iar focul de la marginea pădurii nu reușea să le alunge nici pe unul, nici pe celălalt. Flacăra pâlpâia cu teamă, neîndrăznind să se îndepărteze prea mult de buturuga ce-o hrănea, iar noi, cuprinși de-un soi nelămurit de teamă, stăteam grămădiți în jurul rugului, sperând să căpătăm, cumva, un pic de curaj… dacă, prin absurd, căldura lui ar fi putut să ne încălzească nu numai trupurile, ci și sufletele…

Dar flacăra nu avea putere aici, la hotarele tărâmurilor, iar frigul pustietății cosmice ne pătrundea în măduva oaselor și ne răpea și bruma de vlagă care ne mai rămăsese.

Căpcăunul își drese glasul zgomotos, tuși, apoi mârâi:

— Asta-i o problemă care depășește puterea mea de înțelegere. Nu știu ce să zic…

În mod normal, o asemenea afirmație m-ar fi făcut să izbucnesc în râs, pentru că puterea de înțelegere a unui căpcăun era doar cu puțin mai mare decât a unei muște. Numai că nu trăiam vremuri normale…

— Nici eu nu știu ce să zic, oamenii s-au muşcat și s-au mâncat între ei de când lumea și pământul, mormăi zmeul.

— Da, se grăbi să-și dea cu părerea știma. Numai că până acum se mâncau la figurat, iar acum se

mănâncă la propriu…

— Este treaba lor, spuse tăios şi răspicat reprezentanta ielelor. Îi priveşte ce-şi fac unul altuia.

— Are dreptate, sări Baba-Cloanţa. Nu-i bine să ne amestecăm în treburile oamenilor. Nu-i bine să se amestece cineva în treburile altora.

— Şi atunci? întrebă piticul. Ce propui? Să stăm şi să ne uităm? Poate că unii îşi permit – ielele, ştimele, zmeii şi cei care nu-s foarte asemănători oamenilor. Dar noi, sânzienele, spiriduşii şi alţii care suntem alcătuiţi cam aşa cum sunt alcătuiţi şi pământenii, noi am putea fi în pericol. Nu putem să stăm şi să aşteptăm să ni se întâmple şi nouă ceva de acelaşi fel…

— Trebuie să luptăm, spuse calm Făt-Frumos. Trebuie să luptăm, pentru că putem să învingem. Sunteţi alături de mine?

— Nu mi-a fost niciodată frică de luptă, replică uşor stânjenit zmeul. Ştii prea bine. Ştii mai bine decât oricine. Dar asta nu-i lupta mea.

— Nici a mea, mormăi căpcăunul.

— Nici a mea, îi ţinură isonul majoritatea celor strânşi în jurul focului.

— Adică, dacă înţeleg eu bine, zise piticul destul de nedumerit, propuneţi să nu ne băgăm? Adică să stăm de-o parte şi să privim?

— Nu, prostule! se răsti Baba Cloanţa. Nu, pentru că nu ştii ce ţi se poate întâmpla. Chiar tu ai zis că noi, cei care semănăm fizic cu oamenii, ar trebui să

fim prudenţi, că nu se ştie ce ni se poate întâmpla. Şi eu zic că e bine să fim cu toţii prudenţi, inclusiv cei care sunt foarte deosebiţi de pământeni. Părerea mea e să ne întoarcem cu toţii în tărâmurile noastre şi să închidem orice căi de comunicare cu universul oamenilor.

— Da, tună zmeul, cu glasul lui de bas. Să ţinem Pământul în carantină, până când trece molima. Pentru că nu ştim dacă nu-i molipsitoare, dacă nu se poate întinde şi la alte specii…

— Bine zis, bine zis, se grăbiră să-i aprobe majoritatea celor strânşi în jurul focului.

— Atunci, ce mai aşteptaţi? se răţoi ştima. Fugiţi cu toţii în tărâmurile voastre. Acum, în clipita asta!

Şi, ca şi cum abia ar fi aşteptat îndemnul acela, făpturile ghemuite în jurul buturugilor ce ardeau se făcură nevăzute.

Am rămas doar eu şi Făt-Frumos.

Ne-am privit, mâhniţi şi dezamăgiţi, şi eu am scos un hohot trist:

— Nici măcar nu ne-au întrebat dacă vrem să venim cu ei! Nu s-a găsit nimeni să ne ofere adăpost!

— L-ai fi acceptat, dacă ţi s-ar fi oferit?

— Cum să accept? m-am indignat eu. Locul meu – locul nostru – e aici, nu în tărâmul altora. Dar mi-ar fi plăcut să ştiu că există cineva căruia îi pasă de soarta noastră…

Făt-Frumos a zâmbit trist, privind bezna ce se întindea în faţa noastră.

— Eroii nu au locuri de refugiu, eroii nu au odihnă, eroii au doar sarcini de îndeplinit. Ei au prinţese de salvat, împărăţii de cucerit şi monştri de înfrânt. Lumea e în pericol, lumea trebuie salvată. Cine s-o facă, dacă nu noi? Noi nu avem voie să dăm înapoi, noi nu avem voie să fugim. Şi ce sarcină mai măreaţă ni s-ar putea încredinţa, decât să salvăm şi de data asta omenirea?

M-am uitat urât la el şi m-am răţoit:

— Tu nu mai ştii să vorbeşti decât în lozinci?

— De atâta vreme vorbesc aşa cum se aşteaptă ceilalţi să vorbesc, a oftat Făt-Frumos, încât repertoriul meu a devenit destul de redus. Oricum, ai înţeles ce-am vrut să zic. Chestia e că… nu ştiu cum s-o spun… de data asta mi-e frică.

— Şi mie, am recunoscut eu. Mă sperie lucrurile necunoscute, lucrurile de neînţeles, lucrurile care n-au nicio logică. Ştii, e destul de neplăcut să fii erou. Lumea se aşteaptă să nu gândeşti prea mult, să fii un pachet de muşchi care pune în mişcare un paloş, să zâmbeşti fermecător… şi cam atât. Toată treaba asta mă îngrozeşte. Nu pricep nimic, nu-mi dau seama ce a adus molima asta nenorocită… Să-ţi spun o treabă: când am venit aici mă aşteptam să stabilim un plan de luptă, să ne ascuţim paloşele şi să trecem la treabă. Dar când am văzut că toţi dau înapoi, când i-am văzut fugind din faţa pericolului… în clipa aia mi-am dat seama că soluţia nu-i chiar atât de simplă pe cât credeam eu…

Făt-Frumos m-a privit rânjind, apoi mi-a mărturisit:

— Și eu sunt speriat. Dar sper ca dracul să nu fie atât de negru. Nu știu ce ai tu de gând, dar pentru mine nu-i decât un singur lucru de făcut: trebuie să mă întorc la castel. Să am grijă de Ileana. Am lăsat-o în pază bună, dar nu poți ști ce-o să se întâmple în continuare…

— Vin cu tine. Și după aceea o să văd ce se poate face. Oricum, vom avea de luptat.

— Păi, la asta ne pricepem. Asta facem de când ne știm…

Ne-am ridicat de lângă foc. Am privit tăciunii care se stingeau încet, pierzându-și dogoarea, apoi ne-am îndreptat spre pădurea care se întindea la marginea tărâmului pământesc. Am găsit caii, legați de copaci, așa cum îi lăsasem cu câteva ore mai înainte, am încălecat și am pornit agale de-a lungul cărării ce se strecura printre arborii imenși.

Lumina pătrundea cu greu prin frunziș, iar întunecimea pădurii părea o prelungire a beznei dintre tărâmuri. Ca și cum vidul cosmic s-ar fi întins pe pământ, pentru că găsise tărâmul nostru lipsit de apărare…

M-am scuturat, încercând să alung asemenea gânduri sumbre, nepotrivite înainte de bătălia ce ne aștepta, și am dat pinteni calului, îmboldindu-l să meargă mai iute.

Făt-Frumos, care se grăbea să ajungă la aleasa

inimii sale, m-a imitat, aşa că am gonit un timp prin semiîntuneric, ca nişte umbre ce nu-şi găseau odihnă.

Când cărarea a ajuns la un drum larg, am tras brusc de hăţuri, oprind bidiviul.

În intersecţie aştepta un călăreţ, înveşmântat într-o mantie lungă, neagră.

Stătea cu spatele la noi, iar pe umăr îşi rezemase paloşul scos din teacă. Paloşul sclipea slab, argintiu, în razele ce se strecurau prin coroanele copacilor, iar călăreţul părea întruparea Morţii.

M-am cutremurat.

Apoi călăreţul s-a întors, m-a privit şi şi-a tras gluga care-i acoperea capul.

În clipa aceea l-am recunoscut, iar teama mi-a dispărut.

Puteam să-l înfrunt, puteam să-l învinge.

— Bună să-ţi fie inima, Harap-Alb! a spus Spânul, cu glas blând şi plăcut. Lasă arma, a adăugat el, văzând că mă pregăteam să trag paloşul din teacă. Am venit cu gânduri bune. Am venit să vă ajut.

Fără să vreau, buzele mi s-au strâmbat într-un zâmbet neîncrezător. Am aruncat o privire către Făt-Frumos. Stătea liniştit, aşteptând, dar cu mâna pe mânerul paloşului, gata să intervină, dacă ar fi fost nevoie.

— Ştiu că n-ai încredere în mine. Ştiu. Dar de data asta lucrurile stau altfel. Suntem în aceeaşi tabără, indiferent că ne place sau că nu ne place. Şi – ca să fii liniştit – jur pe tăişul paloşului tău, jur pe tăişul

paloşului cu care mi-ai zburat capul de pe umeri, că o să-ţi fiu credincios şi că o să lupt alături de tine până în ultima clipă. Indiferent cum va fi acea ultimă clipă: aducătoare de victorie sau de moarte. Îţi voi fi servitor credincios şi devotat.

L-am crezut.

Nu fiindcă glasul lui inspira încredere. Nu. Glasul lui era menit să inspire întotdeauna încredere, era glasul potrivit pentru minciuni. L-am crezut, pentru că se ivise în calea noastră, la răscruce de drumuri, aşa cum apărea el întotdeauna, dar cu înfăţişarea lui, fără să încerce să-şi ascundă identitatea, fără să pretindă că-i altcineva, aşa cum făcea de obicei, aşa cum făcuse când mă înşelase şi mă transformase în robul lui.

L-am crezut pentru că aveam nevoie de ajutorul lui, iar el avea nevoie de ajutorul nostru.

M-am uitat din nou spre Făt-Frumos.

A dat din cap.

Atunci am spus, cu glas ferm, acceptând înţelegerea:

— Şi eu jur pe tăişul paloşului tău, cel cu care mi-ai zburat cândva capul de pe umeri, că vei fi camaradul nostru, cu drepturi egale, în lupta care ne aşteaptă.

Spânul a dat din cap, a zâmbit fermecător, aşa cum numai el ştia, apoi şi-a tras din nou gluga, ascunzându-şi ţeasta lipsită de păr. De sub stofa aspră, ochii îi sclipeau ca nişte tăciuni uitaţi în vatră.

Apoi şi-a mânat calul alături de noi.

Şi am pornit mai departe, tăcuţi şi gânditori.

Drumul larg ne-a scos curând din pădure, dar, deşi era plină zi, semiîntunericul se ţinea scai de noi. Cerul era acoperit de nori care ascundeau soarele. Aveam impresia – nejustificată de nimic, era doar o senzaţie – că norii aceia nu erau nori de ploaie – sau, mai bine zis, că ploaia purtată de nori era menită să spele pământul abia atunci când avea să se isprăvească totul şi când păcatul şi murdăria aveau să fie curăţate de pe faţa lumii. Dar până atunci mai era, iar lumea rămânea uscată şi însetată. Nu-mi plăcea răcoarea adusă de nori, mi se părea că-mi suge vlaga din trup sau poate eram prea speriat şi îngrijorat, iar eu, neobişnuit cu o asemenea stare, o puneam pe seama vremii.

Şi caii păreau a nu se simţi în largul lor, măreau pasul fără să fie îndemnaţi, întorcându-şi mereu capul în dreapta şi-n stânga, ca şi cum ar fi simţit un pericol iminent…

În cele din urmă, pădurile şi pustietăţile se sfârşiră. În faţa noastră se întindeau câmpuri cultivate. Câmpuri cultivate, dar neîngrijite, năpădite de buruieni. Spicele mucegăiseră, iar o mare parte din boabe căzuseră în ţărână. Ca şi cum cei care semănaseră lanurile ar fi dispărut înainte să apuce să se bucure de recoltă.

Am mers mai departe, încet, cu simţurile în alertă, aşteptându-ne la ce putea fi mai rău.

Apoi am văzut satul.

Un sat obișnuit, ca multe, multe altele. Un sat mic, cu case modeste, ascunse la umbra copacilor. Un sat cu grădini cu flori în fața locuințelor și cu acareturi și grădini de legume în fundul ogrăzii.

Un sat pustiu, un sat fără câini. Și fără oameni, bineînțeles.

În liniștea ce învăluia totul se auzeau doar pașii cailor noștri. Zgomotul lor era amortizat de stratul gros de praf.

Am decis, înțelegându-ne doar din priviri, să străbatem localitatea aceea măruntă, mergând pe ulița sa principală, care era, de fapt, prelungirea drumului pe care veniserăm până acolo.

Chiar la marginea satului se întindea cimitirul – un loc cu verdeață la propriu, pentru că țintirimul, ca toate cimitirele de la țară, era plin de copaci, de iarbă și de flori. Un loc menit să-i facă pe morți să se simtă bine și să dorească să rămână acolo.

Numai că morții din cimitirul cu pricina nu doreau să rămână în mormintele lor. Probabil că ne simțiseră, cumva, pentru că pe poartă se iviră siluete ce se mișcau bizar, cu o lentoare neomenească, pășind aiurea și ținându-și brațele în poziții ciudate, ca și cum ar fi atârnat în încheieturi ce nu mai funcționau normal.

Veneau fără să scoată o vorbă, niciun geamăt, niciun urlet.

Bietele animale! Atunci când molima lovise oamenii de acolo, câinii erau legați în lanț, vitele erau

în grajduri, păsările în poiată, porcii în cocină… adică nu avuseseră nicio şansă de scăpare, nu avuseseră cum să fugă, chiar dacă monştrii care veniseră să le mănânce de vii se mişcaseră încet şi fuseseră lipsiţi de îndemânare.

Satul era un osuar vast, un abator plin de inutilitate şi de scârboşenii.

Am vomitat la marginea drumului, Făt-Frumos m-a imitat. Doar Spânul a scuipat plin de dispreţ, ca şi cum asemenea slăbiciune nu se potrivea cu făptura sa.

Am reuşit să mă stăpânesc şi am privit în jur.

Dacă ignorai trupurile descăpăţânate de pe uliţă şi oasele însângerate risipite prin curţi… totul părea normal, ca de obicei, neschimbat… dar nu puteai să ignori cadavrele şi oasele…

Am tuşit, încercând să arunc din gâtlej duhoarea de vomă, apoi am zis:

— Cred că ar trebui să plecăm de aici…

Făt-Frumos s-a grăbit să-mi dea dreptate. Arăta îngrijorat. Presupun că abia atunci îşi dăduse seama cât de mare era pericolul ce-o ameninţa pe Ileana sa.

Am gonit pe drumuri de pământ, cu Făt-Frumos în frunte – având în vedere faptul că doar el cunoştea locul în care îşi stabilise gospodăria.

Am trecut prin alte sate, am trecut prin târguri mărunte… şi peste tot am fost întâmpinaţi de gloata îngrozitoare a morţilor ce-şi părăsiseră mormintele, înfometaţi de carne proaspătă. Am spintecat

cadavrele ce se grămădeau în jurul nostru, am spintecat cu o îndemânare din ce în ce mai mare și cu tot mai multă indiferență.

Te obișnuiești cu toate – asta-i tragedia omenească. Te obișnuiești și cu monștrii, și cu morții care-și părăsesc coșciugele, te obișnuiești să spinteci cadavre… Te obișnuiești și nu mai lupți împotriva grozăveniilor. Asta e, de fapt, monstruozitatea cea mai mare.

Însă noi luptam încă. Și nu aveam de gând să renunțăm.

Făt-Frumos spinteca plin de înverșunare, dorind să termine cât mai iute cu cei ce-i stăteau în cale, ca să poată să-și vadă de drum. Iar noi ne grăbeam să-i venim în ajutor.

Și așa, spintecând și gonind, am ajuns la un castel sau, mai degrabă, la un conac frumos, înconjurat de arbori și de răzoare cu flori.

Și ne-am dat seama că Făt-Frumos ajunsese acasă.

Conacul era situat pe un deal, iar din drumul mare se ajungea la el pe-o alee lată, umbrită de tei. Din drum vedeam doar acoperișul de tablă sclipitoare al clădirii, restul fiind ascuns de frunzișul copacilor.

Am încetat să gonim, liniștindu-ne, căci ajunseserăm la capătul acelei etape a călătoriei. Aveam să ne odihnim, să ne schimbăm în straie curate… și după ce ne asiguram că Ileana Cosânzeana era în siguranță, aveam să plecăm mai departe.

În timp ce mergeam pe aleea umbrită, tăcerea a fost spulberată de-un ţipăt puternic.

Un ţipăt de femeie disperată, aflată în mare pericol.

Am dat pinteni cailor şi ne-am repezit în direcţia din care venea strigătul, adică spre conac.

Aleea cotea brusc, iar clădirea apăru toată în faţa noastră.

Am văzut, într-o clipă, construcţia masivă din vârful dealului, am văzut şirul de trepte late, din piatră albă, ce ducea spre intrarea mărginită de coloane din marmură lucitoare, am văzut faţada acoperită de iederă şi iasomie, de viţe întinse pe spaliere, prinse de perete, ca o scară alcătuită din scânduri.

Pe scara aceea pe care se căţăraseră plantele stătea cocoţată o femeie.

O femeie într-o rochie lungă, de culoarea cerului, o rochie potrivită cosiţelor lungi şi blonde. Şi, bănuiesc eu, rochia se asorta şi cu ochii, pe care îi credeam albaştri.

În urma femeii se căţărau o mulţime de morţi umblători. Deşi se mişcau încet, era evident că până la urmă aveau s-o ajungă, era evident că femeia nu avea scăpare.

Iar ea ştia şi, în timp ce se străduia să urce cât mai sus pe spaliere, ţipa disperată, sperând s-o audă cineva şi să-i vină în ajutor.

Scările de piatră ce duceau spre conac erau şi ele pline de morţi umblători, care urcau spre clădire într-

o tăcere amenințătoare, cu mișcări stranii și neîndemânatice.

N-am avut nevoie decât de-o clipă ca să înțelegem ce se petrecea, n-a trebuit să ne sfătuim sau să stabilim vreun plan de acțiune.

Am năvălit către hoarda de mortăciuni, spintecându-le cu paloșele.

Făt-Frumos și-a croit drum printre cadavrele mișcătoare, spulberând totul în cale și s-a repezit în ajutorul femeii cățărate pe spalier.

Eu și Spânul făceam curățenie în urma lui, având grijă să nu-l atace nimeni pe la spate.

Împins de teama că femeia iubită putea să pățească ceva, Făt-Frumos se mișca fulgerător, doborând unul câte unul morții cățărați pe stinghiile de lemn. Reuși cât ai bate din palme să-i descăpățâneze pe toți, apoi strigă, cu glas plin de iubire:

— Draga mea, dă-ți drumul! O să te prind în brațe, o să am grijă să nu pățești nimic!

Femeia aflată pe spalier întoarse un pic capul, ca să-și dea seama unde se găsea iubitul ei, apoi se împinse în perete și se lăsă să pice în gol.

Făt-Frumos se mișcă din nou fulgerător, iar brațele lui puternice o prinseră și o strânseră la piept, cu dor și dragoste.

Iar femeia cu cosițe blonde, lungi, și rochie sinilie, îl îmbrățișă și ea, cu aceeași patimă.

Își lipse obrazul de obrazul lui, ca și cum era hotărâtă să ne se mai desprindă niciodată de el.

Apoi își trase un pic capul înapoi…

Și în clipa aceea i-am văzut fața, i-am văzut ochii.

Erau, într-adevăr, albaștri.

Dar erau morți, fără lucirea inteligenței. Nu, nu-i adevărat, în fracțiunea aceea de secundă în care i-am văzut am zărit în ei o lucire, o lucire de ură, ce-i lumina într-un fel înfiorător obrazul mort.

Apoi, femeia aceea ce fusese Ileana Cosânzeana, cea mai frumoasă femeie din lume, iar acum nu era decât o moartă urâtă, își înfipse dinții în gâtul lui Făt-Frumos.

Cadavrul Ilenei scosese un strigăt de triumf, înainte de a mușca din carnea soțului ei, iar Făt-Frumos scosese un țipăt de durere, de disperare, de scârbă și de deznădejde.

Un țipăt scurt, întrerupt brusc.

Pentru că Spânul se mișcase iute, luând fulgerător o decizie, așa cum făcea de obicei.

Singura decizie potrivită în situația aceea.

Paloșul său descrisese o curbă sclipitoare prin aer, apoi spintecase cele două trupuri îmbrățișate, aducându-le liniștea și împăcarea.

Cadavrele decapitate se prăbușiră pe lespezile de marmură, apoi Spânul se întoarse spre mine și strigă:

— Ferește-te!

Am sărit într-o parte, apoi am lovit cu paloșul, fără să mă mai uit, și am simțit cum lama ascuțită spinteca trupul lipsit de viață, care se apropiase tiptil de mine.

După care m-am întors și am privit treptele de piatră, acoperite de cadavre descăpățânate.

Am apucat să oftez, am apucat să arunc o privire spre prietenul nostru ce-și îmbrățișa iubita și după moarte și m-a cuprins o tristețe indescriptibilă…

…apoi n-am mai avut timp de jelit.

Ușa conacului se deschise brusc, iar pe ea începură să iasă morți mișcători, ce-și întindeau mâinile spre noi.

Nu știu care dintre noi a reacționat primul – eu sau Spânul – dar știu că am spintecat cu ură cadavrele ce ieșiseră din conac. Apoi am împins împreună ușa grea, din lemn de stejar întărită cu plăci de metal, și am închis-o. Spânul a rupt o scândură dintr-un spalier și am blocat ieșirea din clădire, închizând înăuntru mulțimea de morți mișcători.

După aceea, Spânul a improvizat o torță, a aprins-o cu amnarul și a aruncat-o în interiorul conacului. Făt-Frumos nu mai avea nevoie de locuință, iar cei care i-o ocupaseră meritau pe deplin să ardă în lumea asta, înainte de a arde pentru vecie în flăcările iadului…

Apoi am coborât încet scara de piatră, ocolind cadavrele presărate pe trepte, îndreptându-ne spre peluze pe care pășteau caii – liniștiți, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mă gândeam că ar trebui să săpăm acolo, în mijlocul ierbii, un mormânt pentru prietenul nostru și pentru soția sa, ca să fie împreună și dincolo de

moarte, când Spânul își drese glasul și-mi spuse:

— Cred că ne-am subestimat adversarii…

— Ce vrei să zici?

— Tot ce ni s-a întâmplat aici, la conac… seamănă tare mult a capcană, a cursă întinsă cu meșteșug.

M-am uitat întrebător la el. Știam că Spânul se pricepea mai bine ca mine la capcane, căci se ocupase cu asemenea treburi mișelești o viață întreagă. Camaradul meu fără păr îmi simțise, probabil, nedumerirea, pentru că începu să-mi explice:

— Este evident că am fost așteptați. Scena aceea impresionantă, cu Ileana cățărată pe spalier și morții care încercau să ajungă la ea, fusese menită să ne facă să ne pierdem și bruma de judecată pe care o mai aveam. Dacă la toate astea mai adăugăm și țipătul îngrozitor…

— Ai dreptate, am mormăit eu. Fusesem convins că morții ăștia nu știu să vorbească, că nu-s în stare să scoată niciun sunet…

— Uite că sunt în stare. Țipătul Ilenei a sunat foarte real. Dacă mai pomenim și de morții care așteptau ascunși în conac, ca să nu ne dăm seama cât sunt de mulți, putem să concluzionăm că stârvurile astea gândesc, și încă bine, că sunt în stare să alcătuiască un plan cu care nu mi-ar fi rușine nici mie… și, mai ales, toate astea înseamnă că pot să comunice între ei. Mi-e teamă, Harap-Alb, că pot să-și transmită gândurile la distanță și că primejdia care ne amenință e mai mare decât bănuiam.

Ne-am privit o clipă, parcă nevenindu-ne să credem ceea ce discutaserăm, apoi, ca şi cum am fi avut acelaşi gând, ne-am repezit la caii care ne aşteptau pe peluză.

Am încălecat în grabă şi ne pregăteam să pornim la trap pe alee, ca să ieşim în drum şi să ne îndepărtăm de conacul în flăcări, când ne-am dat seama că încercarea de fugă ar fi fost zadarnică.

Din toate părţile se apropiau mulţimi imense de morţi, se apropiau încet şi ameninţător, fără să scoată un sunet. Se apropiau păşind ciudat, cu trupurile în poziţii bizare şi cu mâinile atârnând straniu.

— Trebuie să încercăm să ne croim drum printre ei şi să fugim de aici, am şoptit eu, cu glas dogit. Ai avut dreptate, am picat într-o capcană bine întinsă…

Am dat pinteni cailor şi ne-am repezit asupra siluetelor ce veneau încetişor către noi. Ne-am aplecat în şa şi am început să spintecăm. Izbeam cu putere, iar în aer zburau căpăţâni şi membre.

Apoi ne-am dat seama că, oricâţi duşmani am fi trimis pe lumea cealaltă, numărul celor rămaşi tot creştea fără încetare. Şi, fără să se sinchisească de pierderi, se strângeau tot mai mult în jurul nostru.

Acesta era adevăratul pericol: să se strângă în jurul nostru, să ajungă în situaţia în care puteau să pună mâinile lor dezgustătoare pe noi sau să ne muşte cu dinţii lor scârbavnici.

Pentru că atunci ne-ar fi transmis şi nouă boala…

Am izbit cu mai multă furie, iar Spânul m-a imitat.

Am reuşit să eliberăm spaţiul din jurul nostru, ne-am îmboldit caii şi am reuşit să sărim peste şirul de morţi mişcători din imediata noastră apropiere.

Apoi am galopat, plini de speranţă, către curtea din spatele conacului, care continua să ardă.

Nu ştiu din ce motiv crezuserăm că în spaţiul acela, de dincolo de clădire, nu ne aştepta nimeni.

Ne înşelaserăm.

O mulţime imensă se strânsese acolo şi se puse în mişcare când ne văzu. Ne văzu sau ne simţi, pentru că nu ştiu dacă ochii morţilor puteau vedea ceva. Oricum, cadavrele mişcătoare ştiau că apăruserăm în apropiere, ştiau din ce parte veneam şi în ce parte ne îndreptam, pentru că s-au grăbit să ne taie drumul.

I-am spintecat pe cei care se apropiaseră prea mult, apoi am fugit în altă parte, încercând să ţinem duşmanii la distanţă.

Am reuşit un timp, apoi fuga n-a mai avut rost. Mulţimile ce se apropiaseră din toate părţile se uniseră într-una singură, care se străduia să ne strivească, să ne zdrobească, să ne îngroape sub talazul trupurilor lor.

Stăteam ridicaţi în şa şi păleam cu paloşele din răsputeri, spintecam fără milă şi fără odihnă.

După aceea caii s-au zbuciumat, mai să ne răstoarne de pe spinarea lor, şi au nechezat amarnic, copleşiţi de durere.

Am privit în jos şi am văzut cauza: morţii cei neodihniţi se târâseră ca nişte viermi, după cum şi

erau, şi muşcaseră bidiviii de picioare. Preocupaţi să-i descăpăţânăm pe cei ce umblau, nu fuseserăm atenţi la cei ce se târau. Spânul avusese dreptate, indivizii erau mai deştepţi decât păreau, se înţelegeau între ei şi-şi planificau loviturile, fără să ţină seama de pierderi…

Nu aveam ce face, trebuia să sacrificăm animalele, înainte să apuce să se transforme. M-am uitat la Spân. Acesta îşi dăduse seama ce se întâmplase, îşi dăduse seama ce voiam să fac şi se pregătea să sară de pe cal.

L-am imitat şi apoi, cu inima grea, am lovit cu tăişul ascuţit gâtul tovarăşului meu de drumuri şi peripeţii. Probabil că înţelesese şi el – caii sunt animale tare inteligente, căci mă privise cu ochi plini de tristeţe şi nu se ferise de oţelul ce urma să-i ia viaţa.

Am văzut, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, că şi Spânul făcuse la la fel.

N-aveam timp de jelit, n-aveam timp de regrete. Hoarda de morţi umblători năvălea peste noi.

Singura noastră şansă era să lovim şi să fugim, să fim în mişcare tot timpul şi să avem grijă să nu alunecăm pe mâzga ce se scurgea din cadavrele descăpăţânate.

Loveam şi fugeam, căutând să nu ne îndepărtăm prea mult, să ne apărăm spatele unul altuia.

Apoi, după un timp, l-am auzit pe Spân vorbind:

— Harap-Alb, trebuie să-ţi fac o mărturisire.

— Spune.

— Mi-e frică de întuneric. N-aș vrea să mor noaptea…

Mi s-a părut o chestie ciudată, dar fiecare are ciudățeniile sale. Și, întrebându-mă de unde îi venise ideea să-mi facă o asemenea destăinuire, mi-am dat seama că se înserase…

Am oftat și am spus:

— Bine, dacă așa stau lucrurile, o să mă străduiesc să nu murim decât după ce-o să se facă dimineață…

— Mulțumesc, a bombănit Spânul. Rămân dator…

Am scos un hohot trist, care voia să spună că viața e bizară, și am continuat să spintec stârvuri.

E greu de descris ce a urmat.

Poate că obosisem, poate că morții umblători se simțeau mai în largul lor în timpul nopții, dar au fost multe momente în care am regretat că-i făcusem Spânului făgăduiala.

Însă făgăduiala e făgăduială, trebuie respectată.

Și mai era ceva: un strop de speranță nebunească, nejustificată de nimic. Ceva îmi spunea că, dacă o să rezistăm până când razele soarelui aveau să lumineze din nou pământul, atunci aveam să primim ajutor și aveam să fim salvați.

Așa că am continuat să spintecăm și să ne ferim, să fugim de colo-colo și să descăpățânăm stârvurile umblătoare.

Acționam mai mult instinctiv, pentru că în noaptea aceea, luminată slab de o lună palidă și fără vlagă, nu

zăream decât umbre vagi. Din fericire, morţii se mişcau încet şi apucam să le vin de hac duşmanilor înainte să se apropie prea mult.

Eram ca o maşinărie de ucis, ca o cositoare mecanică ce intrase în lan, numai că nu retezam spice, ci trupuri ce fuseseră cândva omeneşti, şi o făceam fără să gândesc. Trupul meu se mişca singur, coordonând acţiunea braţelor şi a picioarelor…

Şi, într-un târziu, întunericul din jurul nostru a început să se dilueze. Cerul a prins culoare şi s-a luminat treptat către răsărit.

Aşteptam, într-un fel, să aud cântatul cocoşilor, iar făpturile malefice să dispară fără urmă, ca un vis urât, gonite de trâmbiţatul acela, ce vestea o nouă zi.

Numai că în lumea aceea nu mai rămăsese niciun cocoş.

Soarele a urcat încetişor pe firmament, fără să fi fost anunţat de nimeni. Ca şi cum s-ar fi furişat fără să aibă dreptul, ca şi cum ar fi fost un străin ce nu era bine-venit.

Am continuat să spintecăm şi să ne ferim, păşind de data asta cu grijă sporită, pentru că iarba, acoperită de rouă, se umezise şi devenise alunecoasă.

După aceea, rouă s-a uscat, pentru că soarele – chiar lipsit de vlagă şi ascuns parţial de nori – îşi făcea datoria, luminând şi încălzind.

Sperasem ca, odată cu lumina zilei, să apară ajutoare. Nu a apărut nimeni.

Sperasem ca razele soarelui să-mi dea putere, dar

şi această speranţă fusese zadarnică.

Oboseala mă cuprindea treptat, iar braţele care nu avuseseră o clipă de odihnă se transformaseră în lingouri de plumb, ce ameninţau să-mi scoată umerii din ţâţâni.

Am avut atunci un sentiment bizar: că pământul nu putea fi salvat de cei ca noi. Că oamenii nu puteau fi salvaţi decât de oameni. Dacă mai rămăseseră oameni, dacă mai exista omenie…

M-am uitat la Spân.

Şi el se mişca la fel de greu, şi el părea ajuns la capătul puterilor.

Am strâns din dinţi şi am continuat să lupt – fără vlagă, fără speranţă, fără încetare.

Apoi l-am auzit pe tovarăşul meu de arme:

— Harap-Alb, nu mai pot. Vreau să-ţi cer o ultimă favoare.

Bănuiam ce voia de la mine, dar n-am fost în stare să-i fac viaţa mai uşoară. Am aşteptat să-mi ceară el, cu vorbele lui, ceea ce voia să fac.

— Nu pot să mă las muşcat de mortăciunile astea. Nu se ştie ce se va întâmpla cu mine, după aceea…

Am tăcut în continuare.

— Vreau să-mi zbori capul de pe umeri. Ar trebui să-ţi fie uşor, ai mai făcut-o şi altă dată, a încheiat Spânul.

Iar eu am continuat să tac şi să spintec stârvuri mişcătoare.

— Te rog, a spus Spânul, iar în glasul lui se simţea

o urmă de panică.

Am mai decapitat vreo două cadavre, apoi i-am explicat cu răbdare, ca unui copil tâmpit:

— Nu-i nicio problemă, îţi zbor capul imediat şi cu plăcere. Dar cu mine ce-o să se întâmple?

Spânul a rămas o clipă cu gura căscată. Era evident că nu privise lucrurile şi din punctul meu de vedere. Apoi mi-a zâmbit fermecător, aşa cum numai el ştia:

— Asta e o problemă ce se poate rezolva uşor. Avem amândoi experienţă în domeniu. La trei, da?

— Da.

Şi am numărat amândoi, la unison:

— Unu, doi… trei!

Şi, în clipa aceea, am avântat amândoi paloşele. Am simţit cum lama armei mele se înfige în gâtul Spânului, am simţit oţelul paloşului său izbindumă……apoi m-au cuprins întunericul şi liniştea.

MARGARITA

Asupra Bucureştiului se abătuse o arşiţă insuportabilă, de parcă iadul îşi mutase sediul pe pământ. Însă căldura era insuportabilă doar pentru cei trecuţi de-o anumită vârstă, îşi spunea Mihail Moliar, uitându-se după picioarele şi posteriorul fetelor, fetele zglobii care ţopăiau fără nicio grijă pe asfaltul încins, părând în largul lor.

Descoperise în ultimul timp că se uita după fete.

Descoperise în ultimul timp că-l bântuiau fantezii erotice, provocate de fete şi femei tinere necunoscute, pe care le vedea pe stradă.

Descoperise, spre marea lui surprindere, că *avea poftă.* Citise cândva, în memoriile unui scriitor cu adevărat mare (cel puţin în comparaţie cu el), că acesta caracterizase bătrâneţea drept lipsa de poftă, nu ca apariţia impotenţei. Şi ca atare fusese surprins de apariţia subită a *poftei.* Moliar nu fusese niciodată un tip care alerga după fuste, dar nici un ascet. Cunoscuse dragostea adevărată, avusese şi aventuri, unele sordide, însă vârsta îl potolise. Vârsta şi teama de ridicol. Pentru el, femeile nu fuseseră niciodată egalele sale. Le considerase întotdeauna făpturi superioare, cărora le era recunoscător pentru că se aplecaseră spre umila sa făptură. Le respecta, le iubea, dar nu îndrăznea să le trateze ca pe un posibil obiect al unor pasiuni carnale. Se apropia de ele cu timiditate, cu un pic de umilinţă… şi multe dintre ele simţeau în el un bărbat deosebit, care merita

cunoscut îndeaproape… şi doreau să-l cunoască, şi coborau spre el… şi nu regretau niciodată gestul lor, pentru că Moliar se lăsa cucerit cu candoare, răspundea cu iubire şi cu supunere, era un sclav ascultător şi fermecător…

Însă anii se scurg ca apa în nisip, iar tinereţea se topeşte ca zăpada mieilor… Moliar devenise conştient că nu mai avea farmecul de altădată, căpătase un complex de inferioritate virulent. Îi intrase în cap că nicio femeie normală la trup şi la minte nu putea să fie atrasă de el, ca atare, începuse să ocolească femeile, pentru a nu le pune într-o situaţie penibilă prin insistenţele sale şi pentru a se feri pe sine de ridicolul refuzului. Sigur, erau temeri caraghioase, din moment ce nici în tinereţe nu curtase femeile, ci se lăsase cucerit de ele…

De fapt, frica îi fusese provocată de un aspect anume, pe care nu îndrăznise multă vreme să-l recunoască: nu-l mai atrăgeau ca odinioară femeile frumoase şi inteligente, spirituale şi culte, cu oarecare experienţă şi dornice să fie muza, măcar temporară, a unui scriitor cu un pic de renume. Nu, în ultimul timp începuse să fie interesat de femei tinere, frumoase şi zvelte, complet diferite de bărbatul îmbătrânit şi obez în care îl transformase timpul.

Dar, dacă judeca obiectiv, presupunând că era în stare de aşa ceva, descoperea că imaginea iubirilor sale rămăsese cam aceeaşi, doar el se schimbase, doar

punctul său de vedere se modificase, ba chiar sistemul său de referinţă. Numai că o fată de douăzeci şi cinci de ani fusese cândva o femeie în toată firea pentru adolescentul Moliar, în timp ce o altă fată, absolut identică din punct de vedere al înfăţişării şi al vârstei, părea o copilă inocentă, ce ar fi putut fi fiica sau chiar nepoata îmbătrânitului Moliar…

Deci, îşi spunea Mihail în timp ce se târa fără vlagă prin soarele puternic, căutând un loc răcoros şi umbrit unde să soarbă o băutură rece, mai rece decât gheaţa, dar uitându-se de zor după puştoaicele în rochiţe scurte şi subţiri sau în pantaloni scurţi, sau chiar în blugi, Doamne, cum poate să umble cineva în blugi pe o asemenea căldură?, este posibil ca gusturile sale să nu se fi modificat în decursul timpului, ci doar să fi devenit nepotrivite, din cauză că îmbătrânise…

Nu, nu era asta, se corectă el după o clipă de gândire, atracţia pe care o simţise pentru femei se potolise treptat, *pofta* sa scăzuse în timp, cu vârsta, după cum era şi normal… apoi revenise brusc, amplificată şi insistentă. Sigur, îi plăcuseră fetele frumoase întotdeauna, dar nu se uitase după ele pe stradă, ca un obsedat, nu avusese fantezii obscene şi excitante în legătură cu puştoaice necunoscute, pe care le văzuse întâmplător în faţa unei vitrine sau mergând liniştite pe trotuar, aşa cum i se întâmpla acum.

Singura explicaţie posibilă, pe care o accepta cu

resemnare şi cu un pic de jenă, era că instinctul său de reproducere se manifesta în toată plenitudinea sfârşitului. Adică un mascul aflat la finalul capacităţilor sale de perpetuare a speciei simţea o nevoie impetuoasă de a mai avea un ultim urmaş, iar pentru asta se simţea atras cu înverşunare de femele cât mai tinere şi mai rodnice, care să poată da vlagă unei progenituri ce n-ar fi moştenit prea multă energie din partea tatălui…

Sigur, putea să îndulcească pilula minţindu-se, amăgindu-se că simţul său estetic îl făcea să aprecieze în mod deosebit frumuseţea şi vitalitatea tinereţii… realitatea era că se holba cu ochii ieşiţi din orbite, ca la melci, după puştoaicele cu forme superbe care colindau prin oraş, într-o cantitate mai mare ca niciodată.

Văzu în cele din urmă un restaurant umbrit, cu uşile închise, ceea ce sugera că înăuntru exista răcoarea aerului condiţionat. Intră, fără să mai stea pe gânduri, şi găsi fără nicio greutate o masă liberă. Se trânti pe scaun, oftând, apoi gemu către chelneriţa ce apăruse ca din pământ:

— O apă rece… plată, minerală, nu contează, dar să fie foarte rece…

Femeia se grăbi să-i aducă licoarea incoloră într-o sticlă brumată, îi umplu paharul, apoi zâmbi mulţumită, văzându-l cum soarbe cu poftă. O dată setea potolită, Moliar comandă o cafea fără cofeină, îşi aprinse o ţigară şi se pregăti să se odihnească în

liniște în răcoarea localului.

Aruncă o privire în jur. Majoritatea meselor erau goale, cum era și normal înainte de prânz.

Descoperi însă cu surprindere o tânără care se uita la el și care, întâlnindu-i privirea, îi zâmbi, apoi își luă paharul și se ridică de pe scaun. Veni, legănându-se ușor, și se așeză la masa lui, fără să fie invitată și fără să ceară voie. Își puse poșeta pe fața de masă, lângă pahar, și-l privi, zâmbind ușor din colțurile gurii, având însă ochii plini de gravitate.

— Sărut mâinile. Sunt Mihail Moliar, se prezentă Moliar, ca și cum gestul femeii ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Își rostise numele așa cum îl rostea de obicei, *a*-ul din *Moliar* fiind un amestec de *a* și *e,* rezultatul fiind ceva care semăna foarte mult cu Molière – pentru că această asemănare fusese intenționată, atunci când își alesese pseudonimul, părinții săi, bucovineni de felul lor, numindu-se Golubciuc.

— Știu cine sunteți, maestre, răspunse femeia, zâmbind acum și cu ochii.

Căută în poșetă și scoase un volum nou-nouț, o ediție ieftină și modestă.

— Nu-mi dați un autograf?

O admiratoare! se minună Moliar, care o clipă se simțise iar tânăr, ca atunci când femeile ce se așezau neinvitate la masa lui erau ceva obișnuit.

Scoase un stilou din buzunarul de la piept și întrebă:

— Cum vă numiţi? Ca să ştiu cui dedic cartea…

Femeia zâmbi din nou, iar zâmbetul ei se modifică iarăşi, deveni enigmatic, se uită la paharul din faţa sa, la cristalele de sare ce-i împodobeau marginea, şi spuse cu un ton ciudat, ca şi cum ar fi dat cu sâc sorţii:

— Puteţi să-mi spuneţi Margarita…

Moliar scrise iute o chestie banală, avea pregătite în gând zeci de formule, rod al multor ani de dat autografe, apoi se holbă fără ruşine la tânăra din faţa sa.

Da, era tânără, nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar părul ei blond ca paiul avea o nuanţă pe care n-o putea imita nicio vopsea. Ochii mari, albaştri, sclipeau plini de veselie, sau plini de ironie, sau plini de ironie şi de veselie…

Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în ultimii ani, îşi spuse Moliar, conştient că nu exagera, că judecata nu îi fusese deformată de nebunia care îl făcea să tânjească după femei tinere. Era frumoasă, era elegantă, era îmbrăcată cu gust… remarcă toate acestea dintr-o privire.

Mai târziu, după ce discutară îndelung, descoperi că Margarita era inteligentă, spirituală şi cultă.

Cam prea multe calităţi, îşi spuse Moliar, simţind că-şi pierde luciditatea, că uită de teama sa de ridicol… pentru că se simţea în largul lui, pentru că uitase ce vârstă are…

Nu îndrăzni să recunoască decât după multe întâlniri că era îndrăgostit nebuneşte, aşa cum nu

mai fusese din adolescenţă. Dar nu i se păru nici ridicol, nici nepotrivit.

La început se întâlniră prin cafenele, prin restaurante, unde stăteau de vorbă îndelung, râzând şi glumind ca doi copii, fără să le pese de cei din jur.

Apoi Margarita veni la el acasă şi i se dărui în modul cel mai natural cu putinţă.

După aceea se întâlniră numai în apartamentul lui Moliar.

Margarita venea şi pleca după voia ei, fără să-i spună niciodată când avea s-o mai vadă. Venea şi nu spunea cât intenţiona să stea. Pălăvrăgeau fericiţi, uneori Margarita cerea ceva de mâncare, iar Moliar găsea ceva prin frigider şi improviza o gustare.

Alteori, Margarita nu avea chef de vorbă, voia să facă dragoste şi-l conducea în dormitor fără nicio vorbă.

Uneori stătea cu el câteva minute, alteori rămânea în apartamentul lui o zi întreagă.

Însă întotdeauna pleca brusc, fără să-l anunţe din timp.

Se oprea din mâncat – sau îşi lăsa fraza neterminată, sau îl împingea de lângă ea – ofta, se încrunta o clipă, apoi reuşea să-şi compună o înfăţişare nepăsătoare, îl privea în ochi, îl săruta scurt pe pleoape şi-i spunea:

— Ştii că trebuie să plec. O să revin atunci când o să pot, dacă o să mai pot.

Îi întorcea spatele şi ieşea pe uşă.

Și revenea peste o oră, peste o zi sau peste o lună.

Moliar începuse să nu mai îndrăznească să plece de acasă, dacă Margarita ar fi venit tocmai atunci și ar fi găsit ușa încuiată?

Încercase să-i dea o cheie, ca să poată intra și când nu era el acasă.

Margarita îl refuzase:

— Ce să fac aici singură? Nu vin să văd locuința asta, vin să mă întâlnesc cu tine.

O rugase să-l sune atunci când venea spre el, ca să poată să se întoarcă acasă, dacă ar fi fost în oraș, pentru că trebuia, totuși, să treacă pe la edituri și redacții literare, să facă unele cumpărături, să participe la lansări, târguri de carte sau diferite evenimente culturale…

Ea zâmbise enigmatic, ca de obicei, îl sărutase pe nas și-i mărturisise:

— Nu știu niciodată când pot să vin la tine și nu sunt niciodată sigură că o să ajung la tine, cu excepția momentului în care am intrat deja pe ușă.

Timpul trecea greu fără Margarita – nu reușise să afle numele ei real, se mulțumise cu cel al cocteilului ei preferat –, așa că încerca să facă tot ce se putea ca să nu-i simtă scurgerea lentă, atât de lentă, încât avea impresia că albia prin care curgea acesta fusese blocată de ghețuri. Lucra din greu, scria așa cum nu mai scrisese din tinerețe – la fel de mult, la fel de proaspăt, la fel de plin de simțire. Poate că, de fapt, întinerise…

Deci scria şi se uita la televizor. Evita, pe cât posibil, emisiunile politice, care deveniseră atât de pătimaşe, atât de lipsite de scrupule, încât i se păreau scandaloase. Se uita la filme şi la emisiuni distractive, căuta chestii lipsite de profunzime, care să-i ocupe timpul fără să-l oblige să se implice.

Nimerise mai mult din întâmplare peste emisiunile profesorului Woland.

Şi ajunsese să le urmărească cu o atenţie ciudată, ce părea lipsită de scop.

Doar părea.

Pentru că atunci când îşi dădu seama care îi fusese scopul, înţelese că o parte a minţii sale ştiuse lucrul acela de la început şi aşteptase ca şi restul minţii să accepte ce nu părea acceptabil.

Emisiunile profesorului Woland năpădiseră toate posturile de televiziune, erau difuzate la ore imposibile şi la ore de audienţă maximă. Oricând deschideai televizorul, nimereai peste una dintre emisiunile sale.

Aceste emisiuni – despre care se spunea că erau urmărite de un număr record de spectatori – fuseseră anunţate din timp, prin reclame zgomotoase şi şocante pe care Moliar le ignorase. Rămăsese în mintea sa doar imaginea profesorului Woland de pe afişele ce împânziseră oraşul: un bărbat uscăţiv, cu ochi mari, pătrunzători, cu nas lung, uşor coroiat, bărbat ce avea colţul gurii strâmbat într-un zâmbet enigmatic, ce părea atât batjocoritor, cât şi

compătimitor.

Emisiunile acestui profesor – nimeni nu ştia ce fel de profesor era, nici unde îşi făcuse studiile, nu se ştia nici măcar ce naţionalitate avea, unii ziceau că-i neamţ, dar majoritatea oamenilor credeau că-i american – aveau un singur subiect: cum să reuşeşti în viaţă.

Evident, reuşita se măsura în bani.

Moliar se uita la asemenea emisiuni fără să-şi dorească să reuşească în viaţă, nu-şi dorea decât să fie împreună cu Margarita, dar spectacolul celor dornici să facă orice pentru bani reuşea să-l distreze.

Nimerise acum peste o emisiune intitulată *Doar banii aduc fericirea,* ca de obicei, profesorul Woland apăruse în centrul imaginii, zâmbind enigmatic, apoi îl lăsase pe asistentul său, Trombon, un individ gras şi îmbrăcat într-un costum negru mototolit, plin de pete – să conducă discuţiile. Trombon, împreună cu motanul Belzebut, un cotoi imens, negru, care mergea pe labele din spate şi care fuma fără încetare trabuce uriaşe, se plimbau printre dansatoare pe jumătate goale, care ţopăiau fără încetare în ritmul unei muzici obsedante.

— Lume, lume, lansăm astăzi cea mai nouă metodă de îmbogăţire, o îmbogăţire rapidă şi fără niciun fel de osteneală! răcni Trombon, mai tare decât muzica aceea ce-ţi trezea chef de ţopăit. Nu trebuie să faceţi nimic, doar să ne încredinţaţi nouă banii dumneavoastră, iar noi ne vom strădui să-i înmulţim!

După zece zile vă vom înapoia de zece ori suma pe care ne-aţi dat-o! De zece ori, fără să faceţi nimic!

Pe ecran apăru un teanc de bani, care creştea fără încetare, ca şi cum ar fi fost o cocă pusă la dospit.

Televizorul îl mai arătă o dată pe Trombon, care-şi sălta trupul obez printre dansatoarele cuprinse de frenezia dansului, şi pe motan, care făcea salturi uluitoare, aruncându-se în aer, rostogolindu-se în văzduh de zeci de ori înainte să aterizeze printre individele aproape despuiate, iar în timp ce zbura prin aer, cotoiul miorlăia de zor:

— Înmulţiţi-vă banii! înmulţiţi-vă banii! Fără bani nu sunteţi nimic! Doar banii aduc fericirea!

Iar spectatorii din studio aplaudau de zor şi răcneau şi ei, plini de convingere:

— Doar banii aduc fericirea!

Apoi imaginea se schimbă, părăsi studioul şi arătă ce se întâmpla în faţa clădirii postului de televiziune, unde se strânseseră mii de oameni, care se îmbulzeau, se înghesuiau, se străduiau să se vâre mai în faţă. Un grup de indivizi în uniforme negre, probabil de la o firmă de pază angajată special pentru ocazia aceea, făcea ordine cu mult entuziasm, lovind cu bastoanele de cauciuc, fără să reuşească să potolească prea mult ardoarea celor dornici să-şi rişte banii.

Un reporter încerca să intervieveze pe cineva din mulţime. Abordă la început o bătrânică, îmbrăcată sărăcăcios, care-şi strângea la piept, cu ambele mâini,

o poşetă ieftină, uzată, din plastic. Probabil că acolo îşi avea economiile.

— Scumpă doamnă, i se adresă reporterul, cum puteţi să credeţi că vă veţi înmulţi banii fără niciun efort? În opinia mea, nu există decât două posibilităţi: fie banii dumneavoastră vor fi folosiţi pentru finanţarea unor activităţi ilegale, trafic cu droguri, trafic de persoane, prostituţie sau alte chestii de felul ăsta, caz în care veţi avea de-a face cu poliţia, iar banii vă vor fi confiscaţi, fie e vorba de o escrocherie ordinară, caz în care cu siguranţă vă veţi pierde banii. Vă amintiţi de cazurile celebre de jocuri piramidale – Caritas, FNI şi altele…

— Şi ce-ţi pasă dumitale ce fac eu cu banii mei? se minună bătrânica. E treaba mea dacă-i pierd sau dacă-i sporesc. Adică n-aveţi nimic împotriva faptului că pe strada asta sunt zece cazinouri şi treisprezece agenţii de pariuri sportive, dar vă găsiţi să spuneţi că treaba asta e o escrocherie…

— Fii serios, domnule! interveni un bărbat în vârstă, îmbrăcat destul de modest, dar cu ghiuluri groase la ambele mâini. Crezi că individul ăsta, profesorul Woland, ne învaţă ceva nou? Că ne poate escroca el pe noi? Nu-i nicio escrocherie, e doar un alt fel de loterie. Ce, la loterie câştigă toată lumea? Fiecare cotizează, organizatorul loteriei ia jumătate din încasări, iar restul se împarte la cei care nimeresc numerele extrase. Aşa a fost şi la jocurile piramidale. Lumea depunea bani, banii se împărţeau la cei care

cotizaseră mai înainte și totul mergea cât timp existau depunători. Eu, de exemplu, m-am trezit de fiecare dată prea târziu și am pierdut. Dar de data asta vreau să fiu printre primii, vreau să câștig și eu măcar o dată.

— Da, are dreptate, se auziră strigăte din mulțimea pe care gardienii în uniforme negre reușiseră s-o alinieze în șiruri ordonate. Nu-i nicio escrocherie, câștigă cine se mișcă mai iute, iar noi ne-am mișcat cel mai iute!

— Iar voi, televiziuni de rahat, vândute mogulilor, nu mai faceți reclamă negativă, lăsați oamenii în pace, să-și vadă de treabă și să ne ajute să ne îmbogățim! răcni un bărbat uscățiv, între două vârste.

— Da, lăsați-i să ne îmbogățească! răcni isterică o tinerică blondă, cu ochelari.

După aceea lucrurile se încurcară, cei de la coadă începură să se certe, în funcție de simpatiile politice, se luară la bătaie, interveni poliția care cotonogi în mod obiectiv ambele tabere… iar cei de la începutul rândului fură invitați în clădire, să-și depună banii. Chestia asta îi potoli pe combatanți, care încetară conflictele și se înghesuiră ca niște oi la strungă să se lase mulși de banii pe care-i aduseseră.

Imaginile reveniră în studio. Trombon discuta cu tot felul de invitați – oameni obișnuiți, luați de pe stradă, care povesteau ce o să facă după ce aveau să se îmbogățească.

Muzica săltăreață fusese înlocuită de manele, individele pe jumătate despuiate dansau de zor din buric, iar Moliar renunță să se mai uite la televizor.

Atmosfera din București semăna teribil cu cea din perioada NEP-ului sovietic, așa cum fusese descrisă în romanele lui Ilf și Petrov, își spuse el. Afaceriști cu morală îndoielnică, sete de îmbogățire prin orice mijloace, sărăcie și lipsuri, politicieni care debitau populisme de stânga, atățând populația împotriva celor bogați, populație care nu avea absolut nimic împotriva îmbogățirii prin metode ilegale, cu condiția să fie ea cea care se îmbogățea…

Bănuielile sale fuseseră confirmate încă o dată. Trebuia să discute cu profesorul Woland.

Moliar avea relații în lumea artistică, știa destulă lume din televiziune, așa că puse mâna pe telefon, discută cu câteva persoane care-i erau îndatorate și reuși să afle ce dorea.

Se decise să-l viziteze pe profesorul Woland fără să-l anunțe în prealabil.

Profesorul locuia într-un hotel obscur de lângă Gara de Nord, iar Moliar cunoștea hotelul încă din tinerețe, așa că ajunse la el fără nicio greutate.

Trecu pe lângă portarul care îl ignoră, trecu pe lângă recepția hotelului, unde nu era nimeni, se uită la liftul pe ușa căruia era prinsă o bucată de hârtie pe care scria DEFECT FOLOSIȚI SCĂRILE, se îndreptă spre scările murdare, se uită la pereții cu zugrăveala împodobită de mucegai, oftă și urcă până la etajul al

doilea.

Când ajunse pe palier oftă, își trase sufletul, apoi căută camera cu numărul 666 – ce căuta o cameră al cărui număr sugera că se afla la etajul al șaselea la al doilea etaj? —, o găsi ușor, bătu în ușă, o deschise și intră, fără să aștepte să fie invitat.

Nu fu surprins să descopere că dincolo de ușa murdară și uzată se întindea un apartament imens, copleșit de-un semiîntuneric dens, ce mirosea a tămâie, smirnă și sulf.

Fu sigur că ajunsese unde dorise, fu sigur că bănuielile sale fuseseră întemeiate.

— Bine ai venit, maestre! îi șopti la ureche o voce ironică. Stăpânul te așteaptă.

Se întoarse și zări lângă el o siluetă înaltă, zveltă, înfășurată într-o mantie ce părea croită din bezna strânsă în colțurile încăperii.

— Să fie lumină! chicoti vocea.

Se auzi un pocnet din degete, de îndată se aprinseră câteva lumânări dintr-un sfeșnic ce era ținut de mâna celui de lângă el – iar silueta acestuia se modifică subit de îndată ce o atinse lumina, deveni mai scundă, mai bondoacă, mantia de întuneric fu înlocuită de un costum negru, mototolit și pătat.

— Preasupusul dumneavoastră servitor Trombon, se prezentă zgomotos individul de lângă el. Belzebut, condu-l pe maestru!

Moliar avu impresia că zărește în semiîntuneric un cavaler la fel de zvelt și de înalt ca și cel pe care-l

văzuse prima dată. Şi, ca şi acela, şi acesta era înfăşurat într-o mantie ce părea ţesută din beznă.

Cavalerul întinse mâna să ia sfeşnicul de la Trombon, iar mâna aceea, îmbrăcată într-o mănuşă din piele neagră, fină, se transformă într-o labă imensă de pisică. Moliar tresări, se frecă la ochi şi se uită din nou la cavalerul din faţă.

Nu era niciun cavaler, doar o mâţă uriaşă, înaltă cât un om, care mergea pe labele de dindărăt, cu celelalte ţinând sfeşnicul.

Mihail nu spuse nimic, nici măcar nu se miră, spunându-şi că trebuia să se aştepte la chestii de felul ăsta – care, totuşi, i se păreau scamatorii ieftine, menite să creeze o anumită atmosferă… Merse după cotoi de-a lungul unui coridor ce părea să se întindă pe o distanţă prea mare, având în vedere dimensiunile întregului hotel, şi ajunseră, în cele din urmă, într-un salon imens, înalt cât o catedrală. Departe, în faţa lui, lângă perete, era un cămin în care ardea focul. După cum era de aşteptat, căminul era uriaş, focul era uriaş, iar butucii din el erau trunchiuri de copaci seculari.

În faţa căminului se aflau două fotolii, uriaşe şi ele, iar între cele două fotolii se găsea o măsuţă, mică, în comparaţie cu sala şi cu fotoliile, dar foarte mare, în comparaţie cu statura unui om.

Pe unul din fotolii stătea cineva, iar acel cineva, înfăşurat într-o mantie roşie precum focul din cămin, părea să aibă dimensiunile potrivite fotoliului şi sălii.

Pentru prima oară de când intrase în apartamentul acela, Moliar simți că-l cuprinde groaza și se întrebă dacă făcuse bine venind acolo.

— Stai jos, Mihail Moliar, spuse cu un glas de tunet cel înveșmântat în mantie de culoarea focului, iar Moliar se uită la fotoliul pe care ar fi trebuit să se așeze, spunându-și că i-ar fi trebuit o scară să se cocoațe pe el.

Individul văzu că-i în dificultate, pocni din degete, iar încăperea imensă căpătă dimensiuni mai omenești, rămase imensă, dar o încăpere imensă după standarde umane. Fotoliile deveniră fotolii obișnuite, iar Moliar se lăsă pe cel care i se oferise. Se uită la cel care stătea în fața sa. Mantia de culoarea focului – sau mantia de foc, nu-și dădea seama ce fusese cu adevărat – dispăruse, iar în apropiere se găsea doar profesorul Woland, care arăta exact așa cum arăta la televizor.

— Am venit ca să vă cer… începu Moliar.

— Știu ce ai venit să-mi ceri, îl întrerupse Woland. Ai venit să-mi ceri tinerețe. Și dragoste, bineînțeles. Asta cer toți cei de vârsta ta. Știi, dragă maestre, omul este o făptură schematică. Adică una construită conform unei anumite scheme. Ca urmare, este o făptură foarte previzibilă. La vârsta ta își dorește tinerețe. Dacă ai fi fost mai bătrân cu vreo zece ani, ți-ai fi dorit viață veșnică. Un om tânăr vrea glorie, unul matur vrea bogăție și siguranță… Omul, funcționând după schema despre care am pomenit,

are anumite nevoi, anumite credinţe, anumite idealuri, care se modifică după cum i se modifică organismul şi mintea. Creatorul a imaginat un model simplu. Recunosc că e unul eficient, dar, în acelaşi timp, e şi unul uşor de descifrat. Deci, maestre Moliar, vrei de la mine tinereţe. De ce?

— Există o tânără… Margarita…

— Ştiu totul despre Margarita.

— Ştiţi şi cum o cheamă în realitate?

— Bineînţeles.

— Nu-mi spuneţi şi mie?

— Numai ea are dreptul să-ţi spună cum se numeşte.

Moliar oftă.

— Bine. Deci ştiţi totul. Ştiţi că o iubesc.

— Ştiu şi că ea, la rândul ei, te iubeşte.

— Da, mă iubeşte! Dar cât timp mă va iubi? Ea e tânără, e frumoasă, e inteligentă. Ce-a găsit la mine?

— Asta ştie numai ea. Dar probabil că a găsit ceva, altfel nu s-ar fi îndrăgostit de tine.

— Da, a găsit ceva, însă mă întreb cât va dura până când îşi va da seama că s-a înşelat, că, de fapt, ar fi trebuit să iubească un tânăr de vârsta ei…

— Deci vrei tinereţe ca să fii iubit… Crezi că tinereţea e suficientă ca să fii iubit? Crezi că tinereţea e o calitate atât de importantă?

— Din nefericire, ne dăm seama cât de importantă e tinereţea doar după ce a trecut…

— Şi ce îmi vei da în schimbul tinereţii pe care o

ceri?

— Păi, credeam că târgul implică o ofertă standard: sufletul meu…

— Dragă maestre, oftă profesorul Woland, trăim vremuri ciudate, e criză mondială, oferta e mult mai mare decât cererea… Politica firmei noastre a fost întotdeauna deplina confidenţialitate, deci nu pot să-ţi spun ce oferte primesc chiar în această clipă, dar pot să-ţi mărturisesc doar atât: în timp ce discut cu tine, mii, chiar zeci de mii de indivizi din acest oraş îmi oferă sufletul lor pentru ceva mult mai puţin important, pentru ceva mult mai puţin valoros decât tinereţea pe care o vrei tu. Ca atare, având în vedere excedentul de oferte, firma noastră a decis să suspende pentru moment orice achiziţie. Sigur, vom ţine evidenţa ofertelor primite, le vom analiza cu atenţie şi e posibil ca în momentul în care criza mondială o să dispară, să le luăm în considerare pe cele mai avantajoase. Te asigur, dragă maestre, că am primit cu nespusă plăcere propunerea dumneavoastră şi că o vom analiza cu prioritate, de îndată ce condiţiile se vor schimba. Trombon, unde ai dispărut?

— Aici sunt, stăpâne, se auzi glasul uşor ironic al grăsanului, care se materializă subit între cele două fotolii, lângă măsuţă.

— Dragule, unde ne sunt manierele? Nu-l servim pe oaspetele nostru cu nimic? O ţuiculiţă, o măslină, o felie de ghiudem, o sardea, ceva, acolo, ca să-i

arătăm că-i bine-venit oricând alături de noi…

— Se rezolvă de îndată, ne ocupăm, ne ocupăm, avem grijă, bombăni Trombon. Belzebut, unde eşti, afurisitule? Unde-i numărul de telefon al firmei de catering? Ce-ai făcut cu el?

Cotoiul apăru de îndată pe măsuţă, mângâindu-şi mustăţile cu laba stângă, în timp ce cu ghearele de la laba dreaptă forma un număr pe tastatura unui telefon invizibil.

— Alo, aici ştii tu cine! Ce-i cu comanda noastră? Păi nu văd nimic!

În clipa următoare, pe masă apărură, în jurul labelor cotoiului, o grămadă de farfurii, platouri, castroane, sticle, carafe, pahare şi tacâmuri. Belzebut ţopăia printre ele, verificând o listă invizibilă şi mormăind pe sub mustăţi:

— Muştarul? Da, e aici? Aţi uitat de hrean? Nu, l-am găsit… Scordeleaua? În castronul cu capac, sunt două castroane cu capac, în unul e mujdei… Am înţeles, le-am găsit pe amândouă. Nu-s cam puţine sardele? Da, piept de gâscă, limbă de vită, anghilă afumată… am găsit şi păstrama de iepure… Bine, e în regulă, dacă mai avem nevoie de ceva, vă sun. Pa!

Trombon înhăţase un clondir pântecos şi brumat. Turna de zor în nişte păhărele care, de fapt, erau pahare în toată regula. Îi vârî unul în mână lui Moliar şi răcni din străfundul plămânilor:

— La mulţi ani, maestre! Să ne trăieşti! Până la fund! Hai, că mai avem şi-i păcat să rămână!

Motanul înhăţase şi el o cinzeacă, trăsese o duşcă zdravănă, apoi pufnise şi se apucase să se îndoape cu sardele.

Mihail băuse păhărelul cu ţuică, iar Trombon se grăbise să i-l umple din nou. Grăsanul se îndopa cu jambon şi pateu de ficat, iar în timp ce mesteca de zor spunea bancuri porcoase, unele dintre ele atât de reuşite, încât Moliar se înveseli, fără să vrea. Treptat, petrecerea se încinse, apărură şi alţi asistenţi ai profesorului Woland, pe unii îi văzuse la televizor, ajutându-l pe Trombon, Moliar mai bău un pahar, apoi încă unul, o duduiţă cu un decolteu generos avu grijă să-i pună tot felul de gustări în farfurie şi avu grijă şi să le mănânce, motanul scosese de undeva o scripcă şi începuse să cânte romanţe, Trombon devenise sentimental şi părea gata să plângă…

Moliar plutea într-un soi de ceaţă, evenimentele deveniră neclare, remarcă doar că lângă masă apăruse un grătar cu fleici şi mititei, Trombon turna în nişte ulcele de pământ un vin rubiniu, rece ca gheaţa şi cu un gust incredibil, duduiţa cea decoltată îl îndopa cu mâncare, Trombon îi umplea paharul fără încetare, Mihail ar fi vrut să discute cu profesorul Woland, să-l roage să-l ajute, dar profesorul stătea în fotoliul său şi zâmbea, avea un zâmbet ciudat, care părea plin de bunătate şi de înţelegere…

Trombon revenise la bancurile lui porcoase, cotoiul începuse să cânte la scripca sa hore şi sârbe, şi dansa

în ritmul lor printre farfurii… iar lui Moliar i se întunecă totul în faţa ochilor, de parcă s-ar fi stins lumina… auzi o voce plină de înţelepciune care-i spunea:

— Iubeşte şi lasă-te iubit, trăieşte-ţi viaţa şi străduieşte-te să fii fericit, nu mai căuta imposibilul şi bucură-te de ce ţi-a fost dat!

Apoi adormi… şi dormi îndelung, iar când se trezi era pe canapeaua din sufrageria sa, televizorul mergea, iar pe ecran se vedea ceea ce era normal să se vadă în zilele acelea, adică Trombon şi cotoiul cel negru, care prezentau una dintre emisiunile profesorului Woland, una care se numea *Of inima mea, tare te-aş schimba!*

— Lume, lume, răcnea Trombon, care de data asta era îmbrăcat într-un halat de-un alb relativ şi avea atârnat de gât un stetoscop alcătuit dintr-o bucată de sfoară, două dopuri de plută şi o pâlnie de tablă, toate suferinţele vin din inimă! A *murit de inimă, rea* sau *săracul, ce inimă bună avea*… Iar în vremurile astea aspre, când concurenţa e în floare, o inimă bună e un defect! Îţi trebuie o inimă de câine ca să reuşeşti. Aşa că, dragii mei, singura soluţie e să-ţi schimbi inima, să faci rost de o inimă de câine, ca să ai succes în viaţă. O să mă întrebaţi: şi de unde fac rost de o inimă de câine? Belzebut, ştii răspunsul?

Cotoiul cel uriaş trase puternic din trabuc, suflă fumul spre camera de luat vederi, iar pe ecran apăru o haită de câini vagabonzi, pe un maidan.

— Bravo, cotoimea voastră! răcni Trombon. După cum vedeţi, răspunsul este evident, câini se găsesc efectiv pe toate drumurile, tot ce trebuie să faceţi e să prindeţi unul şi să veniţi cu el la cabinetele medicale volante, care funcţionează în toate intersecţiile principale. Acolo, medici autorizaţi şi competenţi vă vor înlocui inima voastră slabă şi excesiv de blândă cu o inimă de câine, spre spaima concurenţilor voştri!

Muzica intonă un marş triumfal, duduiţele semidezbrăcate săriră în sus în mod artistic, arătându-şi nurii, Belzebut se dădu de trei ori peste cap, iar Trombon făcu un semn cu mâna şi toată lumea înlemni.

— Foarte frumos! zise Trombon, cu o voce plină de jale. Voi vă veţi găsi inima de câine care vă trebuie ca să reuşiţi în viaţă. Dar pentru asta trebuie să moară nişte animale nevinovate? Nu-i drept, dragii mei. Viaţa e nedreaptă, aşa e, dar oare ce vor spune societăţile de protecţie a animalelor? Oare ce vor spune iubitorii de animale neafiliaţi?

Orchestra intonă un marş funebru, individele cu busturi generoase începură să se tăvălească pe jos, mimând jalea, dar reuşind să fie şi mai excitante, iar Trombon, cu glas plângăcios, îşi reluă prelegerea:

— Trebuie să ne gândim şi la bietele animale, rămase fără inimă…

Făcu o pauză în care nimeni nu scoase niciun sunet, dansatoarele rămaseră cu toate nemişcate, iar când spectatorii începură să devină nerăbdători, Trombon

răcni fericit:

— Dar, dragii mei, soluția este evidentă! Avem niște câini rămași fără inimă și o grămadă de inimi scoase din piepturile celor ce și-au dorit o inimă de câine! N-avem decât să implantăm aceste inimi inutile în piepturile bietelor animale!

Alămurile orchestrei scoaseră un muget aprobator, dansatoarele căpătară brusc viață și începură să se agite în semn de mare bucurie, cotoiul cel negru făcea tumbe și scotea inele de fum… iar Trombon încheie, rânjind cu gura până dincolo de urechi:

— Vom avea oameni cu inimă de câine și câini cu inimă de oameni. Vom avea oameni nemiloși, care-și vor zdrobi concurenții, și câini ascultători, ordonați și muncitori, care vor deveni membri utili ai societății? Nu-i minunat? O asemenea idee nu-i putea veni decât profesorului Woland! Trăiască profesorul Woland! Ura! Mulți ani trăiască!

Și, în timp ce spectatorii din studio răcneau de zor „Trăiască profesorul Woland", pe ecran începură să apară imagini luate de carele de reportaj.

Toate maidanele fuseseră luate cu asalt de cei dornici să facă rost de un câine cu care să facă schimb de inimi. Oamenii alergau după patrupezi cu lațuri improvizate, cu pături sau chiar cu mâinile goale. Tot orașul era plin de zarvă, de lătrături și chelălăieli, de țipetele celor mușcați și de înjurăturile celor ce nu reușiseră să prindă niciun animal.

Mașini cu hingheri, dotați cu instrumente

profesioniste, năvăleau în trombă pe terenuri virane, prin parcuri părăsite şi prin mahalale, adică în locurile în care îşi făceau veacul câinii mai mult sau mai puţin comunitari ai Bucureştiului. Evident, hingherii aveau mai mult succes decât amatorii ce încercau să prindă potăile cu o pătură. După ce-şi umpluseră cuştile cu animale, maşinile de hingheri se îndreptară către intersecţiile marilor bulevarde, acolo unde apăruseră centrele volante de transplant, şi ofereau câini doritorilor. Evident, contra unui preţ corespunzător. În jurul hingherilor se strânseră mulţimi de clienţi, începură o grămadă de încăierări, tot Bucureştiul era plin de vânzoleală, de fugăreală a câinilor, de încăierări în jurul maşinilor ecarisajului municipal… Vecinii începură să năvălească în curţile în care ştiau că există câini, tăbliţele pe care scria NU INTRAŢI! CÂINE RĂU! deveniră o invitaţie pentru răufăcătorii dornici să facă rost neapărat de un câine, chiar dacă aveau să plătească pentru asta cu nişte muşcături.

În acest timp, cei care apucaseră să procure o potaie şi să o păstreze se grăbeau să între în centrele de transplant, care erau nişte corturi instalate pe trotuar. Carele de reportaj transmiteau imagini atât de la intrare, unde doritorii erau identificaţi şi înregistraţi, cât şi din sala de operaţie, unde totul se desfăşura iute şi fără niciun incident. Cei doi, omul şi câinele, erau aşezaţi pe două mese alăturate, li se făcea câte o injecţie care-i adormea instantaneu, după

care medicul, care părea a fi profesorul Woland, în toate centrele de transplant, indiferent de distanţa dintre ele, le despica piepturile cu un cuţit de măcelărie, scotea inimile din lăcaşul lor, le schimba între ele, turna ceva peste ele, apoi făcea semn asistentei sale – una pieptoasă şi cu un fund uluitor, pe care Moliar o întâlnise cu puţin timp în urmă, când aceasta avusese grijă să-i umple farfuria cu tot felul de bunătăţi în timpul ospăţului bizar din apartamentul lui Woland – să coasă rana, tipa se supunea imediat, folosind o maşină de tighelit… apoi cei doi, omul şi câinele, se ridicau de pe masa de operaţie şi erau conduşi afară de profesor, care prelua următoarea pereche…

Pe ecranul televizorului se perindau imagini din tot oraşul, arătând, alternativ, goana după câini şi operaţiile ce păreau întotdeauna încununate de succes ce aveau loc în diferite colţuri ale oraşului. Se părea că nimeni nu remarcase sau nu se sinchisea că toţi medicii semănau leit cu profesorul Woland.

La un moment dat, lucrurile se complicară puţin, pentru că un domn doritor să-şi schimbe inima, dar care nu reuşise să facă rost de un câine, se prezentă la un centru volant de transplant cu un porc.

— La urma urmei, ce mi-e inimă de câine, ce mi-e inimă de porc, sincer vorbind, aş prefera să fiu porc decât câine, explică domnul cel elegant asistentei nurlii ce-l primise.

Iar asistenta îl rugă să aştepte un pic, plecă imediat

şi se întoarse în mai puţin de un minut cu ştirea îmbucurătoare că profesorul Woland e perfect de acord.

Vestea se răspândi imediat, ca urmare în tot oraşul apărură indivizi ce târau după ei câte un porc dolofan. Evident, cei care îşi permiteau o inimă de porc aveau un alt statut social, pentru că un câine nu te costa nimic, dacă îl prindeai singur, în timp ce porcii nu se găseau pe maidan, trebuiau cumpăraţi de la ferme specializate…

Spre seară, adică după câteva ore de schimburi de inimi, imaginea reveni în studio, unde dansatoarele păreau mai vioaie ca niciodată, zbenguindu-se pline de energie, iar în mijlocul lor ţopăia cotoiul cel negru, care făcuse rost nu se ştie de unde de un melon negru, pe care-l tot ridica de pe cap cu coada, salutând publicul în timp ce dansa un fel de cancan.

— Avem primele rezultate din oraş, transmise de reporterii noştri, anunţă cu glas tunător Trombon, al cărui halat părea mai murdar ca înainte. Doamnelor şi domnilor, că domnişoară nu cred că a mai rămas vreuna, au fost schimbate o sută şaptezeci şi cinci de mii trei sute patruzeci şi două de inimi omeneşti cu tot atâtea inimi de câine! Şi nouăzeci şi nouă de mii două sute două cu inimi de porc!

Publicul izbucni în urale, iar Trombon îl îndemna, dând din mâini, să se manifeste mai zgomotos.

— Dar ştiţi ce-i mai interesant? continuă grăsanul. Nu s-a remarcat nicio schimbare de comportament

nici la oameni, nici la câini, şi cu atât mai puţin la porci! hohoti el, teribil de amuzat.

Publicul din studio rămase tăcut, nepricepând poanta.

— Păi, dragilor, asta înseamnă că oamenii respectivi aveau inimi de câine – sau de porc – încă înainte să facă schimbul de inimi!

De data asta, spectatorii începură să hohotească şi să aplaude, muzica deveni tot mai zglobie şi mai obsedantă, dansatoarele ţopăiau mai aprig ca niciodată, iar Belzebut făcea şpagatul în mijlocul scenei, ridicându-şi melonul cu coada şi mângâindu-şi mustăţile cu labele din faţă.

Mihail Moliar schimbă canalul televizorului, dar toate posturile transmiteau aceeaşi emisiune. Opri sonorul, dar continuă să audă melodia aceea săltăreaţă şi obsedantă, probabil de la vecini. Aşa că simţi o nevoie cruntă să se îmbete, se duse în cămară şi luă sticla de coniac păstrată pentru ocazii solemne…

În timp ce Moliar se străduia să se îmbete, privind reportajele entuziasmate despre o lume în care oamenii aveau inimi de câine sau de porc şi nu ştiau, o femeie, probabil tânără, după glezne, pentru că doar gleznele i se vedeau de sub haina lungă, cu glugă, care îi acoperea tot trupul, din creştet până aproape de pământ, pătrunse într-un hotel mizer din apropierea Gării de Nord.

Se părea că femeia cunoştea locul, pentru că nu se

ferea şi nu pierdu vremea aruncând vreo privire înspre recepţia în care nu se afla nimeni. Merse direct spre scară, fără să încerce liftul, care oricum era defect, şi urcă treptele cu pas vioi.

Ezită un pic doar când ajunse la al doilea etaj, dar se orientă destul de iute şi găsi camera pe care o căuta.

O cameră cu număr bizar: 666.

Deschise uşa fără să bată şi pătrunse în întunericul de dincolo de ea.

După toate aparenţele, se aşteptase la asta, pentru că scoase din buzunar o lanternă, pe care o aprinse fără să se ascundă. Lumină coridorul lung, cu tavan înalt, în care mirosea a tămâie, a smirnă şi a sulf, oftă uşor, ridică din umeri, ca şi cum şi-ar fi spus „asta e şi n-am ce face", apoi pătrunse în adâncul apartamentului.

Merse îndelung pe coridorul ce părea nesfârşit, un coridor ai cărui pereţi nu aveau uşi sau ferestre, pe pereţii căruia nu atârnau tablouri, tapiserii sau alte obiecte decorative. Era doar un spaţiu delimitat de nişte ziduri acoperite cu o tencuială netedă, de culoarea sidefului.

Merse şi tot merse, până simţi că încep s-o doară picioarele şi se gândi să se aşeze pe podeaua din gresie neagră, să se odihnească un pic. Se aplecă şi se sprijini cu mâna de duşumea, gata să-şi ghemuiască trupul şi să se aşeze lângă mâna îmbrăcată într-o mănuşă de piele neagră.

Atunci descoperi că mâna nu i se sprijinea pe gresia tare, ci se cufundase în moliciunea unui covor gros. Iar mâna ei nu fusese așezată în mijlocul unui coridor pustiu, ci lângă o canapea din pluș ruginiu, ce părea teribil de comodă și de îmbietoare.

Femeia zâmbi ușor, fără să fie surprinsă, de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva. Își trase gluga de pe cap, scoțând la iveală un păr galben ca paiul grâului înainte de secerat, apoi își descheie mantaua cea lungă și se așeză pe canapea, într-o poziție cât mai confortabilă.

Se părea că odată cu apariția canapelei avuseseră loc și alte transformări, pentru că în jurul ei apărură luminițe slabe, pâlpâitoare – ca și cum ar fi fost aprinse lumânări din niște sfeșnice prinse pe niște pereți îndepărtați, mult mai îndepărtați decât fuseseră zidurile coridorului pe care mersese până o lăsaseră puterile.

Apoi în fața ei, la vreo patru, cinci metri, izbucni o vâlvătaie puternică, ce-i îndureră ochii. Îi închise pentru o clipă, iar când ridică din nou pleoapele, văzu că se afla în fața unui cămin. În vatra acestuia ardea un trunchi imens de copac, iar un bărbat înalt, înveșmântat într-o mantie lungă, până la pământ, își încălzea la flăcări mâinile îmbrăcate în mănuși de piele roșie, roșie ca flăcările ce se legănau în apropierea lor, de parcă ar fi fost făcute din același material…

Bărbatul își frecă mâinile, ca și cum ar fi vrut să le

încălzească – sau să izgonească din ele căldura focului – și se întoarse spre ea. Avea o figură frumoasă, cu trăsături minunate, cu piele albă și cu o bărbuță deasă, neagră ca miezul beznei. Însă ochii îi erau triști și bătrâni, de parcă ar fi avut vârsta timpului.

— Știi, spuse el cu un glas molcom, armonios și grav, indiferent cum s-au numit de-a lungul timpului diferitele perechi – Romeo și Julieta, Tristan și Isolda, Lancelot și Guinevere… — indiferent de numele lor, au fost, de fapt, doar variante ale unui singur cuplu: Faust și Margareta. După atâta vreme am ajuns să-i cunosc bine pe oameni, așa că știu că Faustii *cred* că iubesc, sunt gata să-și vândă sufletul pentru iubirea lor sau să-și trădeze familia, să-și trădeze seniorul, dar, în sinea lor, în adâncul cel mai ascuns al sufletului speră să poată să înșele soarta și să scape cu bine. Da, se lasă cuprinși de vâlvătaia iubirii, dar instinctul de conservare e mai puternic. Margaretele, în schimb… Oh, cât le iubesc! Margaretele se implică complet, fără cale de întoarcere, fără posibilitate de scăpare, ele acceptă oprobriul, rușinea, damnarea veșnică. Li se pare normal – li se pare *corect* – să plătească pentru iubire. Și consideră că niciun preț nu e prea mare. Mai mult: nu le trece nicio clipă prin minte că nu ar trebui să plătească. Așa că și mie mi se pare normal, draga mea Margarita, să vii la mine să-mi declari că-ți accepți damnarea. Mă înșel cumva?

— Nu, oftă abia auzit femeia cea blondă. Cum ai putea să te înşeli *pe tine însuţi*?

— Ha, ha! râse cu o veselie sinceră bărbatul în mantie de beznă. Mă bucur că-ţi mai arde de glumă. Spune-mi ce vrei. Sunt bine-dispus şi cred că-s gata să dau dovadă de slăbiciune.

De data asta, Margarita oftă din străfundul sufletului. Apoi spuse, cu glas implorator:

— Ştiu că *el* a fost aici. Bănuiesc de ce a fost aici. Te rog… nu-i îndeplini cererea.

— De ce aş face asta?

— Pentru că mă ofer eu în schimbul lui. Şi n-am de gând să te înşel. N-ai spus că Margaretele acceptă damnarea veşnică? Eu sunt gata s-o accept. Vreau doar să-l laşi pe el în pace.

Bărbatul din faţa focului rămase un timp, nemişcat şi tăcut, în jocul de umbre şi lumină al flăcărilor, apoi întrebă, cu o curiozitate pe care nu se străduí s-o ascundă:

— Nu reuşesc să pricep de ce faci asta. Nu reuşesc să pricep ce vrei, de fapt.

Femeia rămase şi ea tăcută un timp, ca şi cum ar fi încercat să-şi facă ordine în gânduri, să găsească forma în care putea să-şi exprime prin cuvinte ceea ce fusese, până atunci, doar vâlvătaie a simţurilor şi manifestări inexplicabile ale intuiţiilor.

— E greu de înţeles, e greu de acceptat, dar fac parte dintr-o generaţie de fete care a fost educată – mai degrabă indirect, prin relatările din presă, decât

într-un mod conştient – să accepte bărbaţi mult mai în vârstă, să se poarte cu ei ca şi cum i-ar iubi. Discutam între noi, încă din şcoală, şi invidiam individele care prinseseră în mreje bărbaţi bogaţi, care le asigurau o existenţă luxoasă, carieră artistică, notorietate şi respect public. Nimeni nu lua în considerare un anumit aspect al târgului – faptul că, de obicei, bărbaţii aceia bogaţi care se căsătoriseră cu fetele acelea sărmane, dar frumoase, erau bătrâni, erau bolnavi, de multe ori aveau defecte fizice – adică ar fi trebuit să trezească repulsie unor fete tinere şi sănătoase. Însă nouă nu ne trezeau niciun fel de repulsie, le invidiam pe norocoase şi am fi fost în stare de orice ca să le luăm locul. Iar mai târziu, când am reuşit să cunosc asemenea bărbaţi, am descoperit că unii dintre ei – sigur, nu toţi, dar destul de mulţi – meritau cu adevărat să fie iubiţi. Da, adăugă ea oarecum surprinsă, de parcă un asemenea gând i-ar fi trecut pentru prima oară prin minte, meritau să fie iubiţi. Nu pentru banii lor, nu pentru cadourile pe care ţi le făceau, ci pentru inteligenţa şi sensibilitatea lor, pentru că ajunseseră acolo unde ajunseseră nu numai din întâmplare, nu numai datorită unor conjuncturi favorabile, ci, în primul rând, pentru că aveau calităţile care le permiseseră să valorifice oportunităţile de care beneficiaseră. Meritau admiraţi, meritau iubiţi. Am ajuns să fiu în stare să descopăr calităţile unor asemenea bărbaţi, să-mi dau seama înaintea altora care erau cei cu perspective, cei

capabili să facă fericită o fată… Iar când l-am cunoscut pe Moliar mi-a fost limpede că avea un talent literar deosebit – numai că nu cunoştea viaţa şi nu ştia să-şi folosească talentul. Mi-am dat seama că, dacă ar fi avut alături pe cineva care să-l îndrume, pe cineva cu oarecare relaţii, ar fi avut un succes răsunător, ar fi avut parte de avere şi faimă – pe care ar fi putut să le împartă cu cea care îl îndrumase. Însă toate astea contau prea puţin, în comparaţie cu sensibilitatea sa, cu farmecul său, cu blândeţea şi tandreţea sa. Da, era mai în vârstă decât mine, dar, după cum am spus, eram obişnuită, eram educată – sau autoeducată, cum vrei – să iubesc un bărbat mai în vârstă. M-ai întrebat ce vreau. Vreau să mi-l laşi mie, ca să-l îndrum în viaţă, să-i asigur succesul şi confortul pe care le merită. Iar în schimb, poţi să faci ce vrei cu mine.

Margarita oftă din nou, apoi încheie, cu o resemnare evidentă:

— Bănuiesc că ştiai toate astea şi că voiai să afli dacă le ştiu şi eu. Da, le ştiu. Eşti de acord?

— Draga mea, spuse cu glas de catifea bărbatul pe care bucureştenii îl cunoşteau drept profesorul Woland, după cum prea bine ai presupus, prietenul tău a fost la mine. Cererea sa nu a fost acceptată, după cum nici cererea ta nu e acceptată. Nu-ţi voi destăinui motivele refuzului meu, trebuie să ştii doar că hotărârea mea este irevocabilă.

— Atunci… noi… ce vom face? întrebă Margarita

buimăcită, ca şi cum refuzul lui Woland i-ar fi dat peste cap tot sensul vieţii, ca şi cum s-ar fi pomenit singură într-o răspântie necunoscută, în care nu exista niciun indicator şi nu-şi dădea seama în ce direcţie trebuie să meargă.

— Oh, voi, oamenii! Sunteţi fiinţe simple, previzibile, care funcţionaţi numai dacă sunteţi programate din timp! De ce trebuie să vă spună altcineva ce să faceţi? Acum un minut îmi spuneai că ai gânduri mari în legătură cu Mihail Moliar, că vrei să-l îndrumi, să ai grijă să obţină succesul pe care îl merită… şi acum mă întrebi ce să faci, speriată ca o fetiţă care s-a pierdut de mama ei la piaţă. Femeie, fă ce ţi-ai dorit şi nu mă mai plictisi cu prostii! încheie el cu glas tunător, apoi dădu furios din mână.

La gestul său, flăcările din cămin se agitară puternic, apoi se stinseră brusc. În clipa următoare se stinseră şi lumânările de pe pereţii cei îndepărtaţi, iar încăperea fu din nou cuprinsă de beznă. Canapeaua de sub Margarita se zgudui… apoi dispăru în neant, iar femeia se pomeni stând pe gresia rece.

Margarita pipăi în jur, găsi lângă ea poşeta, scoase din buzunarul hainei lanterna, o aprinse şi descoperi că stătea pe jos, în holul minuscul al unei camere de hotel. Se ridică, deschise uşa şi ieşi în coridorul puternic luminat. Închise uşa în urma sa, iar uşa se contopi cu peretele din jur şi dispăru fără nicio urmă, ca şi cum n-ar fi existat nicicând.

Femeia zâmbi și coborî în grabă scările, fără să-și mai tragă gluga pe cap, lăsându-și părul blond să-i curgă pe umeri. Trecu prin holul pustiu și părăsi hotelul, fără să mai zăbovească nicio clipă, ca și cum ar fi fost convinsă că avea multe de făcut și nu mai trebuia să piardă nicio clipă.

Se întunecase, poate pentru că se înserase, poate pentru că cerul se umpluse de nori groși, negri. Pentru ea nu conta, avea într-adevăr o grămadă de lucruri de făcut, iar întunericul din stradă era, oricum, un întuneric viu, care nu avea nimic comun cu bezna din care abia ieșise.

Sus, pe unul dintre cele mai înalte blocuri din București, apăruseră trei călăreți imenși, în mantii lungi, desenate în tuș, cocoțați pe bidivii de beznă. Dacă priveai mai atent, observai că, de fapt, mantiile erau aripi strânse lângă corp.

Erau trei bărbați de-o frumusețe rară, cu o imensă tristețe pe figuri. Așteptau acolo, deasupra orașului, privind luminile de sub ei, forfota de pe străzi, orgoliile și ambițiile mărunte ale muritorilor.

Apoi o vâlvătaie albă fulgeră pentru o clipă văzduhul ca și cum un trăsnet ar fi sfâșiat cerul înnorat, iar alături de cei trei se materializă un al patrulea călăreț, unul la fel de frumos, dar în mantie albă, pe un bidiviu de lumină.

— Mă bucur să vă revăd, frați iubiți, spuse călărețul în alb. El vă transmite că-i e dor de voi și că ar vrea să vă revadă.

— Şi nouă ne e dor, răspunse călăreţul negru din mijlocul celor trei. Dar, după cum ştie, avem atât de multe de făcut…

— Apreciem cu toţii faptul că tu, purtătorul luminii, te-ai sacrificat şi ai acceptat să te ocupi de partea întunecată. Ştim că nu ţi-e uşor…

— Ştiţi că nu mi-e uşor? Nu ştiţi nimic! se supără călăreţul cel negru. Oamenii m-au transformat în Ispititor, în cel ce-i de vină pentru toate păcatele lor. Mi-am propus – atunci când am acceptat sarcina asta ingrată – să fiu arhanghelul pedepsei, care să împartă dreptatea hotărâtă de Domnul. Un arhanghel aspru şi drept. Iar oamenii au ajuns să dea vina pe mine pentru toate ticăloşiile lor. Ei sunt buni, ei sunt drepţi, ei sunt nevinovaţi – însă eu îi atrag pe calea pierzaniei!

— El ştie că nu-i aşa, încercă să-l liniştească îngerul în alb.

— El ştie, oftă călăreţul în negru. Sigur că ştie. Dar, ca şi noi, e copleşit de răutatea şi meschinăria celor pe care i-a creat.

— Şi ce propui? Un nou potop? întrebă cu un pic de ironie călăreţul alcătuit din lumină.

— Uneori cred că ar fi singura soluţie, oftă Lucifer. Apoi îmi dau seama că avem la dispoziţie veşnicia… că trebuie să avem răbdare şi să ne facem în continuare datoria… Spune-l că îl vom vizita curând, pentru că avem nevoie de lumina Sa. Până atunci, ne vom vedea de treabă. Aici am terminat, dar există

multe alte orașe pe care trebuie să le vizităm. Pe curând, frate!

— Pe curând, fraţii mei iubiţi! spuse îngerul cel alb şi dispăru, într-o fulgerare de-o fracţiune de clipă.

Cei trei îngeri negri dădură pinteni cailor şi-o luară la goană prin nori, strivindu-i sub copite şi făcând ca apa din ei să se scurgă în torente furioase peste oraş, ca şi cum ar fi vrut să-l spele de praf şi de păcate.

Jos, în stradă, Margarita îşi deschise umbrela şi-l trase pe Mihail lângă ea. Printre altele, trebuia să-l apere şi de ploaie, fiindcă el părea teribil de neajutorat…

SCRISORI DIN FORTUL DE LA CAPĂTUL IMPERIULUI

01.

Iubirea mea,

Dragostea mea, comoara vieții mele… îți scriu, deși am aflat că nu vei primi niciodată rândurile mele.

Îți scriu pentru că doar ție mă pot adresa, în aceste momente de cumpănă și deznădejde. Chiar dacă nu-mi vei citi niciodată epistolele, în timp ce tocul aleargă pe hârtie eu simt că-ți vorbesc. Te văd ascultându-mă… Este singura consolare ce mi-a rămas. Să te văd, ascunsă în spatele pleoapelor… Prezența ta e vie, benefică… Izgonește, măcar pentru o clipă, teroarea ce m-a cuprins.

Ultima amintire clară din lumea din care nu mai fac parte este năvala gărzilor înarmate în camera noastră. Și lovitura puternică în cap, dată de colonelul Jakobsen, cu mânerul pistolului greu. Înainte de a apuca să sar din pat și de a-mi lua sabia să te apăr…

Abia acum am avut timp să mă gândesc la soarta ta… Bănuiesc că tatăl tău te-a închis în vreun castel izolat, drept pedeapsă pentru îndrăzneala de a iubi fără a ține seama de rangul tău. De parcă o prințesă n-ar fi femeie, de parcă sufletul celor din familia imperială ar trebui să fie uscat ca pergamentele pe care-și scriu decretele… Iubita mea… Soarta mea e crudă, dar mă doare să plătești și tu plăcerea de-o

clipă…

Chagrin d'amour…

Să revin la ce începusem să-ți povestesc.

După izbitura colonelului, mi-am pierdut cunoștința. Voalul negru al întunericului care mă acoperise s-a ridicat brusc, izgonit de razele puternice ale soarelui, ce mă loveau în ochi. Zăceam întins pe pământ. Un pământ bătătorit, tare, neted…

M-am ridicat în picioare.

Mă aflam într-o curte largă, înconjurată de ziduri groase, înalte, văruite proaspăt.

Lângă mine, o căruță cu roți mari, la care erau înhămați doi cai negri, solizi.

Câțiva indivizi în uniforme militare descărcau trupuri întinse pe paiele din vehiculul grosolan. Le aruncau jos fără milă. Ca pe niște manechine.

Bănuiesc că suferisem și eu același tratament.

După ce rămâneau un timp pe solul tare, oamenii se trezeau dintr-odată. Deschideau ochii, priveau în jur… Pe figuri li se citeau surprinderea, spaima…

Probabil că fuseserăm drogați, altfel, nu-mi explic trecerea bruscă de la o stare la alta…

— Unde suntem? a întrebat unul dintre ei, un vlăjgan în uniformă murdară de grenadier.

Abia atunci mi-am dat seama că toți cei descărcați din căruță purtau uniforme. De husari, lăncieri, pușcași, genișți, infanteriști. Ba chiar și o tunică brodată a gărzii imperiale… M-am examinat în grabă. O uniformă de campanie, simplă, a corpului

de cercetaşi. Când o îmbrăcasem? Atunci când patul pistolului se abătuse asupra mea, eram gol puşcă… Iar la întâlnirea cu tine venisem în uniforma de gală… Oare lovitura îmi provocase o amnezie şi nu-mi mai aminteam ce se întâmplase de la despărţirea noastră forţată? Nu-mi venea a crede… După figurile uimite ale celor din jur, după felul în care îşi pipăiau veşmintele murdare, ponosite, împuţite, am presupus că şi ei treceau prin aceleaşi îndoieli, îşi puneau aceleaşi întrebări la care nu ştiau răspunsul…

Gândurile astea care-mi fulgeraseră prin minte într-o secundă au fost întrerupte brutal de un ordin sec:

— Linişte! Nimeni nu vorbeşte neîntrebat!

M-am întors în direcţia din care veneau cuvintele.

La câţiva paşi de noi, un bărbat cărunt, cu mustăţi groase, de vreo cincizeci de ani, în uniformă de căpitan de grăniceri. Verde cu argintiu.

— Drepţi! Aţi uitat disciplina militară?

Din grupul de lângă mine s-a ridicat o voce aspră, trufaşă:

— Un căpitan dă ordine unui maior?

Grănicerul a râs. Un râs sinistru, ca scârţâitul unei porţi de cimitir într-o noapte fără lună.

— Maior? În fortul Pergaz nu există maiori!

Am înlemnit. Am simţit şi crisparea celor din jur.

Fortul Pergaz! Fortăreaţa de la capătul imperiului… Despre care nu se ştia nimic precis. Doar zvonuri atât de îngrozitoare, încât nimeni nu le dădea

crezare.

— Aliniați-vă, condamnați! Sunt căpitanul Hieronimo, comandantul garnizoanei. Am să vă explic câteva lucruri, în chip de bun sosit.

Teroarea care ne cuprinsese aflând unde eram ne-a făcut să-i dăm ascultare. Uitasem replica pe care-o pregătisem, auzind intervenția maiorului.

Ne-am înșirat unul lângă altul. Șapte indivizi în uniforme jegoase, duhnind a transpirație și fecale…

Căpitanul ne-a privit, strâmbând din nas cu dispreț:

— Ținând seama de procedura oficială pentru completarea efectivelor fortului Pergaz, presupun că niciunul dintre voi nu-și amintește procesul, sentința și drumul până aici. Însă vina… aceea precis o țineți minte! Există cineva care-și închipuie că pedeapsa cuvenită faptelor sale n-ar trebui să fie moartea?

Întrebare pur retorică. În ceea ce mă privește, n-aveam nicio îndoială asupra sentinței. Mă mira doar că execuția fusese amânată atât de mult…

— În înțelepciunea sa, Maiestatea sa imperială Fernand al III-lea a hotărât să vă ofere o șansă. Veți fi lăsați în viață. Poate a ținut seama de meritele voastre din trecut… V-am văzut dosarele. De acum înainte, veți face parte din garnizoana Pergaz. Soldați de rând. Cu excepția lui Silvio, care, datorită extraordinarei mile imperiale, va fi locotenent. Unul dintre adjuncții mei. Ai ceva de spus, locotenente?

Am făcut un pas înainte și am rostit cu glas

sugrumat de furie:

— Sunt colonelul conte von Brumenbach!

— Nu mai aveţi grade sau titluri! m-a adus cu picioarele pe pământ căpitanul de grăniceri. Aţi fost condamnaţi la moarte, iar pentru restul lumii sunteţi morţi! Nu aveţi voie să scrieţi cuiva, să comunicaţi cu exteriorul! Această garnizoană e mormântul vostru! Titlurile şi domeniile celor care au avut aşa ceva au revenit moştenitorilor legali. Conte von Brumenbach este acum, dacă n-a intervenit vreo schimbare de care n-am aflat încă, vărul dumitale, Hermann. Dacă nu-ţi convine să fii locotenent, n-ai decât să fii soldat! Ai zece secunde să te hotărăşti!

Instinctul de supravieţuire a fost mai puternic. Am răspuns înainte de expirarea termenului acordat:

— Am înţeles, domnule căpitan!

— Bine. Mă bucur că ai dat dovadă de înţelepciune. Ascultaţi-mă cu atenţie! De aici nu se poate evada. Nu vă rămâne decât să vă faceţi datoria cu supunere! Aţi depus un jurământ, trebuie să-l respectaţi! Acest fort e o garnizoană penitenciară. Nu aveţi niciun drept! Împăratul v-a lăsat viaţa. Pentru că moartea ar fi fost o pedeapsă prea uşoară! Dacă aveţi conştiinţa vinovăţiei voastre, îi veţi da dreptate şi vă veţi accepta soarta ca nişte soldaţi şi oameni de onoare adevăraţi! Oare nu-i dreptul conducătorului imperiului să vă degradeze, dacă aşa crede că se cuvine? Nu-i datoria voastră de militari să îndepliniţi orbeşte comenzile şi să păşiţi spre moarte, când vi se cere? Sunteţi nişte

morţi vii. Necesităţile imperiului cer ca în acest fort să existe o garnizoană. Singurele trupe disponibile şi potrivite pentru o asemenea misiune sunteţi voi, cei care nu mai existaţi pentru lume! Vă cer, în numele împăratului, să vă respectaţi jurământul şi onoarea de militari! Dacă n-o veţi face de bunăvoie, vă vom sili! Însă e mai bine pentru toţi să vă purtaţi cu demnitate şi să îndepliniţi ordinele primite. Există cineva care nu se supune voinţei imperiale?

Altă întrebare retorică. În ceea ce mă priveşte, căderea bruscă de la fericirea supremă la treapta cea mai de jos a nenorocirii mă abrutizase, mă împiedica să gândesc… Sau era, poate, efectul drogului… Presupun că şi ceilalţi se aflau într-o stare asemănătoare. Nimeni n-a zis nimic. Mulţumit, căpitanul Hieronimo a adăugat, cu glas ceva mai blând:

— Toţi cei din fort sunt condamnaţi la moarte. Inclusiv eu. Nu există privilegiaţi. Nici defavorizaţi. Veţi avea libertatea de a umbla prin fort şi de a executa serviciul de garnizoană. Corvezile şi obligaţiile nu diferă de cele din alte unităţi. Ţin la ordine şi disciplină! Respectaţi regulamentul şi veţi descoperi că, exceptând legăturile cu restul lumii, existenţa de aici nu diferă de cea din forturile în care aţi servit altădată.

— Sergent Emilio! Ia pleava asta de aici şi du-o la spălat! Pute ca o hazna! a tunat după o scurtă pauză.

Uşa cazărmii s-a deschis, făcând loc unui subofiţer

în vârstă, care s-a îndreptat țeapăn spre căpitan. A salutat scurt și a întrebat:

— Permiteți să duc recruții la locurile de cazare?

— Liber la program! a bombănit ofițerul, întorcându-ne spatele și intrând pe ușa pe care abia ieșise sergentul.

Bătrânul a răcnit imediat ordine indivizilor care descărcau căruța:

— Juan, ia-i pe ăștia și du-i la spălător! După ce-or da jegul jos de pe ei, dă-le echipament corespunzător! apoi masa, iar restul zilei, odihnă! La apelul de seară o să-i repartizez pe plutoane! De mâine, serviciu normal! Georgevitsch, te rog să-l duci pe domnul locotenent în camera lui. Același program. Domnul locotenent Morgh îi va comunica la cină obligațiile ce-i revin! Executarea!

Numitul Georgevitsch s-a oprit în fața mea, a salutat scurt și a rostit încet, dar răspicat:

— Permite domnul locotenent să-l conduc la reședința Domniei Sale?

Văzându-l cum stă țeapăn, am crezut că visez… Soldatul a așteptat în poziție de drepți până mi-am revenit suficient cât să-i răspund, ezitând, neștiind dacă nu urmează cumva o glumă sadică:

— Da… Mergi înainte, nu cunosc locurile…

Acum sunt în apartamentul meu, îmbăiat, ras, tuns… într-o uniformă nouă, ce mi se potrivește surprinzător de bine… Probabil că-mi știau măsura…

Stau la masa de scris și înșir, pe o hârtie cu ușoară

nuanță albastră, evenimentele la care am asistat…

Mi-e dor de tine, iubita mea… Cum o să îndur gândul că n-o să te mai văd? Însă din orice închisoare se poate evada… Totul e să ai răbdare, să aștepți momentul potrivit…

Acum închei, comoara mea. Georgevitsch mă cheamă la masă… Voi continua după ce-o să mă întorc…

Al tău, care te dorește nespus,
Silvio

02.

Draga mea Silvya,

De cum am isprăvit prânzul (neașteptat de bine gătit), am părăsit în grabă popota (unde fusesem singur, ceilalți ofițeri mâncaseră, mai mult ca sigur, la ora regulamentară) și m-am întors în apartamentul meu.

Am citit ce ți-am scris.

Din relatare lipsește ceva.

O impresie… O senzație… Pe care n-o pot defini pe deplin.

Stând în curtea garnizoanei, aliniat alături de camarazii ce-mi împărtășesc soarta, am avut simțământul straniu că, de undeva, de departe, ne privește cineva. Sau ceva… O entitate sau un grup de entități invizibile, dușmănoase… Simțeam ura lor

plutind în aer, pătrunzându-mi în plămâni în timp ce respiram… Ca un frig ce se strecura prin căldura zilei…

Poate că n-a fost decât un scârțâit al nervilor prea întinși… O reacție fizică normală, după oboseală, droguri și umilința copleșitoare la care fusesem supus…

Acum, în apartamentul mobilat sobru, dar confortabil, senzația aceea a dispărut. Probabil hrana și un oarecare sentiment de securitate au izgonit bizareriile închipuirii…

Încerc să-mi amintesc ce știu despre Pergaz.

Fortul e destul de vechi. Are peste o sută de ani. A fost ridicat pe timpul împăratului Pandolfo. Cel pasionat de magie… Nimeni nu-i știe rostul. O fortăreață nu are ce apăra în pustietatea asta.

În vest se întinde oceanul nesfârșit, dincolo de care nu există nimic. Doar apă, până la capătul lumii. Nu se pune problema unui atac. Chiar dacă dușmanii ar ocoli pe apă tot teritoriul vestic al imperiului, navele lor n-ar putea acosta în această peninsulă. Țărmul e domol, alcătuit din plaje întinse, pe care fluxul le acoperă periodic. Însă la oarecare distanță de mal se află bariere stâncoase, prin care oceanul se strecoară clocotind. Niciun fel de ambarcațiune nu poate străbate această fortăreață naturală. Nici măcar bărcile ușoare. Din cauza rocilor și a vârtejurilor, nici pescarii din Tarena, care umblă luni de zile pe mări, în căutarea bancurilor de scrumbii sau a balenelor,

nu se aventurează prin părţile astea…

Deci, din partea oceanului, niciun pericol.

Însă, chiar dacă prin absurd inamicul (indiferent care ar fi acela) ar reuşi să debarce şi să cucerească fortul, n-ar obţine niciun folos de pe urma acestei isprăvi. Pentru că spre est se întinde, cale de şapte, opt zile de mers, deşertul Boozi… iar dincolo de el, smârcurile şi mlaştinile Kazorei… Prin pustietăţi trece doar un drum îngust, o înşiruire de lespezi mari de piatră, aşezate pe nisip sau turbă. Cât să poată încăpea o căruţă… O armată l-ar străbate cu greu. Iar după o săptămână de chin ar fi o pradă uşoară, aşa, întinsă de-a lungul căii, pentru câteva plutoane de puşcaşi care ar aştepta-o dincolo de Kazora…

Am aflat lucrurile astea întâmplător, când eram la şcoala de cadeţi. Studiasem cu atenţie documentele din arhivă, dorind să aleg, pentru perioada de practică, o garnizoană în care puteam să mă afirm. Sau să învăţ. Fortul Pergaz m-a şocat prin inutilitatea sa. N-am găsit în documente decât o referire indirectă la hotărârea imperială de înfiinţare. Amănuntele despre împrejurimi le-am descoperit în hărţile militare ale peninsulei Kadera.

Abia acum îmi dau seama că n-am văzut nicăieri lista comandanţilor fortului, numărul soldaţilor sau alte informaţii de acest gen. O ignorare desăvârşită… Presupun că în actele intendenţei există cheltuielile cu aprovizionarea, dar n-am avut curiozitatea să le caut… Probabil că nu le-aş fi găsit.

Dacă fortul este, în fapt, o închisoare militară, în care sunt deținuți, pentru un scop ce nu-l cunosc, condamnați la moarte despre care lumea știe că au fost executați, probabil că informații precise despre el n-au decât un număr redus de persoane.

Mă întreb, totuși, pentru ce există acest fort… Dacă împăratul ar fi vrut să ne chinuie, să ne facă să-i simțim din plin asprimea, avea destule temnițe în care să putrezim fără să știe nimeni… Pentru ce fortul ăsta, în care ne bucurăm de-o oarecare libertate? O libertate relativă, pentru că, după cum ne-a spus căpitanul Hieronimo, de aici nu se poate evada… Presupun că la capătul drumului prin pustiu stau paznici, iar abaterea de la șirul de lespezi înseamnă moarte sigură…

În timp ce scriam, m-a cuprins oboseala. Am lăsat tocul și m-am întins pe canapea. Am adormit imediat. Îndată ce-am închis ochii, visul a năvălit peste mine, cu o intensitate și o mulțime de detalii copleșitoare. Te-am văzut, te-am simțit în brațele mele… Mai reală decât oricând… M-am trezit cu o frustrare îngrozitoare… Poate că ăsta e chinul la care ne supune înțelepciunea părintelui tău: posibilitatea de a ne aminti neîncetat ce-am pierdut… într-o temniță ne-am fi abrutizat, am fi încetat să gândim după un timp. Aici o vom face fără încetare.

Am plâns, simțind, pentru prima dată, că ne-am despărțit pentru vecie… Trebuie să scap de aici. Voi fi supus, îl voi asista pe Hieronimo în toate treburile de

serviciu şi, încet-încet, voi afla totul. Fortul e bine aprovizionat şi, după cum am simţit pe propria-mi piele, primeşte periodic noi recruţi. Există deci o modalitate de comunicare cu restul imperiului. O voi descoperi. Ca şi posibilitatea de-a pleca de aici…

03.

Iubirea mea,

Văd prin fereastră lumina roz a după-amiezii. M-am trezit brusc şi simt nevoia să mă destăinui, să mă descarc…

Pe înserat, Georgevitsch, care pare a fi ordonanţa mea, m-a invitat în curte, la apelul de seară.

Erau prezenţi toţi oamenii din garnizoană. O jumătate de oră fortul n-a avut santinele. Deci, după cum am presupus, nu există niciun fel de ameninţare. În nicio garnizoană nu sunt chemaţi la apel şi cei din gardă.

Cu excepţia acestui amănunt care încalcă regulile elementare ale oştirii, ritualul zilnic n-a avut nimic deosebit. Sergentul a numărat oamenii aliniaţi, a raportat căpitanului că efectivul e complet, apoi soldaţii au fost trimişi la masă. Abia după aceea urma să fie instalate posturi de pază.

Noi, ofiţerii, am cinat la popotă. Suntem doar cinci: căpitanul Hieronimo, doi locotenenţi ce îndeplinim funcţiile de aghiotanţi şi locţiitori ai săi (eu şi Morgh) şi doi cadeţi (Philippo şi Hernandez). Subofiţerii

(*sergentul Emilio și trei caporali, ale căror nume nu le-am reținut*) *mănâncă separat de trupă, într-o cameră aparte. Ierarhia e respectată scrupulos.*

Cina a fost îmbelșugată. S-a băut moderat, mai mult pentru că așa-i obiceiul în armată. Camarazii s-au arătat prietenoși, dornici să-mi fie pe plac. De parcă n-aș fi sosit în dimineața aceea într-o căruță umplută cu paie…

Morgh m-a oprit după masă și mi-a explicat ce îndatoriri am. Discuția a fost scurtă. Nu existau probleme deosebite. Rutină și nimic altceva. Cu o singură, dar esențială abatere: nu existau permisii.

L-am întrebat, mai mult ca să văd cât de sincer e, ce distracții există. A dat din umeri, puțin mirat. Nici una, mi-a răspuns. Și ce fac oamenii în timpul liber? m-am interesat eu.

— Nu prea au timp liber, a afirmat el. Datoria noastră este să le găsim mereu ceva de făcut. Să curețe armele, să întrețină ordinea și curățenia fortului… Gărzi, patrule… Nu-i lăsăm o clipă.

— Iar ofițerii?

— Jucăm șah… Citim… Nu prea avem ce… Pierdem vremea… Nu avem bani, deci nu există jocuri de noroc…

Atunci i-am pus întrebarea-cheie. Îți dai seama că nu mă interesa, dragostea pentru tine m-ar fi împiedicat să fac vreo prostie, dar voiam să aflu secretele acestui fort misterios:

— Dar femei?

— N-avem nevoie.

Am rămas cu gura căscată. Nu mă aşteptam la un asemenea răspuns.

— Vrei să spui că…

— M-ai înţeles greşit. Nu, nu există relaţii între bărbaţi. Pur şi simplu nu simţim nevoia.

— Bine, dar sunteţi tineri, în putere! mi-am exprimat eu uimirea.

— Vei afla oricum, mai devreme sau mai târziu… în apă şi hrană se pune un anumit drog. Avem nevoie de el pentru a ne îndeplini obligaţiile de serviciu… Are ca efect secundar inhibarea dorinţelor sexuale. Poate că la început a fost folosit tocmai pentru asta. Îţi dai seama, nu putem aduce femei aici… Apoi s-a descoperit că produce anumite efecte. O să-ţi spună mai multe căpitanul, la timpul potrivit…

Apoi s-a scuzat politicos şi a plecat. Trebuia să verifice, împreună cu unul dintre caporali, gărzile de noapte…

M-am întors în apartamentul meu. Oboseala, băutura, emoţiile, toate astea mă doborâseră. M-am dus direct în dormitor şi m-am băgat în pat.

Am adormit iute. Somnul s-a dovedit însă un calvar. Vise dintre cele mai absurde, coşmaruri demente m-au cuprins într-o încleştare imposibil de suportat.

Stăteam pe malul mării. În spate, fortăreaţa albă, strălucitoare… Dinspre valurile ce spumegau printre stâncile din larg venea un frig aspru, pătrunzător…

Spuma talazurilor se strângea într-un ghem uriaș, alb, ce părea a nu avea consistență. Iar din clăbucii ăia se strecurau încet, necontenit, făpturi ale groazei. Monștri alcătuiți din combinații ciudate de organe de animale existente, imaginabile și neimaginabile… Pești cu coarne late de elan și brațe lungi, cu clești metalici în loc de degete… Melci băloși, gigantici, cu guri imense din care ieșeau colți uriași… Hipopotami cu aripi și gheare ascuțite în vârful picioarelor groase… Cai transparenți, cu limbi înfurcate, ce scuipau otravă, cu șerpi în loc de coamă… Girafe violete cu capete de leu… Arătări ce nu semănau a nimic cunoscut, dar care trezeau în mine o spaimă incomensurabilă…

Sumedenia asta de aberații ale unei naturi țicnite plutea încet deasupra apei, apropiindu-se de țărmul pe care stăteam… Ca în orice coșmar, eram incapabil să mă mișc, să fug. Vedeam grozăveniile sosind și-mi simțeam sfârșitul… Și nu făceam nimic.

Mă năpădise o teroare nemărginită, amestecată cu furia neputinței… În cele din urmă, au ajuns lângă mine…

Am văzut limpede ghearele ascuțite, colții tăioși îndreptându-se spre ochii mei… Atunci, copleșit de spaimă, am urlat…

M-am trezit stând pe marginea patului, continuând să urlu…

Prin fereastră pătrundea lumina palidă a zorilor.

Mi-a fost teamă să mă culc din nou. Simțeam că,

dacă o să visez din nou grozăveniile alea, o să înnebunesc…

M-am dus în sufragerie și am început să scriu.

Nu știu ce a dorit împăratul trimițându-mă aici. Dacă a făcut-o ca să mă pedepsească, a reușit pe deplin…

04.

Draga mea,

Îți scriu în continuare cu orice ocazie. Trebuie să mă descarc. N-am ținut niciodată un jurnal. Chiar dacă scrisorile acestea devin tot mai mult jurnal, prefer să păstrez stilul epistolar, să-mi închipui că vorbesc cu tine, decât să pălăvrăgesc de unul singur…

În fort se întâmplă lucruri ciudate. Ilogice.

Ieri-dimineață, după ce-ți scrisesem epistola anterioară, am fost invitat de Georgevitsch la micul dejun. În popotă domnea o atmosferă apăsătoare. Căpitanul m-a salutat scurt, fără amabilitate, aproape nepoliticos. Ceilalți păreau preocupați, îngrijorați…

Am încercat să discut cu Morgh, dar răspunsurile lui aiurea dovedeau că nu mă asculta… Ca să destind un pic atmosfera, le-am povestit, ca pe o chestie amuzantă, despre coșmarul meu.

Efectul a fost departe de cel așteptat. Am fost ascultat într-o tăcere desăvârșită, cu o atenție bizară… Căpitanul uitase, pur și simplu, să

mănânce! Mă privea fix. Când am terminat, m-a întrebat:

— Visezi în mod obişnuit, locotenente?

— Da, domnule căpitan.

— Când ai visat ultima oară, înainte de coşmarul pe care ni l-ai povestit?

— Chiar ieri, înainte de cină. Am adormit pe canapea…

— Tot un coşmar?

— Nu. Un vis… personal…

— Înţeleg… Poţi să-mi descrii locul în care stăteai? Dar stâncile din care ieşeau monştrii?

Am făcut-o cât am putut de bine. Am surprins un schimb de priviri ciudate între Philippo şi Hernandez. Morgh a vrut să spună ceva, dar căpitanul l-a oprit cu un semn.

— Ai ieşit ieri din fort, locotenente? Ai vizitat împrejurimile?

— Nu, domnule căpitan. Am fost prea obosit. Şi n-am ştiut că am voie…

— Bineînţeles că ai voie, locotenente…

Apoi s-a adresat ordonanţei care servea la masă:

— Anunţă-l pe Emilio că astăzi facem exerciţii de tragere, într-o oră să fie gata, cu patruzeci de oameni. Inclusiv nou-sosiţii. Puşti, pistoale, muniţie din belşug…

— Dacă-mi permiteţi, domnule căpitan, a intervenit Morgh. Şi două tunuri. Ghiulele de fontă şi mitralii.

— Da, ai dreptate… Bine, peste o oră ne întâlnim în

curte. Echipament de luptă, domnilor! Silvio, abia aştept să văd cât de bine tragi!

La timpul stabilit, mica noastră armată se afla aliniată lângă cele două tunuri, în mijlocul curţii. Soldaţii erau în uniformă de campanie, având cartuşierele pline.

Căpitanul Hieronimo a împărţit iute ordine. Morgh rămânea, împreună cu Philippo, să asigure comanda fortăreţei. Urma să-l însoţesc, cu Hernandez. Sergentul conducea el, personal, oamenii. Caporalii urma să asigure desfăşurarea normală a activităţilor zilnice.

Am ieşit pe poartă şi am ocolit clădirea. Atunci am văzut-o prima oară din exterior. Un edificiu sobru, văruit proaspăt. O garnizoană obişnuită, ca în fiecare oraş mai mare. Probabil că fusese folosit proiectul-tip. Niciun fel de fortificaţii, şanţuri cu apă, parapete… Nu era o redută. Doar o cazarmă. O clădire ce n-ar fi rezistat nici cinci minute unei salve de artilerie. Ne-am îndreptat spre ţărmul mării.

Niciodată ce citeşti nu seamănă întocmai cu ce este în realitate. Întotdeauna există un „ce“ care nu poate fi prins în cuvinte. Da, totul era aşa cum fusese descris în cărţile răsfoite. O plajă imensă, domoală… în larg, cam la o milă, stânci cu forme diferite, răsărite din fund de mare… Valurile se înspumau, izbindu-le… însă peste peisajul acela, oarecum banal, plutea un soi de apăsare nevăzută… O atmosferă de pustietate… Abia după un timp mi-am dat seama că nu se zărea

niciun pescăruș. Niciun semn de viață…

M-am întors spre fort. Am înlemnit. Dacă aspectul schimbător al mării mă derutase o clipă, zidurile albe mi-au deschis porțile recunoașterii. Totul arăta ca în visul meu! Singura explicație logică, pe care am găsit-o pentru moment, presupunea că, pe vremuri, când citisem tot ce găsisem despre fortul Pergaz, văzusem vreo gravură. De care uitasem, dar care rămăsese întipărită în străfundurile memoriei…

Cât timp privisem în jur și avusesem revelația identificării visului cu realitatea, sergentul Emilio împărțise oamenii în grupe și îndreptase tunurile spre mare. Îmi închipuisem că exercițiile de tir se făceau pe plajă, pentru că acolo nu exista pericolul ricoșării gloanțelor sau a ghiulelelor. Însă indivizii intenționau să tragă în mare! Cum o să instaleze țintele? Abia atunci am observat că, printre bagajele cărate de soldați, nu exista nimic care să fi putut servi drept țintă.

Sergentul s-a apropiat de Hieronimo, a raportat că oamenii sunt gata de tragere și a solicitat obiectivul. Căpitanul mi-a făcut semn să mă apropii și mi-a arătat o formațiune stâncoasă din bariera care fragmenta orizontul:

— Seamănă cu aceea din vis, locotenente?

Am privit atent. Ciudat, dar semăna al naibii de mult! I-am spus, iar el i-a indicat locul lui Emilio. Acesta a salutat și s-a întors lângă soldați. Apoi, la semnul lui Hernandez, tunurile au început să bubuie.

În același timp, din țevile puștilor au țâșnit flăcări. Patruzeci de puști și două tunuri trăgeau de zor în mare!

Mă uitam la soldați. Își făceau datoria meșteșugărește, plini de seriozitate. Încărcau, ocheau, trăgeau… Și tot așa… Supravegheați de bătrânul sergent care, din când în când, făcea câte o observație scurtă. Nu-l auzeam, în bubuiala necontenită…

Apoi am privit spre mare, convins că stâncile fuseseră spulberate de mult. De ghiulele, de mitralii… Spre uimirea mea, rămăseseră pe loc. Am urmărit zborul ghiulelelor. În apropierea stâncilor se frângea, își încetinea viteza. De parcă proiectilele întâlneau în cale obstacole invizibile, apoi se prăbușeau, ridicând jerbe de apă…

Am simțit o bătaie pe umăr. Am tresărit și m-am întors. Căpitanul Hieronimo îmi rânjea vesel, arătându-și dinții lați, îngălbeniți de tutun.

— Pun pariu, locotenente, că nu ești un ochitor atât de bun pe cât crezi! Din zece focuri, cu câte vei atinge stânca aceea?

Spre care trăgeau tunurile…

— E cam departe, am răspuns prudent. Nu știu dacă pușca bate până acolo…

— Încearcă…

Am luat arma și am tras. La început uimit, apoi furios și încăpățânat. M-am oprit când am descoperit că nu mai aveam niciun cartuș. Când trăsesem o sută de focuri? Am pus mâna pe țeava carabinei. Am tras-

o repede înapoi. Arma frigea… M-am întors spre căpitan. Rânjea încântat.

— Vai de armata imperială! Dacă un ofițer trage atât de prost, ce pretenții să avem de la soldați?!

Nu fusesem niciodată umilit în felul ăsta! Adevărul e că nu nimerisem nici măcar o dată…

Hieronimo a rânjit iar. Îmi văzuse expresia.

— Nu fi supărat, băiete! a adăugat. N-aveai cum să nimerești ținta. E mult mai departe decât pare… însă altă dată să te gândești de două ori când îți propui să faci ceva… Bine… Acum să încercăm și pistoalele! Emilio! a răcnit el. Câte salve mai ai?

— Permiteți să raportez, două! a strigat bătrânul.

— Bine! După aia, pistoalele! apoi plecăm!

Două bubuituri de tun, apoi răpăit îndelung de pistoale.

Trăgeam și eu, și Hernandez… Trăgea și căpitanul. După ce mi-am consumat iute cartușele, am rămas să-l privesc. Ochea ceva în aer. Nu trăgea chiar în direcția în care ne consumaserăm noi muniția. Când și când, mormăia. Încântat…

Rămăsese singurul care trăgea. Restul încetaseră tirul, pentru că se sfârșiseră cartușele.

Așteptam să le termine și el. Mai avea cinci. Le numărasem cu grijă. Trăgea aiurea, în valurile din apropierea țărmului. O luase razna rău, pentru că sergentul se apropiase în fugă și se oprise la doi pași de el, privindu-l îngrijorat.

Încă o împușcătură. Dinspre mare s-a auzit un vuiet

bizar, un urlet pătrunzător, asurzitor… Doar o fracțiune de secundă, atât cât să nu fii sigur că Tai auzit… Venise de foarte aproape…

Căpitanul a lăsat jos pistolul, în care mai avea patru gloanțe, și s-a întors spre sergent:

— Am terminat, Slavă Domnului! Gata, ne întoarcem!

Urechile mi-au țiuit până am ajuns în fort. Din cauza zbieretului aceluia nepământean, apărut din senin…

Se petrec lucruri necurate aici…

05.

Iubita mea,

Nu ți-am scris de mult. Morgh avea dreptate. N-ai timp să te plictisești. Nici să gândești. Rutina de garnizoană e aceeași ca peste tot, cu o singură diferență: personalul e mult mai redus. De aceea ofițerilor le revin, pe lângă sarcinile normale, multe altele secundare, care-ți ocupă toată ziua. Cred că n-am întocmit niciodată atâtea rapoarte, evidențe, situații comparative, justificări pentru consumuri și alte hârtii la fel de inutile, dar fără de care nu poate exista o armată. Credeam că în fortul ăsta izolat, uitat de lume, nu-i nevoie de birocrație. M-am înșelat. Ofițerii sunt înecați în hârtii, soldații în corvezi, iar timpul trece, trece… Și viața odată cu el…

După exercițiile de tir, atmosfera se destinsese. Nu

mai aveam coşmaruri. Visam lucruri obişnuite, normale. Ca altădată.

Azi am descoperit, scotocind în arhivă după nişte rapoarte vechi, la care trebuia să fac referire într-o situaţie statistică, teancuri de dosare de personal. Am lăsat treaba baltă şi m-am apucat să le răsfoiesc.

Numai dosare ale soldaţilor şi ofiţerilor care nu mai făceau parte din efectivul garnizoanei. Presupun că acelea ale personalului actual se află în biroul lui Hieronimo.

Prima observaţie: toate documentele indicau drept cauză a morţii „căzut la datorie". Atât. Fără amănunte.

A doua observaţie: toţi condamnaţii săvârşiseră delicte de onoare. Care, în alte vremuri, sub alte legislaţii, n-ar fi fost considerate fărădelegi. Uciderea unui adversar în duel. Asasinarea unui ofiţer superior care o sedusese pe fiica sau pe soţia unui inferior. Nesupunerea la ordin, când acel ordin însemna trimiterea la moarte sigură şi inutilă a subordonaţilor. Şi alte asemenea fapte. Mi-e greu să-mi încadrez vina în categoriile pe care le-am descoperit…

Altă remarcă: numele de familie îl păstrau doar condamnaţii de origine umilă. Nobilii erau cunoscuţi după numele de botez. Deci Philippo, Hieronimo sau Emilio făcuseră parte din familii de seamă… Ca şi soldatul acela, Juan, care îi dusese pe nou-veniţi la spălător, în ziua sosirii mele în fort… Ciudat… Se

pare că rangurile avute anterior condamnării nu jucau niciun rol în stabilirea ierarhiei garnizoanei. Morgh, de exemplu, era locotenent, cu toate că se trăgea din oameni simpli. Juan, doar soldat.

Toate dosarele menționau comportarea deosebită a militarilor în timpul serviciului. Am descoperit, cu uimire, că prin fort trecuseră personaje de seamă ale istoriei noastre militare. Eroi veneraţi şi admiraţi, despre care se știa ca muriseră în bătălii. Descopeream acum că pieriseră aici, în fortul de la capătul lumii…

Fiecare dosar conținea o notă întocmită de medicul personal al împăratului. Se menționa atașamentul față de imperiu, sentimentul onoarei, impactul deosebit al delictului asupra moralului militarului și simțământul de culpabilitate ce-l cuprinsese… Nota se încheia cu o observație bizară, pe care n-am înțeles-o. Uneori scria: „vede, a fi promovat imediat"; „simte, a se urmări în timp, posibil de promovat"; „fără însușiri, dar bun executant. Bun pentru serviciul activ ". Rareori, „a fi folosit doar pentru treburi de rutină".

În fișe nu existau menţiuni referitoare la serviciul în garnizoana Pergaz, cu excepția cazurilor rare de promovări. Și însemnarea finală, „căzut la datorie"…

Din fort nu se ieșea decât pentru a intra în cimitir…

Chiar, unde era cimitirul fortului? După teancurile de dosare, ar trebui să fie destul de întins…

După ce mi-am terminat raportul, i l-am dus lui Morgh, să-l verifice. Ca din întâmplare, l-am întrebat:

— Apropo, unde e cimitirul? Bănuiesc că trupurile nu-s trimise familiilor…

— Fortul nu are cimitir… mi-a răspuns, privindu-mă ciudat.

Apoi a luat raportul şi aplecat grăbit, înainte să apuc să-i pun altă întrebare…

06.

Iubita mea,

Coşmarurile au revenit.

Din ce în ce mai obsedante, mai bizare…

Nu mai au, ca prima dată, senzaţia de realitate. Nu reuşesc să identific locurile. Plaja întinsă, umedă, de pe care abia s-a retras apa… Făpturi neclare, ce se strecoară prin ceaţă… O ameninţare sumbră, ce-mi zburleşte părul pe cap…

Mai mult un sentiment al primejdiei decât ceva limpede…

Mă trezesc dimineaţa indispus, cu dureri de cap.

Hieronimo a observat ceva, pentru că în timpul micului dejun m-a întrebat, îngrijorat:

— Nu te simţi bine, locotenente?

— Nimic deosebit, domnule căpitan… Am dormit prost…

— Iar coşmaruri? m-a întrebat, scrutându-mă cu privirea.

— Da…

— Te rog ceva: de câte ori visezi ceva neobişnuit, să-

mi spui… E important…

I-am povestit despre imaginile vagi, amenințătoare, ce-mi bântuiau somnul. Mi-a cerut amănunte. După ce s-a lămurit că nu avusesem nicio viziune clară, i s-a adresat scurt lui Morgh:

— Începeți patrularea în zonă! Oamenii să fie atenți! Să acționeze cu prudență!

Nu mai înțeleg nimic. Încep să cred că fortul e condus de nebuni. Importanța acordată viselor dovedește o înclinație spre superstiții și o fugă de realitate care nu se potrivesc cu mentalitatea militară. Mă șochează faptul că Morgh și ceilalți ofițeri consideră normală atitudinea comandantului. Probabil că drogurile despre care mi-a vorbit camaradul meu le-a întunecat rațiunea. Poate și coșmarurile mele sunt un semn al nebuniei care se apropie…

Îmi dau seama că n-am îndrăznit să-l întreb pe Hieronimo despre cimitir…

07.

Draga mea,

M-am trezit brusc, cuprins de panică.

Nu-mi aminteam nimic din ce visasem. Doar că mă înspăimântase teribil. Că simțeam, într-un fel inexplicabil, că se întâmplase ceva groaznic…

Am încercat să adorm la loc, sperând că, de data

asta, o să mă odihnesc. Eram teribil de obosit. Alergătura continuă, uzura zilnică produsă de rutina banală mă epuizau…

Am auzit bătăi nerăbdătoare în uşă şi m-am ridicat. Am deschis.

— Vă aşteaptă dom' căpitan!

— S-a întâmplat ceva?

— Patrula nu s-a întors…

M-am îmbrăcat în grabă, mi-am luat sabia şi revolverul şi m-am grăbit spre apartamentul lui Hieronimo.

În uniformă de campanie, înarmat, căpitanul mi-a făcut semn să-l urmez. Am coborât în curte. Sergentul a venit alergând. Hieronimo i-a aruncat peste umăr, în timp ce se îndrepta spre poartă:

— O să mă duc doar eu cu Silvio.

— Am înţeles, să trăiţi! Însă, dacă-mi permiteţi, nu-i periculos?

— O să vedem…

Am ieşit din fort.

Plaja lucea în bătaia lunii. Sideful fărâmiturilor de scoică se împletea cu sidefiul razelor, într-o ţesătură sclipitoare… Strălucirea aceea rece, de-o frumuseţe de basm, părea impregnată de ceva nepământesc, ireal şi duşmănos… M-am cutremurat, fără voie…

Căpitanul mergea cu paşi repezi, strivind hotărât nisipul.

Ne-am îndreptat spre mare şi am pornit pe plaja umedă, de pe care abia se retrăsese apa. Mirosul de

sare și alge era amestecat cu o duhoare de putreziciune. Abia perceptibilă, dar care m-a alarmat, fără să știu de ce… Simțurile păreau a se extinde, aveam senzația unei perceperi a lumii altfel decât de obicei…

După un timp, căpitanul s-a oprit.

În nisipul ud strălucea alama unui cartuș.

Am cercetat în jur. La câțiva pași, o pată de sânge, încă proaspăt. Ceva mai încolo, o pușcă, a cărei țeavă fusese îndoită și răsucită în chip bizar… Oare ce forță fusese în stare de așa ceva?

Altceva, nimic… Atât rămăsese din patrula dispărută.

Am mai căutat un timp, apoi căpitanul a zis, cu vocea deformată de furie și durere:

— Cred că ne putem întoarce…

În clipa aceea am înlemnit brusc. Asupra mea se prăvălise un frig aspru, un ger de miez de iarnă… O suflare a morții…

Simțeam, fără să-mi explic cum, că lângă mine se afla ceva…

O făptură îngrozitoare… Am reușit să mă mișc. Am făcut efortul teribil de a mă răsuci, de a privi în direcția din care venise unda geroasă. Nu vedeam nimic, dar groaza care mă cuprinsese devenise atât de mare, încât, fără să vreau, am țipat.

Căpitanul s-a întors brusc. M-a privit de parcă s-ar fi uitat dincolo de mine. Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, a tras sabia din teacă și a izbit spre

capul meu!

Am simțit șuierul fierului și, pentru o clipă, fiorul morții.

Aș fi închis ochii, să nu văd lama ce cobora spre mine, dar totul se petrecea atât de repede, încât n-am putut să mișc pleoapele…

Apoi sabia a izbit ceva în apropierea mea. Am auzit zgomotul înfundat al oțelului ce pătrundea într-o carne moale și m-am trezit împroșcat de un lichid înghețat…

Nisipul de lângă picioarele mele a bufnit și s-a turtit, de parcă se prăvălise ceva pe el…

Căpitanul a scos din buzunarul de la piept o batistă albă, de mătase. S-a apropiat de mine și m-a șters pe obraz. Arsura înghețată a dispărut… Apoi și-a curățat sabia, cu aceeași batistă, pe care a aruncat-o după aceea în mare.

— Credeai că vreau să te ucid? mi-a rânjit el sfidător.

Îmi revenisem. Panica, groaza teribilă mă părăsiseră. Îmi regăsisem libertatea de mișcare.

Am rânjit și eu, nesigur:

— Cam așa ceva… Se pare că m-ați salvat. Nu înțeleg de cine…

— Pentru că nu vezi… încă. Doar simți… Eu văd. Dar numai de aproape. Dacă m-ai fi avertizat din timp… Să mergem.

S-a întors și a pornit în direcția fortului. Fără altă explicație. Ce vedea? Ce simțeam eu, fără să văd? În

timp ce-ți scriu, mă încearcă niște bănuieli teribile. Atât de absurde, încât nu îndrăznesc să cred în ele…

08.

Draga mea,

În noaptea asta am avut un somn liniștit, odihnitor. Separe că entitățile dușmănoase ce-mi bântuiau visele s-au îndepărtat. Nici urmă de coșmaruri. Doar imagini idilice, din copilărie… Tu, din nefericire, nu m-ai vizitat…

Descopăr că imaginea ta se estompează treptat… Încep să te uit… Poate așa se cuvine… Cineva mi-a spus odată că, dacă visezi o persoană, ea simte într-un fel că pătrunde în gândurile altuia, iar asta o frământă, o îngrijorează, îi creează o stare de disconfort. Având în vedere că pentru tine sunt mort, e mai bine să te uit…

Astăzi am avut o discuție cu sergentul. Nu știu de ce, dar figura lui îmi părea cunoscută. L-am oprit și l-am întrebat dacă pe vremuri, înainte de a ajunge amândoi în fortul Pergaz, ne întâlnisem vreodată. Mi-a răspuns, după o îndelungată ezitare:

— Preferam să nu vă amintiți, domnule locotenent. Pentru noi, trecutul nu mai există…

— Ai dreptate, sergent. Totuși…

— Am fost, cândva, marchiz de Chatbleu…

Emilio de Chatbleu… Unchiul meu din partea mamei… Ultima oară îl văzusem când aveam cinci

ani… Mama nu vorbea niciodată despre el… Nici restul familiei… Am exclamat, fără să vreau, amintindu-mi cum era pomenit în cărțile de istorie:

— Trădătorul!

— Trădarea e o chestiune relativă, domnule locotenent! N-am trădat pe nimeni. Mi-am respectat jurământul, atunci când majoritatea nu și Tău respectat. Dacă am fi învins noi, trădători ar fi fost susținătorii lui Fernand. Nu cei care au preferat să-i rămână credincioși lui Cesare…

A tăcut un timp, apoi a spus, cu glas ferm:

— Acum, că v-ați satisfăcut curiozitatea, aș dori, domnule locotenent, să revenim la relațiile de până acum. Permiteți să plec.

Am dat din cap, zăpăcit. M-a salutat și s-a îndepărtat țeapăn, mândru.

Am rămas meditând la soarta lui. Prăvălit din înalturi, ca Arhanghelul Negru… Făcător de împărați, conducător al destinelor lumii… Acum, subofițer într-un fort de la capătul imperiului… Cu ce scop? Ce urmărise împăratul trimițându-și dușmanul aici?

Mi-am amintit de cei ale căror dosare le răsfoisem. Aveau în comun un simț al onoarei, al datoriei, exagerat, exacerbat… Ce se întâmpla aici pentru ca un trădător să fie considerat demn de o funcție de încredere?

Cine o fi Hieronimo? Numele nu era prea răspândit…

Hieronimo de Bolzaro! Posibil… Nu-l văzusem niciodată. Numele lui se rostea doar pe furiș… Ucigașul… Cel care-l asasinase pe Fernand al II-lea, tatăl actualului împărat. O vendetă de familie. Ca vârstă, corespundea…

Nu mai înțelegeam nimic.

Morgh… Da, în contextul respectiv și numele ăsta îmi spunea ceva. Răzmerița țăranilor din Sutora!

Și eu eram, după legile imperiale, un trădător…

Cu ce dușman lupta aici imperiul, dacă încredințase fortul unor oameni periculoși, condamnați pentru crime a căror gravitate depășea orice închipuire? Ce fidelitate îi lega pe indivizii aceștia de un imperiu împotriva căruia luptaseră cu înverșunare?

Ce însemnau tragerile în vânt, lupta cu entitățile invizibile, drogurile care serveau interesul serviciului? Ce înțeles aveau însemnările acelea ciudate din fișele soldaților morți: „vede”, „simte”? Aceleași expresii le folosise și Hieronimo…

Fortul Pergaz ascunde un secret. Un secret atât de mare, încât nu-l cunosc nici măcar toți cei de aici. Un secret atât de mare, încât nimeni nu îndrăznește să ți-l destăinuie, de teamă să nu-l crezi nebun… Se așteaptă să-l descoperi singur, lipind bucată cu bucată informații disparate, până când adevărul devine atât de evident, încât, oricât de incredibil ar fi, trebuie să-l accepți…

09.

Iubita mea,

Ieri, după ce m-am despărţit de Emilio, am aflat încotro se grăbea bătrânul: să întâmpine convoiul ce aprovizionează lunar fortul.

Acum, când am devenit unul de-ai casei, nimeni nu-mi ascunde nimic. Totul e să ştii pe cine să întrebi. Descoperisem, în scripte, că se făceau periodic comenzi de muniţii şi alimente. Găsisem şi confirmarea primirii acestora. Rămăsese să aflu cum soseau cele solicitate.

În fiecare lună, în a doua zi de marţi, porneşte de la Parino un convoi, care parcurge drumul spre mlaştini, până la marginea deşertului Boozi. Acolo, vehiculele sunt lăsate în drum. N-are cine să le fure. Dinspre fort vine o echipă care ia mărfurile.

Cărăuşii nu se întâlnesc niciodată cu cei din fort. Aşa e regula.

De preluarea comenzilor răspunde, de când se ştie, Emilio. Marele duşman al împăratului a avut voie să iasă din fort şi să plece pentru mai multe zile… Ce garanţie aveau conducătorii statului că trădătorul n-o să încerce să fugă, să caute să-şi doboare duşmanul de pe tron?

Singura explicaţie plauzibilă o găsesc în acel secret de care ţi-am pomenit în scrisoarea anterioară. Emilio a fost, probabil, unul dintre iniţiaţi. Iar acest secret i-a creat o obligaţie mai mare decât ura faţă de

părintele tău. L-a ținut legat de fort…

10.

Draga mea,

De o săptămână, fortul fierbe.

Aproape toți oamenii au coșmaruri. Le e frică să se culce.

A mai dispărut o patrulă.

Alta a scăpat caprin urechile acului. Unul dintre soldați a avut impresia că-i pândit de cineva și, într-o criză de isterie, a început să tragă la întâmplare. S-a auzit un urlet îndelung, nepământesc… Oamenii au fugit, îngroziți, înapoi în fort.

Eu străbat în somn iaduri de nedescris. Făpturile ce-mi populează visele nu mai au nimic pământesc. Au dispărut creaturile acelea ce păreau o cârpeală bizară din diferite animale. Acum mă urmăresc ființe alcătuite din colcăieli de gelatină, cristale ascuțite, sclipiri fără substanță… Care împrăștie în jur groază doar prin înfățișarea lor. Emit o dușmănie de nedescris, o ură feroce… Sunt din ce în ce mai multe…

În fiecare dimineață îi povestesc căpitanului ce coșmaruri am avut. E din ce în ce mai îngrijorat…

Astăzi a luat o decizie teribilă: a hotărât să plece singur în patrulare. L-am implorat cu toții să nu facă așa ceva. M-am oferit să-l însoțesc, i-am amintit de momentele când am căutat împreună patrula dispărută, de faptul că „simțul“ meu l-ar putea

ajuta…

N-a vrut să asculte.

L-am însoţit până la poartă.

În afară de sabie şi pistol, luase cu el o carabină grea, automată. Îşi încărcase raniţa cu cartuşe. Am rămas lângă santinela din turn.

Dinspre plajă răsunau împuşcături. Tot mai îndepărtate… Tot mai stinse… Până când nu s-au mai auzit…

11.

Scumpă Silvya,

Am stat în turn până după miezul nopţii. Când m-a doborât oboseala, m-am dus în apartamentul meu. Am notat în grabă evenimentele zilei de ieri, apoi am adormit cu capul pe masă.

De îndată, făpturile din altă lume au început să roiască în jurul meu, împrăştiind ură şi furie. Le vedeam plesnind pe rând, dispărând în neant… Dar numărul lor rămânea încă uriaş…

Apoi am simţit o durere şi o bucurie. Durerea se revărsase din mine, din adâncul sufletului meu. Parcă se rupsese o bucată din el… Bucuria, plină de răutate, de-o satisfacţie sadică, venea din afară. Dinspre fiinţele acelea ale groazei…

Am ştiut că s-a întâmplat ceva înfiorător şi m-am trezit.

Am coborât în curtea cazărmii. Forfotea de oameni.

Se pare că în noaptea aia nu dormea nimeni…

Căpitanul nu se întorsese.

— Ce facem? Trebuie să ne ducem să-l căutăm! i-am zis lui Morgh.

— De acord. Strâng o echipă și plec.

— Nu poți. Ești locotenentul cu cea mai mare vechime. Conform regulamentului, trebuie să-l înlocuiești pe căpitan până se întoarce sau e numit alt conducător al fortului.

— Fă cum crezi că-i mai bine… mi-a răspuns după ce mi-a aruncat o privire ciudată.

M-am gândit o clipă. Să plec singur, să iau pe cineva… Am auzit o voce aspră, hotărâtă:

— Presupun că vechimea în grad și experiența îmi dau dreptul la unele privilegii… Aș dori să vă însoțesc.

Bineînțeles, Emilio… Am dat din cap, apoi am ordonat unui soldat să-mi aducă o carabină și o raniță cu muniții. Sergentul s-a înarmat și el.

Am pornit prin noapte.

Razele lunii se reflectau ici, colo, în cartușele goale, de alamă, înșirate pe plajă…

Am mers pe urma lăsată de ele până într-un loc în care stâncile se apropiau de mal. Acolo, șirul de tuburi gălbui se oprea. M-am oprit și eu, dezorientat.

Bătrânul a arătat spre valuri. În nisip, sub apa puțin adâncă, o sclipire… Căpitanul intrase în mare, urmărind dușmanii în care trăsese…

Apoi l-am văzut și pe el. Pe creasta unui val.

Lumina lunii mi-a permis să-i văd expresia îndârjită, de soldat bătrân, ce-i înțepenise pe figură. Garda moare, dar nu se predă…

Pieptul îi era brăzdat de o despicătură lungă, stacojie…

O clipă, am avut impresia că văd, alături de el, o făptură bizară, un fel de sferă transparentă, ciuruită de gloanțe… Apoi vedenia a dispărut. A rămas doar căpitanul, legănat de valuri…

Cadavrul se ducea încet la fund…

Am intrat în apă, aruncând pe mal pușca și ranița. Mâini puternice m-au apucat de umeri și m-au tras înapoi.

Nu știu prea bine ce-a urmat. Cred că am făcut o criză de isterie… Am urlat, am dat cu pumnii…

O palmă puternică m-a adus înapoi, în lume.

— Potolește-te, nepoate! a bombănit o voce aspră.

— Trebuie să-l scot de acolo! Să-l înmormântăm cum se cuvine…

— Nimeni nu-l poate scoate… Nu te-ai întrebat de ce fortul n-are cimitir?

12.

Draga mea,

După ce Emilio m-a târât până la fort, m-am încuiat în camera mea și am notat, ca de obicei, prin ce-am trecut.

În zori, după ce durerea s-a mai potolit, mi-am dat

seama că starea de șoc din timpul nopții mă împiedicase să fac ce s-ar fi cuvenit: să mă duc și să-i raportez lui Morgh ce descoperisem. Acum, el era superiorul meu…

Sperând să mă scuze, m-am dus la el.

Nu dormea. Studia niște acte, împreună cu Emilio.

Am luat poziție de drepți și am cerut permisiunea să raportez. M-a privit stânjenit.

Apoi, fără să-mi spună nimic, mi-a înmânat două plicuri sigilate.

L-am desfăcut pe cel cu ștampila Ministerului de Război.

După ce am citit hârtia din el, i-am întins-o lui Morgh. M-a refuzat cu un gest.

— Știu ce conține. Eu am redactat propunerea… Veți găsi explicații în plicul celălalt… Era cea mai bună soluție…

Am dat din cap, apoi m-am înapoiat în apartamentul meu. Să citesc scrisoarea primită de mine în fortul Pergaz…

13.

DECRET

Noi, împărăteasa Silvya II, împărătească prin mila lui Dumnezeu și moștenirea lăsată de părintele nostru, hotărâm:

În cazul în care căpitanul Hieronimo va cădea la datorie sau își va pierde viața în alt fel, se înalță la gradul de căpitan și se numește în funcția de

comandant al fortului Pergaz locotenentul Silvio. Avem încredere în devotamentul său şi credinţă în dăruirea cu care îşi va face datoria.

Aceasta este voia noastră,
SILVYA IMPERATRICE

14.

Dragul meu Silvio,

Cuvintele morţilor par a avea altă greutate decât ale viilor. Gândeşte-te că am scris aceste rânduri pe când trăiam. Deci reprezintă părerile unui om viu.

Presupun că, până va veni clipa deschiderii plicului, vei fi înţeles multe din cele ce se petrec în fort şi în jurul lui. Precum şi obligaţiile pe care le avem nu numai faţă de imperiu, ci şi faţă de întreaga omenire. Imperiile se nasc şi mor. Împăraţii dispar, iar numele lor e acoperit de pulberea uitării. Umanitatea rămâne. Suntem copiii ei şi trebuie s-o apărăm.

În biroul meu, care de acum e al tău, vei găsi Regulamentul fortului Pergaz, redactat chiar de împăratul Pandolfo. Acolo vei afla toate explicaţiile.

Ai fost ales pentru că ai har, ca să mă exprim astfel. Te-ai convins că duşmanul nu poate fi descoperit decât de cei care au anumite însuşiri. Tu le deţii. Premoniţie, fiindcă vedeai în vis apariţia duşmanului înainte să atace. Îi simţi prezenţa. Şi, uneori, îl vezi. Când vei ajunge să-l vezi întotdeauna, atunci poate că fortul va avea comandantul care va reuşi să obţină

victoria. Pentru că una sau două dintre însuşiri le-au avut şi alţii. Pe toate trei, nimeni…

Succes, dragul meu. Şi nu uita să scrii în dosarul meu, înainte de a-l trimite la arhivă, „căzut la datorie”.

Cel căruia i-ar fi plăcut să-i fii şi fiu,
nu doar urmaş în funcţie,
Căpitan Hieronimo

15.

Maiestate,

Aceasta va fi ultima epistolă pe care v-o scriu. De aici încolo, datoria nu-mi va îngădui momente de relaxare şi visare. Probabil că singura scrisoare ce va mai ieşi de sub pana mea va fi cea adresată succesorului meu.

Amândoi am descoperit că în viaţă nu există numai dragoste şi plăcere, că uneori ele trebuie sacrificate. Am descoperit responsabilitatea.

Fiţi convinsă că-mi voi îndeplini misiunea cu demnitatea cuvenită încrederii acordate.

Preasupusul vostru,
căpitan Silvio

UN CAL ŞI NIŞTE FERICIRE

Femeia apăruse brusc în stradă, de parcă ar fi picat din cer. Însă, oricât de bizară fusese apariţia ei, nu atrăsese atenţia nimănui, pentru că strada era pustie. Luminile din blocurile de dincolo de trotuare fuseseră stinse cu mult timp în urmă, iar lumea dormea fără grijă…

De fapt, dacă ar fi văzut-o cineva, atenţia acestuia ar fi fost atrasă mai puţin de modul bizar în care se materializase individa şi mai mult de înfăţişarea ei.

Pentru că era o femeie de-o frumuseţe stranie şi fermecătoare. Avea părul lung şi roşu ca flacăra. Purta o rochie dintr-un material ce sclipea ca o mătase metalică, o mătase roşie ca macii rătăciţi într-un lan de grâu. Iar încălţările ei… ei bine, încălţările ei nu existau. Femeia cea cotropitor de frumoasă era desculţă.

Era desculţă şi furioasă.

Izbi cu călcâiul în caldarâm şi mormăi, înciudată:

— Mamă, mamă, de ce m-ai făcut atât de tâmpită? Unde naiba găsesc eu un mijloc de transport la ora asta?

Ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă, de undeva, dinspre capătul străzii, se auzi sunet slab de muzică, iar femeia îl ascultă cu atenţie, apoi zâmbi, cuprinsă de speranţă. După care fugi către sursa zgomotului.

Pe care o descoperi curând.

Uşa unui bloc era deschisă şi proptită cu o cărămidă, să nu se închidă singură din cauza

curentului. În jurul intrării stăteau vreo cinci, şase adolescenţi – elevi de liceu, mai mult ca sigur – care fumau de zor. Pentru că de aceea ieşiseră din casă – să fumeze fără să-i vadă părinţii şi să se răcorească un pic după cât ţopăiseră în apartamentul minuscul în care avea loc petrecerea – ceaiul, cum i se spunea.

Şi, ca dovadă că avusese dreptate, ferestrele unui apartament de la parter – aflat în imediata apropiere a uşii – erau deschise larg, ca şi cum ar fi invitat aerul proaspăt şi rece al nopţii să pătrundă în încăpere.

Da, îşi spuse femeia, s-ar putea să am noroc şi să ajung la timp la întâlnire…

Aşa că trecu nebăgată în seamă pe lângă adolescenţi – remarcă în treacăt că fata şi băiatul se sărutau de zor –, pătrunse în holul blocului, văzu uşa deschisă a unui apartament şi presupuse – adică, de fapt, fu convinsă – că acolo avea loc petrecerea (lucru care nu era greu de dedus, din moment ce din apartament se auzea muzică de dans) şi îşi continuă drumul printre perechile care ţopăiau cu entuziasm.

Un apartament cu trei camere – adică, după standardele epocii, unul mare – în care oaspeţii abia încăpeau. Perechile dansau pe hol şi în ceea ce trebuie să fi fost sufrageria. Nu-ţi dădeai seama care fusese rostul încăperii, pentru că mobila fusese cărată în alte camere, rămăsese doar un scrin pe care fuseseră înşirate câteva platouri cu sandvişuri (ba nu, sandvişurile erau alcătuite din două felii de pâine între care se punea o bucată de carne, de mezel sau

de caşcaval, chestiile alea de pe platouri erau *tartine*, adică o felie de pâine unsă cu ceva) şi un magnetofon care abia mergea, sub supravegherea atentă a proprietarului său. Da, îşi zise femeia în roşu, individul nu putea să fie decât proprietarul magnetofonului, avea mutra aia de personaj important, conştient de propria-i importanţă, de om care ştie că fără el nu putea să se ţină nici măcar un ceai. Femeia se uită atentă la el şi află că-l chema Ovidiu şi că avea trei benzi BASF – asta însemna o grămadă de bani –, fiecare plină-ochi cu muzică, pe patru piste, deci o bandă conţinea şase ore de muzică, adică omul oferea optsprezece ore de extaz muzical de cea mai bună calitate, sigur că-l apreciau toţi puştanii, iar gagicile erau moarte după el. O bandă cu muzică ţopăitoare – pentru începutul petrecerii, când participanţii gemeau de energie –, una cu muzică lentă (pentru orele mai târzii, când perechile simţeau nevoia să fie apropiate şi fizic, nu numai sentimental, iar gazda stingea lustrele din casă şi lăsa aprinsă doar o veioză, cât să nu se calce lumea în picioare), şi o bandă specială, ce se punea doar în zori, când nu mai dansa nimeni şi lumea avea chef să se dea mare, să asculte muzică *andărgraund,* adică Led Zeppelin, Yes, Jimmy Hendrix şi Iron Buterfly (iar unii mai piliţi decât restul chiar încercau şi reuşeau să danseze pe muzica aia, chestie care-i umplea de respect pentru propria persoană)…

Femeia dădu din cap, aruncă o privire către

platourile cu tartine din pură curiozitate, pentru că nu-i era foame, şi rămase cu gura căscată de admiraţie. Mama gazdei – poate contribuiseră şi surorile acestei gazde, dacă avea – se pricepea la bucătărie, avea răbdare şi simţ artistic şi folosea într-un mod surprinzător materialele ce se găseau pe piaţă. Deci pe platouri erau patru feluri de sandvişuri – *tartine, proasto!* — cu pateu de ficat, cu parizer, cu unt şi brânză şi cu costiţă afumată. Însă nu asta conta, ci modul în care fuseseră făcute. Tartinele cu pateu de ficat erau decupate astfel încât căpătaseră o formă dreptunghiulară, iar dreptunghiul era împărţit în două pătrate cu ajutorul unei dungi albe, trasată cu unt. Bucăţile de pâine arătau ca nişte piese de domino, iar punctele fuseseră însemnate cu nişte bobiţe de-un verde maroniu. Măsline? Erau prea mici… Capere? Probabil că da… Femeia întinse mâna, luă o tartină, muşcă zdravăn din ea şi mestecă de zor. Da, capere. Dar de unde făcuseră rost amărâţii ăştia de capere? Poate le primiseră de undeva, din afară, sau le găsiseră întâmplător într-un magazin cu marfă specială, de pe lângă Arcul de Triumf… Oricum, arătau splendid. Şi celelalte tartine erau la fel de artistice. Tartinele cu brânză: pâinea fusese unsă cu unt, iar pe unt, presărată telemea dată prin răzătoare. Feliuţe de roşie, puse deasupra, alcătuiau modele impresionante. Mai că-ţi părea rău să le mănânci… În cazul tartinelor cu costiţă, afumătura, tăiată în feliuţe subţiri, alterna cu fâşii de castravete

murat, alcătuind un soi de împletitură. Iar parizerul era acoperit cu floricele din gogoşar murat, făcându-ţi poftă de mâncare doar prin înfăţişare… Pe o tavă de plastic stătea băutura – oaspeţii dăduseră iama în ea: două sticle de vin de regiune, o sticlă de vermut Zarea roşu, o sticlă de votcă rusească, o carafă cu ceva ce părea vin de ţară, un sifon aproape gol, două sticle goale de Pepsi… Probabil că în frigider se răcoreau alte recipiente, în aşteptarea momentului în care aveau să fie golite. Alături de tavă se afla o cutie cu bomboane fondante – probabil adusă de vreunul dintre musafiri. În afară de bomboanele frumos colorate (vopsea industrială, arome artificiale, altfel bomboanele erau bune, cu umplutură de nuci…) nu existau alte dulciuri.

Mda…

Nu venise să mănânce, nici să bea. Cu atât mai puţin să danseze.

O fată care ţopăia de zor la câţiva centimetri de ea strigă din toţi rărunchii, să fie auzită prin hărmălaia muzicii:

— Gigele, mai ai un sifon rece, că-s moartă de sete?

— Am, scumpo, cum să n-am? Pentru tine se găseşte orice!

Femeia se întoarse, îl descoperi pe numitul Gigel, deveni imediat vizibilă şi i se adresă gazdei – pentru că era evident că Gigelul ăla era gazda petrecerii:

— Auzi, dragule, n-aveţi prin casă o mătură? Una cu coadă…

Băiatul se holbă la ea – n-o recunoștea și se întreba de unde naiba apăruse, că părea mai în vârstă decât restul musafirilor, se mai întreba dacă îi fusese prezentată și, în acest caz, cum o chema, apoi renunță să-și mai pună întrebări și se mulțumi să răspundă, oarecum jignit:

— Mătură? Drept ce ne iei? Avem aspirator, ca toată lumea…

Femeia în roșu simți nevoia să înjure, să se bată cu cineva, să se dea cu capul de perete, să-și blesteme soarta… apoi auzi o voce ce se dorea seducătoare, misterioasă și atrăgătoare:

— Ne-am mai cunoscut cumva? Pentru că inima îmi bate mai iute ca de obicei, dar nu atât de haotic ca la o întâlnire întâmplătoare și fără de urmări. Ea îmi anunță că soarta are planuri mari cu noi, așa că dă-mi voie să-ți reamintesc că eu sunt Cal… și poți să-ți închipui și singură pentru ce calități fizice mi se spune astfel…

Cuvintele sunaseră ciudat – pline de insolența tipică persoanelor foarte timide, care se străduiesc să-și învingă timiditatea și reușesc doar să pară obraznice.

Femeia în roșu se pregătea să-i dea o replică să-l facă să fugă cu coada între picioare, dar numele sau porecla individului îi dădu o idee. La urma urmei, exista posibilitatea să fi găsit mijlocul de transport pe care-l căuta…

Se uită către individul care pretinsese că i se spune

Cal.

Era un adolescent subțirel și frumușel, dar în ochi i se citeau o spaimă de viață și o nesiguranță de nedescris, iar gura i se strâmbase într-un rictus vulgar.

Mda, își zise femeia, tipul ăsta e atât de complexat, atât de convins că n-are nicio calitate, încât va suferi fără încetare. La maturitate va reuși – prin muncă neîncetată – să devină un expert respectat într-un domeniu foarte specializat, așa că va avea câțiva admiratori, ceea ce-l va face să capete un dram de încredere în sine (încredere care se va manifesta măcar atunci când se va afla printre cei de aceeași specialitate). Se va îngrășa, se va buhăi… apoi, într-o zi, va auzi o discuție care-l va întoarce pe dos. O fostă colegă de liceu va spune cuiva care nu-l cunoscuse decât după ce ajunsese o mică celebritate:

— Voi nu știți cum arăta în tinerețe! Era subțirel și frumos… toate fetele se uitau după el, dar lui nu-i ardea decât de carte…

Și atunci își va da seama că-și distrusese singur viața, crezându-se urât și disprețuit… și se va întreba fără încetare cum ar fi putut să fie existența lui, dacă și-ar fi dat seama că existau persoane care aveau despre el părerea pe care tocmai o exprimase colega aceea… și va suferi din nou, făcând inventarul ocaziilor irosite… pentru că unii sunt meniți să sufere fără încetare, chiar dacă n-au niciun motiv…

Apoi femeia lăsă viitorul în pace și se concentră

asupra prezentului.

Și descoperi ceva ce-o făcu să pufnească în râs.

Da, individului i se spunea Cal, dar asta nu avea nicio legătură cu animalul de tracțiune, ci cu faptul că-l chema Calistrat.

Calistrat Hogaș!

Domnul Hogaș – un exemplu de părinte tâmpit, dornic să-și transforme din start băiatul într-un complexat care să sufere toată viața – îl botezase după scriitorul despre care învățase în școală.

De altfel, descoperi femeia în roșu, în clasa în care învăța Calistrat existau mai mulți colegi cu nume de același fel.

Barbu Eugen. Și Barbu Ion. La ăștia fusese o simplă întâmplare, părinții își botezaseră copii așa pentru că numele respective erau des folosite în familia lor.

Creangă Ion. Aici nu fusese nicio întâmplare, numele fusese ales intenționat, dar în familia respectivă existau o grămadă de Ioni, așa că…

Blaga Lucian. Lucică Blegu, așa îi spuneau colegii din școala primară – despre poet aveau să afle în clasele mai mari, când porecla lui Lucică fusese deja bătută în cuie.

Voiculescu Vasile – altă potriveală întâmplătoare.

Femeia în roșu se opri aici. Era convinsă că mai era și alții – oricum, printre colegii lui Cal existau câteva nume demne de toată admirația (Pricopsitu Napoleon, Fricosu Leonida, de exemplu…), dar nu avea timp de pierdut. Trebuia să ajungă undeva, iar

pentru a ajunge acolo unde dorea îi trebuia un mijloc de transport.

Așa că îi zâmbi lui Cal, îi zâmbi așa cum numai ea știa, și-l întrebă privindu-l în ochi (reușise să-l facă s-o privească în ochi, o chestie tare de tot, pentru că băiatul ăla nu privise niciodată o fată sau o femeie în ochi):

— Nu vrei să dansăm?

Cal era gata să leșine, deci era de la sine înțeles că nu reuși să răspundă la întrebarea ei nici măcar dând din cap.

Femeia în roșu se grăbi să preia inițiativa – pentru că nu avea timp de pierdut. Așa că-l apucă de umeri și-l trase lângă ea, lipindu-l de pieptul ei generos.

Gigel înghiți în sec și bombăni, invidios:

— Uite cine are noroc la gagici! Tâmpitul ăsta, care-și folosește instrumentul doar ca să-și golească vezica!

Dădu din mână a lehamite și își îndreptă atenția spre Marinela – care era urâțică, dar suficient de deșteaptă ca să-i joace pe degete pe idioții care-i erau colegi. După câteva secunde petrecute lângă Marinela, uită de bafta lui Cal. De fapt, uită cam de toate…

Cal era convins că visează.

Avea, de la un timp, niște vise atât de veridice, atât de pline de detalii credibile, încât atunci când se trezea nu era convins că fusese doar un vis. De fapt, singurul lucru care-l făcea să creadă că treburile

respective nu i se întâmplaseră în realitate era convingerea că lui nu i se putea întâmpla aşa ceva decât în vis.

Femeia în roşu se unduia în ritmul muzicii şi se freca de Cal, iar băiatul simţea că-l trec toate apele. Evident că visa, dar era un vis atât de frumos! De-ar dura cât mai mult!

După vreo trei melodii, femeia – care avea obrazul lipit de obrazul lui – îi şopti:

— Ţie nu ţi-e cald? Eu sunt leoarcă… N-ai vrea să ieşim afară? Să ne răcorim un pic… şi să fim singuri, doar noi doi, pe strada pustie…

Cal începu să tremure şi nu reuşi să dea un răspuns inteligibil.

Dar femeia în roşu nu avea nevoie de vreun răspuns. Îl prinse de mână şi-l trase după ea.

Cal se ţinea după ea păşind iute, dar împleticindu-se, ca şi cum nu l-ar fi ţinut picioarele. Îi era frică de ceea ce va urma şi, în acelaşi timp, abia aştepta să i se întâmple *ceva*, indiferent ce… Gigel remarcă plecarea celor doi. În prima clipă fu tentat să se ia după ei, să vadă ce aveau de gând – pentru că treaba i se părea teribil de ciudată, dar Marinela mormăi ceva, simţindu-se neglijată, aşa că uită curând de intenţia sa, fata de lângă el fiind oricum mai tentantă decât toate isprăvile de care ar fi fost în stare Cal.

Femeia în roşu nu se opri în faţa intrării în bloc, aşa cum făcuseră alte perechi, ci continuă să-l tragă după ea pe tânăr. Se opri abia când pătrunseseră în bezna

ce cotropise strada, acolo unde nu ajungea lumina ce se revărsa prin geamurile deschise ale apartamentului în care avea loc ceaiul.

Se opri şi Cal, aşteptând ca femeia să aibă în continuare iniţiativa. Pentru că, oricum, el n-ar fi ştiut ce să facă.

Femeia cea tulburător de frumoasă se întoarse spre el, îi zâmbi liniştitor şi se întinse spre el.

Dar, în loc să-l sărute sau să-l mângâie în vreun fel, se mulţumi să-i atingă fruntea cu degetul arătător.

Iar Cal simţi că-l cuprinde o fierbinţeală stranie, urmată imediat de un frig pătrunzător şi de un soi de vânzoleală în interiorul trupului – ca şi cum organele i s-ar fi aşezat în alt fel decât fuseseră până atunci.

Apoi totul se potoli şi-l copleşi o linişte deplină. Nu-i mai era frică, nu mai aştepta să i se întâmple nimic deosebit, ştia, într-un fel bizar, că trebuia să se supună şi să execute fără crâcnire orice i se va cere, pentru că datoria sa era să se supună şi să-şi slujească stăpâna…

Femeia se uită mulţumită la calul murg, frumos, care stătea liniştit în faţa ei, privind-o supus cu ochii săi mari, negri.

— Bravo, băiete! îi spuse ea, mângâindu-i coama. Cred că, totuşi, o să ajung la timp…

Apoi încălecă murgul dintr-un salt. Nu avea nevoie de şa, nu avea nevoie de frâu, avea să-şi conducă bidiviul doar cu puterea minţii. Îl strânse zdravăn între pulpe, se ţinu bine de coama deasă, îmboldi

animalul cu călcâiele, iar calul o luă la goană pe asfalt.

Cal – sau calul – alerga de zor, pentru că simţea în mintea sa un imbold bizar: să galopeze, să-i facă pe plac femeii cocoţate pe spinarea sa, s-o facă fericită… Da, principala sa grijă era s-o facă fericită pe cea care-l călărea.

Simţea asfaltul sub copite, apoi drumul pe care gonea se modifică într-un mod greu de definit: nu mai era orizontal, ci urca spre cer, la început într-o pantă redusă, apoi din ce în ce mai abrupt, după care redeveni orizontal… La început, Cal alergase prin beznă (pentru că oraşul nu era luminat niciun pic), dar după ce calea sa redevenise orizontală îşi dădu seama că fugea pe un soi de drum invizibil, de parcă ar fi galopat prin văzduh. Nu se putea să fie aşa, pentru că simţea sub copite ceva solid, care bocănea când i se izbea de picioare. Pe de altă parte, goana era luminată din plin de lună – pentru că, inexplicabil, ajunsese deasupra smogului ce acoperea Bucureştiul – şi vedea norii de sub el, atunci când privea în jos. Însă cel mai uimitor era faptul că toată chestia asta nu-l speria nici măcar un pic – el trebuia s-o facă fericită pe stăpâna sa, care îl îndemna din când în când să se grăbească –, iar restul nu mai conta. Era convins că nu avea să cadă, că drumul invizibil se întindea în faţa lui, chiar dacă nu-l vedea, aşa că alerga fără grijă – iar când copitele bocăneau pe pavajul nevăzut, certitudinea că lui nu i se putea

întâmpla nimic devenea tot mai puternică.

După un timp – greu de definit, pentru că bidiviul Cal nemaifiind om, noţiunile pe care le folosise atunci când fusese om nu mai aveau acum nicio noimă, în ciuda faptului că în spatele minţii de cal apăreau din când în când frânturi de idei nepotrivite stării sale de animal de călărie – deci, după un timp, drumul începu să coboare, iar femeia începu să fie şi mai nerăbdătoare, îl îmboldea tot mai des cu călcâiele şi-l îndemna să alerge mai repede. Iar Cal se supunea, pentru că gonea la vale, deci îi era mai uşor să se supună îndemnurilor ei.

Apoi, pe neaşteptate, ajunseră pe pământ, la poalele unei coline mărunte, în vârful căreia ardea un foc. Femeia îl trase de coamă, ca de un frâu, iar Cal se opri printre tufişurile de la poalele movilei. Cea care îl călărea sări de pe el, îl mângâie pe frunte, apoi îi spuse cu glas blând:

— Bravo, băiete! Am ajuns tocmai la timp. Acum o să te las singur aici. Să fii cuminte şi să mă aştepţi. Odihneşte-te, pentru că drumul înapoi o să fie la fel de lung. Ai priceput?

Cal pricepuse, aşa că dădu liniştit din cap. Femeia zâmbi aşa cum numai ea ştia să zâmbească, apoi îşi trase rochia roşie peste cap şi o aruncă pe un tufiş. Rămase goală în lumina lunii, iar Cal o privi calm şi se întrebă ce naiba găsise atât de excitant în pozele cu femei goale. Da, femeia asta era mai frumoasă decât toate cele pe care le văzuse el prin reviste, dar

nu trezea în el niciun fel de dorinţă. Se pomeni gândindu-se cu oarecare jind la posibilitatea de a întâlni o iepşoară nurlie… după care îşi spuse că ar întâlni-o zadarnic, pentru că primăvara trecuse de multă vreme…

Stăpâna lui urcase dealul acoperit cu iarbă şi fusese primită cu strigăte de bucurie, îmbrăţişări şi mângâieri de o grămadă de muieri – goale şi acestea. Iar apoi tot muieretul acela se prinse într-o horă vioaie, în ritmul nebunesc al unor instrumente bizare, care scoteau sunete de-un fel nemaiauzit de Cal până atunci. Muzicanţii se aflau într-un loc pe care băiatul – mă rog, calul – nu-l vedea din vale, aşa că toată chestia avea un aer ireal, ca şi cum femeile acelea despuiate ar fi dănţuit pe o muzică ce venea din văzduh…

De fapt, Cal se plictisi iute de toată treaba. O femeie goală, treacă-meargă, putea fi ceva interesant, dar o grămadă de individe în pielea goală – şi de diferite vârste, de la copile la cotoroanţe cocârjate – era ceva scabros, ceva menit să te vindece de femei pentru o perioadă destul de lungă, filosofă el cu mintea sa cea sănătoasă de cal.

Aşa că nu mai privi spectacolul cel dezgustător – nu-l putea ignora cu desăvârşire, pentru că din vârful dealului veneau tot felul de sunete, care de care mai bizare (chicoteli stridente, gemete, strigăte, râsete, implorări şi incantaţii) – dar el, ca un cal cuminte, se apucă să caute un petic bine înierbat – pentru că-l

apucase foamea după atâta alergat. Nu găsi iarba dorită, dar nimeri peste niște tufișuri cu frunze dulci și răcoroase, așa că timpul trecu în mod folositor și plăcut.

Apoi în vârful colinei se făcu liniște. O liniște deplină, de parcă n-ar fi existat nicio horă nebunească, niciun fel de chicoteli și gemete, niciun soi de instrumente bizare… iar Cal își ridică neliniștit capul și privi către locul în care dispăruse stăpâna sa – tocmai la timp, ca s-o vadă coborând panta acoperită cu iarbă măruntă. Arăta obosită, transpirată, dar cu un zâmbet ciudat pe buze, ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva tare plăcut…

— Văd că ai fost băiat cuminte. Bravo! îl lăudă femeia în roșu, care își pescui cu un gust îndemânatic rochia de pe ramurile tufișului și și-o trase peste cap. E timpul să ne întoarcem acasă, dragule!

Și, dintr-un salt, se instală pe spinarea bidiviului, apoi îi spuse cu voce blândă:

— Acum nu mai e nevoie să ne grăbim. Mergi și tu după cum ți-e voia, numai să ajungem acasă înainte de sosirea zorilor…

Cal știa ce sunt zorii, dar nu avea idee cât va mai dura până la apariția lor, așa că decise să se grăbească. O luă la goană și ajunse aproape imediat pe drumul cel invizibil. Fugi fără încetare pe cărarea cea nevăzută de deasupra norilor, apoi drumul coborî și, urmându-l, se pomeni pe strada de unde plecaseră, printre blocurile întunecate.

Încetini și merse mai departe la pas, decis să-și poarte stăpâna până la capătul lumii, dacă aceasta îi era voia. Numai că femeia în roșu îl bătu încet pe grumaz și-i făcu semn să se oprească. De îndată ce rămase locului, cea pe care o purtase prin văzduh îi spuse:

— Ai fost un băiat tare bun și-ți mulţumesc…

Apoi îi atinse fruntea cu vârful degetului, iar Cal fu copleșit de o fierbințeală puternică, urmată de un frig năprasnic ce-i făcu dinții să clănțăne… iar când totul se potoli descoperi că redevenise om.

O privi pe cea aflată în fața sa și-și spuse că nu văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă, atât de atrăgătoare… îl apucă dorința și se întrebă, uimit, cum fusese în stare să nu se bucure pe deplin de imaginea goliciunii ei…

Femeia păru că-i citește gândurile, pentru că zâmbi măgulită, se gândi o clipă, apoi dădu din mână, a regret:

— Acum sunt prea obosită și prea… satisfăcută. Rămâne pe altădată. Oricum, îți sunt datoare.

Se întinse spre el și-l sărută încet pe buze. Avea buze moi, dulci, fierbinți… Și mirosea a scorțișoară…

Se desprinse de el, parcă fără să-i vină s-o facă, iar Cal înghiți în sec și reuși să îngaime:

— Ne mai vedem?

Se îndepărta încet, mergând cu spatele. Își flutură degetele spre el și-i spuse:

— Bineînțeles. O să te caut eu atunci când va veni

momentul…

În timp ce mergea, mătasea cu sclipiri metalice a rochiei sale se unduia aţâţător… apoi se transformă brusc în negreala întunericului.

Rochia dispăruse subit, ca şi proprietara ei…

Cal se frecă la ochi, rămase un timp, fără să-i vină să-şi creadă ochilor, apoi îşi dădu seama că în noaptea aceea văzuse multe lucruri bizare, aşa că acceptă situaţia şi se duse încet către blocul în care avea loc petrecerea. Îl cuprinsese subit oboseala şi-i venea să se întindă pe jos, pe asfalt, şi să doarmă…

În apartament, lustrele fuseseră stinse, doar câte o veioză plasată strategic, în colţul încăperilor, lumina doar atât cât era necesar ca dansatorii să nu se împiedice unii de alţii. Şi muzica fusese schimbată, Ovidiu pusese banda a doua – muzică lentă, numai bună pentru strâns partenera în braţe…

Cal se împletici printre dansatorii de pe hol şi reuşi să ajungă în bucătărie. Gigi era singur în încăpere, stătea pe un scaun şi fuma. Probabil că părinţii lui se duseseră să doarmă la Popeştii de la etajul unu – având în vedere că Popeştii mai tineri erau cu toţii la petrecere şi nu aveau să ajungă acasă decât dimineaţa – aşa că nu mai era silit să se ascundă. Părea obosit, iar Cal îl înţelese foarte bine – era nasol să fii gazdă şi să ai grijă de o grămadă de nebuni.

Gigi tresări văzându-l şi exclamă:

— Te-ai întors, bătrâne? Hai, zi cum a fost, că mor de curiozitate!

Cal îl privi printre pleoapele care voiau cu tot dinadinsul să se închidă, se prăbuşi pe un scaun şi mormăi:

— Gigele, dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede. Nici eu n-aş crede. Dar, înainte să-ţi spun vreo vorbă, dă-mi ceva să mănânc şi ceva rece de băut, că sunt lihnit de foame şi însetat, de parcă abia m-am întors de la manifestaţia de 23 august…

Gigel, băiat bun, deschise uşa frigiderului şi scoase o sticlă de bere Griviţa.

— Ia, bă, şi bea! O păstrasem pentru mine, dar dacă e vorba de tine…

Scoase capacul de tablă şi i-o întinse lui Cal, cu un gest plin de mărinimie. Cal se grăbi să-i ia sticla din mână, de teamă să nu se răzgândească, o duse la gură şi sorbi îndelung. Apoi o puse pe masă şi gâfâi:

— Gigele, eşti un domn! Eşti fratele meu, mi-ai salvat viaţa! Vino să te pup!

Gigel îi făcu semn că nu era cazul, dar după rânjetul său se vedea că era încântat şi de sine, şi de mulţumirile sincere ale lui Cal. Ieşi şi se întoarse după câteva minute cu un platou de faianţă şi cu o cutie de carton.

— Asta-i tot ce-a mai rămas, că au ras lăcustele alea tot, inclusiv ce fusese prin frigider…

Pe platou zăceau – singure, izolate şi stinghere – două sanvişuri („Tartine, frumosule, nu sandvişuri”, răsună o voce în mintea lui Cal) cu brânză şi o tartină („Aşa, drăguţule”, îl lăudă aceeaşi voce) cu parizer.

Iar în cutia de carton se plictiseau două bomboane fondante…

Lui Cal i se făcu milă de ele și le ajută să scape de singurătate. Apoi bău și restul de bere, după care se uită la Gigel, care-l privea plin de speranță.

— Gigele, zău că nu pot să-ți spun mare lucru. În mintea mea e totul începețoșat… dar singurul lucru pe care pot să-l afirm și să jur cu mâna pe inimă că spun adevărul e că tipa aia m-a călărit de m-a deșălat.

Pe bune! M-a călărit de mi-au ieșit ochii din cap. Și avea niște pulpe fierbinți, de ziceai că mânca numai jăratic… A fost obositor, dar foarte frumos… Ai niște apă rece?

Gigel, încă uluit de ceea ce auzise, dădu din cap și căută din nou în frigider. Scoase o sticlă pentru lapte, o sticlă cu gura largă care fusese umplută cu apă și pusă la răcit. O întinse spre prietenul său, dar acesta nu se grăbi s-o ia.

Gigi se uită mirat la el și rămase cu gura căscată: Cal se rezemase de speteaza scaunului și adormise. Pe buze îi înflorise un zâmbet fericit, un zâmbet de om care-și îndeplinise cea mai fierbinte dorință. Gigel simți că-l mușcă demonul invidiei – dar îl ignoră, pentru că, într-un fel, se bucura de succesul prietenului său.

Poate că, într-o zi, o să-i povestească mai mult. Cu siguranță că i se întâmplase ceva extraordinar, judecând după zâmbetul lui plin de fericire…

DIFICILA ARTĂ A SUPRAVIEȚUIRII

Mi-ar fi fost ușor să trec printre paznici, să ajung la țintă, s-o lichidez și să dispar, înainte să-și dea cineva seama ce se întâmplă. Și așa aș fi făcut, cu o sută de ani în urmă. S-ar fi iscat panică și s-ar fi discutat îndelung despre moartea inexplicabilă a unui personaj atât de bogat, atât de admirat și atât de urât.

Dar în ziua de azi nu mai puteam să folosesc trucurile de altădată, trucuri atât de dragi mie și pe care le perfecționasem în decursul a sute de ani de trudă. Acum există peste tot camere automate de luat vederi, reporteri care filmează orice, în speranța că vor înregistra ceva care să se dovedească ulterior a avea oarecare valoare, și tot soiul de detectoare de mișcare, de fum, de căldură și de radiații. Majoritatea acestora nu-mi afectează în niciun fel activitatea. Însă o înregistrare video poate să-mi surprindă mișcările pe care ochiul omenesc nu-i în stare să le vadă. Și o imagine care m-ar arăta strecurându-mă spre țintă ar putea să-mi distrugă anonimatul în care m-am complăcut atâta vreme.

Clientul dorise ca lichidarea țintei să se facă astfel încât să pară un accident banal, unul de care să nu poată fi acuzat nimeni.

Am rămas un timp printre privitorii care o aclamau pe vedetă, încercând să găsesc cea mai potrivită cale pentru a-mi duce misiunea la bun sfârșit.

Mi-a venit o idee și, cu cât mă gândeam mai bine,

cu atât mai potrivită mi se părea.

Am stabilit fără nicio dificultate contactul cu mintea viitoarei mele victime și am păstrat acel contact într-o stare incipientă, lăsând țintei libertatea de mișcare necesară pentru a-și păstra încrederea în sine. În același timp, legătura era suficient de puternică pentru a-mi impune voința, dacă se dovedea că-i necesar.

Am scos telefonul din buzunarul hainei, cu gesturi largi, lente și teatrale, ca să-și dea seama oricine ce intenționam să fac și să nu mă pomenesc cu un glonț în cap, tras de vreo gardă de corp prea zeloasă.

Am format numărul pe care îl știam pe dinafară. Cel de la celălalt capăt al firului – fir virtual, bineînțeles – a răspuns imediat.

— Ai televizorul pornit? l-am întrebat eu, fără să-mi spun numele, știam că nu era nevoie și nu m-am înșelat, pentru că preopinentul meu n-a fost curios să afle cu cine stătea de vorbă și s-a mulțumit să răspundă:

— Da. Vrei să mă uit pe un anumit canal?

M-am uitat la camioneta albastră, cu o antenă parabolică pe acoperiș, și am citit numele postului pentru care lucra, scris cu litere mari, albe, pe laturile vehiculului, apoi am spus în telefon:

— BBTV. Ai un pic de răbdare, în câteva minute o să vezi ceva interesant…

Am ținut mobilul în mână, fără să-l închid, apoi m-am concentrat asupra țintei.

Am restabilit legătura cu ea, am amplificat-o… am văzut că marele cântăreț de rap se pregătea să iasă din lift, la etajul douăzeci, unde avea apartamentul… atât în ascensor, cât și pe coridor, era înconjurat de paznici și de prieteni apropiați, care nu l-ar fi trădat nicicând…

M-am uitat în jur. L-am văzut pe tânărul care mă urmărea, ca de obicei. Mi-a zâmbit, fericit că l-am băgat în seamă și că l-am învrednicit cu o privire. L-am salutat cu o mișcare ușoară din cap, apoi am continuat să privesc în jur. Nimeni nu se grăbea să plece. Mai mult, câteva dube ale unor posturi de televiziune scoseseră la iveală niște proiectoare și aruncau raze puternice de lumină pe fațada hotelului, scoțând din beznă balconul de la etajul al douăzecilea. Obiceiurile vedetei erau bine cunoscute, exista o rutină pe care aceasta o respecta cu strictețe, iar oamenii strânși în stradă știau ce urma de obicei și se așteptau ca lucrurile să se desfășoare și în seara respectivă exact așa cum se desfășuraseră întotdeauna.

Iar așteptările nu le-au fost înșelate. Individul masiv, de culoarea abanosului, a ieșit din apartament, înconjurat de amicii săi, și s-a rezemat, ca de obicei, de balustrada balconului, salutându-și fanii cu gesturi ample.

Ceea ce a urmat n-a mai fost ceva obișnuit.

Vedeta a părut că zărește ceva anume în stradă, pentru că a încetat să salute mulțimea – care o

aclama de zor – și s-a aplecat peste balustradă (probabil ca să vadă mai bine).

Cântărețul părea extrem de preocupat de ce observase și încercă să deslușească mai bine scena care-l interesa. Își scoase ochelarii negri de soare – iar mulțimea din stradă scoase un *AAAAAH!* uluit (pentru că nimeni nu-și aducea aminte ca individul să fi apărut vreodată în public fără ochelarii respectivi) – și se aplecă și mai mult peste balustradă, holbându-se de parcă nu-i venea să creadă că vedea ce vedea.

Am împins și mai mult impulsul asupra minții sale – dar cu grijă, fără să-l alarmez, fără să-i cer în mod direct ceva care să-i dezvăluie intențiile mele.

Fanii din stradă tăcuseră, prea uimiți ca să fie în stare să reacționeze în vreun fel. Majoritatea priveau în jur, încercau să descopere ce anume reușise să capteze atenția idolului lor, presupunând, logic, că obiectul sau persoana respectivă merita și atenția lor.

Atunci, în clipa aceea plină de tăcere – se auzeau doar claxoane îndepărtate, ca o respirație bizară a orașului ce refuza să se lase pradă somnului, individul solid și cu pielea de culoarea cărbunelui uns cu untdelemn făcu un gest de nemulțumire, îi spuse câteva cuvinte unuia dintre cei ce se foiau în jurul lui (probabil că-i ceruse ceva, pentru că individul se grăbi să între în apartament) și se aplecă și mai mult peste balustradă.

Probabil că, fără ca individul să-și dea seama,

centrul său de greutate ajunsese în exteriorul balconului.

Pentru că atunci se întâmplă ce n-ar fi crezut nimeni că-i posibil: cântăreţul solid alunecă într-un fel inexplicabil, încercă să se prindă de ceva, fără să reuşească, scoase un răcnet îngrozit; paznicii se repeziră să-l prindă, unul reuşi să-i apuce mâneca hainei… însă negrul cel imens cădea deja, iar greutatea sa făcu stofa hainei să se sfâşie ca o hârtie de ambalaj…

Trupul masiv se prăvăli către sol, într-un plonjon ce păru să dureze o eternitate.

Totul părea un spectacol prost regizat, neverosimil şi stupid.

Cântăreţul scosese un ţipăt în momentul în care îşi dăduse seama că urmează să cadă. Apoi, fie din cauza spaimei, fie pentru că se resemnase, nu mai scosese niciun sunet. Iar privitorii – atât cei din stradă, cât şi cei din balcon – nu apucaseră să reacţioneze, pentru că totul se desfăşurase extrem de iute şi de surprinzător.

Aşa că trupul izbi asfaltul cu un bocănit surd, într-o tăcere deplină.

Abia peste două, trei secunde izbucniră ţipetele.

Cei care reacţionară primii – bravo lor! — fură poliţiştii care menţineau ordinea în faţa hotelului.

Se repeziră şi înconjurară locul accidentului, împiedicând mulţimea să se apropie.

M-am relaxat şi am privit în jur. Oamenii păreau

să fi înnebunit subit. Fanii își urlau disperarea, femeile boceau zgomotos, toți (inclusiv reporterii și operatorii posturilor de televiziune) încercau să se apropie de cadavru, fără să știe prea bine de ce…

În tot balamucul acela, o singură persoană calmă: tânărul meu prieten, care îmi întâlni privirea și-și atinse ușor palmele, îndreptând spre mine aplauzele sale tăcute, dar pline de admirație.

I-am răspuns dând ușor din cap, cu o expresie ipocrită, care voia să spună *n-a fost mare lucru*… apoi am dus telefonul la ureche și am întrebat:

— Ai văzut?

— Da… dar a fost un accident! Un accident bizar, dar un accident…

— Dacă-mi aduc bine aminte, mi s-a cerut ca *rezolvarea problemei* să pară un accident. Nu asta ai dorit?

A urmat o pauză, după care preopinentul meu a zis, cu o uimire plină de admirație:

— Ba da… dar nu m-am așteptat la așa ceva… Ești tare! Felicitările mele.

— Înțeleg că ești mulțumit. Sper ca mâine dimineață să descopăr – în extrasul de cont – că am primit și restul banilor.

— Nicio îndoială! s-a grăbit el să mă liniștească. Totul e pregătit și nu va exista nicio problemă! N-ai niciun motiv să fii îngrijorat.

— *Eu* n-am niciun motiv să fiu îngrijorat, i-am replicat râzând. Singurul care ar avea vreun motiv de

îngrijorare ai fi tu – dacă nu plăteşti la timp.

Şi am închis telefonul, încă râzând.

Râdeam pentru că îmi amintisem mutra unui alt client al meu, care îşi închipuise că poate să nu mă plătească. Şi s-a pomenit că-i băteam în geam, insistând să mă invite înăuntru, ca să discutăm. În primul moment a părut enervat, dar apoi şi-a amintit că locuia la etajul treizeci şi şapte, aşa că s-a grăbit să mă asigure că îşi va repara imediat greşeala…

Am plecat încet, fără să atrag atenţia nimănui. Gloata era încă preocupată de accident, dar plecarea precipitată a cuiva putea să atragă atenţia şi să trezească niscaiva bănuieli.

Eram foarte obosit. Cei care ştiu câte ceva despre noi ne invidiază pentru puterile de care dispunem. Nu-şi dau seama că legea conservării energiei e valabilă şi în lumea noastră – adică energia consumată ca să te mişti extrem de iute, să-ţi schimbi forma sau să hipnotizezi nişte oameni trebuie înlocuită cât mai iute cu putinţă, altfel cazi într-o letargie periculoasă, te prăbuşeşti în plină stradă şi rămâi acolo până se face dimineaţă şi vei fi scăldat de razele soarelui…

Mi-am strâns ultimele puteri şi m-am îndreptat către cartierul plăcerilor de noapte. Aveam acolo colaboratoare preţioase, pe care le plăteam bine şi care mă primeau întotdeauna cu bucurie.

În drum, am aruncat telefonul într-un coş de gunoi. Era un aparat ieftin, cu convorbiri plătite în avans,

ce nu putea fi urmărit și al cărui proprietar nu putea fi identificat. Nu mă interesa cine era clientul – eram convins că o să plătească banii pe care mi-i datora – și, mai mult ca sigur, nu aveam să mai am de-a face cu el. Poate că era un concurent de pe piața muzicală al celui ce se zdrobise de asfalt, poate era doar un soț înșelat sau numai un nebun oarecare, gelos pe succesul unui cântăreț celebru… Nu mă interesa, după cum nu mă interesaseră niciodată motivele pentru care un client îmi cerea să lichidez o țintă. Sunt doar un profesionist care face un serviciu pentru care este plătit. Așa cum un coafor tunde un client – contra cost, bineînțeles – fără să-i pese dacă e căsătorit sau nu, dacă e fericit sau dacă îi place să se plimbe cu bicicleta.

În timp ce mergeam încet și – aparent – nepăsător, verificam dacă nu mă urmărea cineva.

Nu se ținea nimeni după mine, nici măcar vreun câine vagabond.

După cum era de așteptat, căci câinii fug de mine, iar pisicile mă dușmănesc făţiș. Nu știu de ce, nimeni nu știe, dar așa stau lucrurile dintotdeauna și, probabil, așa vor fi și în viitor.

Am ajuns într-o stradă întunecată. Câteva fete stăteau rezemate de zid, în apropierea unui felinar stradal. N-aveam nevoie de lumină ca să le văd. De fapt, nici nu mă interesa aspectul lor exterior. Le-am cercetat cu atenție aura și am ales o tânără plină de energie, cu o aură roz ce pulsa într-un ritm trepidant.

Mi-am dat seama că era o prospătură, abia sosită din vreun orășel de provincie. Nu începuse să se drogheze și bea (încă) moderat. Exact ce-mi trebuia. Am intrat în vorbă cu fetele – care mă cunoșteau, apelasem până atunci la cea mai mare parte dintre ele – și le-am oferit o cafea și o băutură în prăvălia mizeră de alături. Fata pe care pusesem ochii s-a destins, s-a lămurit că eram un client cunoscut de colegele ei și, după ce a șușotit ceva cu alte două fete, a acceptat să meargă cu mine la hotelul de pe strada învecinată.

Când am ajuns în cameră, am privit-o în ochi și, cu ultimele puteri, am hipnotizat-o zdravăn, am cufundat-o într-un somn profund, plin de vise încântătoare. Zâmbea fermecător în timp ce am întins-o pe pat și mi-am înfipt colții în gâtul ei – ușor, doar atât cât să i se scurgă sângele de care aveam nevoie, dar fără s-o vatăm și fără să-i las urme vizibile.

Avea să se trezească abia după răsăritul soarelui, cu un teanc de bani în mână (mai mult decât câștiga într-o săptămână; pentru mine, banii nu contau, aveam mai mulți decât îmi trebuiau), cu amintirea unei partide incredibile de sex și cu două semne mărunte pe gât, ca două ciupituri de țânțar.

I-am sorbit sângele cu poftă și cu lăcomie la început, apoi cu grijă și cu atenție, după ce-mi potolisem foamea. Da, atunci când se va trezi, fata va fi obosită, se va simți sleită de puteri, dar asta se va pune pe seama exceselor din noaptea trecută. Nu i se va

întâmpla nimic rău şi, după un mic dejun consistent (pentru că îşi permitea, având în vedere câţi bani îi lăsasem) avea să-şi revină în totalitate.

În ciuda prostiilor care se spun despre noi (mai ales în filme), nu ne ucidem niciodată sursa de hrană. Eu, de exemplu, întreţin relaţii cordiale cu prostituatele care mă hrănesc şi de aceea pot apela oricând la ele. Sunt generos şi blând cu toţi cei care îmi oferă (de obicei fără să ştie) sângele lor, pentru a mă ajuta să-mi desfăşor activitatea.

N-am băut niciodată sângele celor pe care îi ucid. Meseria mea nu are nicio legătură cu ceea ce sunt şi cu modul în care mă hrănesc. Ghilda asasinilor este o asociaţie profesională străveche, iar membrii ei sunt recrutaţi fără a se ţine seama de specia din care fac parte. Li se cere doar să fie eficienţi şi imposibil de descoperit de către autorităţi.

Când m-am simţit îndestulat şi când mi-am dat seama că dacă aş continua i-aş face rău fetei, m-am oprit, am lăsat fata dezbrăcată întinsă pe pat, apoi am plecat, încuind cu grijă uşa în urma mea.

Aveam nevoie şi de somn, aşa că m-am îndreptat spre unul dintre adăposturile mele. Dimineaţa nu era departe şi eram prea obosit ca să zbor. Am făcut, deci, ce ar fi făcut orice vampir onorabil: am luat un taxi.

Puterile îmi reveneau treptat, iar când am ajuns în apropierea locuinţei mă simţeam excelent. Maşina s-a oprit la un colţ de stradă, am plătit cursa, lăsând un bacşiş generos, dar nu exagerat de generos, adică

suficient cât să nu trezesc nemulţumirea taximetristului, dar nu atât de mult, încât să i se pară ceva ieşit din comun. Adică atât cât să nu mă ţină minte.

Am parcurs restul drumului pe jos, am descuiat uşa blocului şi am urcat în apartament folosind ascensorul. N-am întâlnit niciun vecin – la ora aceea dormeau toţi. După ce am descuiat alte broaşte şi încuietori complicate – toţi vecinii mei aveau aşa ceva, deci nu ieşeam în evidenţă printr-un exces de prudenţă am intrat în casă şi m-am dedat ritualului obişnuit în care zăvoram, setam alarme şi plasam capcane. Un ritual care-mi făcea plăcere şi care-mi dădea încredere, mă făcea să mă simt în siguranţă.

Am închis capacul sicriului din mijlocul dormitorului, aruncând lângă el mantia pe care o purtasem. Dacă, prin absurd, ar fi pătruns cineva în încăperea aceea, ar fi presupus că mă grăbisem să mă culc în sicriul mare şi comod, că mă grăbisem atât de mult, încât nu avusesem răbdare să-mi atârn mantia în cuier. Sau că fusesem extrem de obosit.

Abia după aceea m-am ghemuit în culcuşul meu ascuns într-un dulap, în spatele rafturilor cu cearceafuri şi lenjerie de corp.

M-am cufundat imediat într-un somn profund, fără vise.

Nu visez niciodată. N-am mai visat după ce am început noua mea existenţă. Visele sunt chestii omeneşti, sunt iluzii şi amăgiri ale sufletului – sau

căutări ale sinelui, într-un moment de uitare (sau de ignorare) a convenţiilor sociale. Noi nu visăm. Nu avem nevoie de amăgiri, ştim prea bine cine suntem şi ce ne aşteaptă. Nu ne facem iluzii. Nu sperăm, dar nici nu disperăm. Somnul e doar o perioadă de odihnă, nu o evadare din realitate.

Uneori mă întreb ce aş visa – dacă aş mai putea să visez. În adolescenţă visam fel de fel de chestii… retorice, să le zicem. Noi nu facem sex, nu avem fantezii erotice, deci n-am putea avea vise erotice. Coşmaruri? Ce ar putea să mă sperie? Cred că nimic. Deci n-aş putea visa ceva plăcut, nici ceva îngrozitor.

M-am trezit brusc, odihnit şi plin de energie.

Am rămas o clipă în culcuş, cercetând mintal apartamentul. Nu era nimeni, nu mă ameninţa niciun pericol.

Foarte bine.

M-am dus în încăperea ce-mi slujea de birou. Am pornit calculatorul şi am verificat dacă îmi intraseră banii în cont.

Intraseră. Individul se ţinuse de cuvânt.

Am verificat apoi dacă primisem o comandă nouă. Deocamdată nimic. Nu era nicio grabă, aveam economii suficiente, aş fi câştigat suficient chiar dacă efectuam numai o lichidare pe an.

Am decis ca în noaptea aceea să mă plimb prin oraş şi să mă hrănesc bine, să-mi refac forţele pe deplin, ca să fiu pregătit şi în deplină formă dacă mi se vor solicita serviciile.

Am mers un timp pe străzile ce începuseră să se golească de lume şi m-am îndreptat către un cartier frecventat de cei ce căutau un anumit soi de distracţii. De cei care se simţeau singuri şi aveau nevoie de companie. De cei pentru care viaţa era amară şi căutau ceva cu care s-o îndulcească. Mergeam liniştit, sau aşa lăsam impresia, dar, în realitate, verificam mereu dacă nu mă urmăreşte cineva.

De borfaşi nu-mi era teamă. Ultimul care a încercat să mă jefuiască plânge ca un copil într-un ospiciu şi nu-şi poate opri tremuratul mâinilor.

Dacă mi-e teamă (dacă e vorba de teamă) atunci e vorba de celebra teamă de necunoscut.

Erau multe baruri şi multe cluburi, pe străduţele acelea întunecoase – menite parcă să le permită să se strecoare acolo, neobservaţi, celor care se ruşinau cu plăcerile lor sau celor care doreau să simtă că fac ceva interzis.

Am ignorat cluburile. Ca să intri într-un club trebuia să fii membru – adică să spui cine eşti, cum te cheamă, unde locuieşti. Şi să fii recomandat de cineva care te cunoaşte. Sigur, lucrurile astea se puteau aranja – cu ajutorul hipnozei. Numai că existau anumite riscuri – iar eu nu risc niciodată.

Aşa că am intrat într-un bar pe care-l vizitam din când în când.

Un bar frecventat de homosexuali.

Se pare că înfăţişarea mea le place homosexualilor – un bărbat distins, elegant, cu o paloare bizară,

distant şi, în acelaşi timp, dornic de tovărăşie; lăsând impresia de slăbiciune, dar sugerând că sub înfăţişarea aceea se ascunde cineva puternic; iubitor de arte şi de frumos…

Homosexualii îmi sunt indiferenţi, din punct de vedere sexual, bineînţeles. Aşa cum îmi sunt indiferente şi fetele acelea pe care le agăţ pe stradă. Dar îmi place să discut cu ei, pentru că sunt, în marea lor majoritate, sensibili şi fragili, simt nevoia de protecţie şi, vulnerabili fiind, sunt victime prin definiţie.

Regret uneori că nu pot să beau şi să mănânc ca un om, pentru că în localurile homosexualilor se găsesc lucruri de calitate. Îmi place să privesc partenerul meu din noaptea aceea cum se delectează, cum se îmbată încet, încet, alunecând într-o stare de euforie artificială. Mi-aş dori şi eu o asemenea stare, chiar dacă aş şti că-i trecătoare, chiar dacă aş şti că-i urmată de o mahmureală cruntă şi chinuitoare.

Îmi amintesc multe lucruri din perioada când eram om, chiar dacă aş dori să uit cât mai mult din vremurile acelea. Dar unele dintre amintirile respective îmi sunt necesare pentru a mă descurca în viaţa cotidiană. Nu mai sunt om, dar trăiesc (sau exist, căci nu ştiu care ar fi termenul potrivit) printre oameni.

Bineînţeles, am fost primit cu entuziasm şi mulţi dintre cei prezenţi au început să-mi facă ochi dulci, amintindu-şi (adică fiind convinşi că-şi amintesc) de

clipe plăcute petrecute alături de mine. Le-am zâmbit tuturor, le-am sugerat că arătam mai bine decât arătam cu adevărat, modelându-mi imaginea virtuală conform idealului lor de frumuseţe masculină… şi am ales, dintre cei prezenţi, pe cel cu sângele mai curat şi mai hrănitor.

Am stat de vorbă îndelung, am băut împreună (adică el a băut) o sticlă din cea mai bună şampanie, suportându-i pipăielile pe sub masă… apoi, mai spre dimineaţă, am plecat împreună, invidiaţi de cei care mai erau în stare să ne zărească.

L-am condus acasă, i-am sugerat că a avut parte de tot ce-şi dorea şi-şi putea imagina… apoi l-am adormit şi m-am hrănit pe îndelete. M-am hrănit până m-am îndestulat, să-mi ajungă pentru o perioadă îndelungată – sau până când aveam să fac un efort deosebit, şi apoi am plecat, lăsând în urma mea un bărbat fericit.

Ce puţin le trebuie oamenilor să fie fericiţi! Un pic de hipnoză – sau de autohipnoză – care să inducă doza necesară de autoamăgire, şi nu mai au nevoie de altceva. Dacă s-ar inventa un drog care să îl convingă pe cel care şi-l injectează că e iubit, că-i fericit şi că are succes, oamenii n-ar mai avea nevoie de altceva, iar specia lor s-ar stinge.

De fapt, au încercat chestia asta în mai multe rânduri, dar am intervenit noi, pentru că nu ne-a încântat ideea că o să ne hrănim cu sânge de urs sau de capre negre…

Bine. Am plecat sătul şi mulţumit, am ajuns acasă cu puţin înainte de răsăritul soarelui, am tot descuiat şi încuiat uşi până mi s-a făcut lehamite şi, în cele din urmă, am ajuns în apartamentul meu.

Am aruncat – ca de obicei – pelerina şi pantofii cei eleganţi lângă sicriul din mijlocul dormitorului, după care m-am strecurat în culcuşul meu cel comod din dulapul cu lenjerie.

Înainte ca talazul întunecat al somnului să se prăvălească peste mine, am apucat să-mi spun că existenţa mea îndelungată mă făcuse paranoic… şi am râs cu amărăciune: aşa-s bătrânii.

M-am trezit brusc, conştient că mă ameninţă un pericol.

Am rămas nemişcat o clipă – doar o clipă – încercând să identific pericolul acela şi să-l localizez.

În încăperea cufundată în beznă – pentru că toate ferestrele apartamentului fuseseră acoperite cu draperii groase, care împiedicau pătrunderea razelor de soare – se afla cineva, care se îndrepta încet către sicriul din mijlocul camerei.

L-am adulmecat, m-am lămurit cu cine aveam de-a face… şi am decis să acţionez cât mai iute.

Mi-am părăsit culcuşul comod, strecurându-mă sub formă de ceaţă prin crăpăturile dulapului cu rufărie…

…iar când am ajuns în întregime în cameră, mi-am schimbat din nou forma, redevenind cel care eram de obicei.

N-am avut nevoie decât de o fracţiune de secundă ca să-mi dau seama care erau intenţiile intrusului. Acesta, preocupat doar să ajungă lângă sicriu fără să scoată vreun sunet şi gândindu-se fără încetare cum să ridice capacul coşciugului şi să-mi înfigă în inimă ţăruşul pe care-l ţinea în mâna dreaptă înainte ca persoana culcată în sicriu să apuce să reacţioneze, nu acordase nici cea mai mică atenţie restului încăperii.

A ridicat capacul coşciugului şi, descoperind că în acesta nu era nimeni, a rămas nemişcat, prea uluit ca să ştie ce să facă.

Aşa că am înhăţat sabia de samurai care era aşezată pe o poliţă şi i-am zburat capul înainte să-şi dea seama de prezenţa mea.

Capul i s-a desprins de trup şi a zburat în aer, iar trupul i s-a prăvălit pe podea.

Am lăsat sabia să cadă alături de trup, am prins capul din zbor şi l-am ţinut între palme o fracţiune de secundă. Suficient ca să extrag toate informaţiile din mintea care se stingea încetişor. Am aflat cine era, de ce voia să mă omoare, unde fusese ascuns până pătrunsese în apartamentul meu, ce locuinţă avea, unde îşi ţinea banii şi care erau parolele de intrare în conturi…

Apoi am acţionat accelerându-mi mişcările, pentru că nu mai aveam mult timp la dispoziţie.

Am aruncat trupul în sicriul căptuşit cu azbest – extrăgându-i din buzunar portofelul cu acte şi carduri – am aşezat capul lângă trup, apoi m-am dat înapoi

câţiva paşi. Toate acestea se petrecuseră în mai puţin de o secundă.

Trupul din sicriu a fost cuprins de flăcări şi, după câteva minute, cadavrul devenise neidentificabil.

Am făcut câteva poze cu aparatul intrusului, apoi le-am expediat de pe laptopul meu, la adresa pe care o extrăsesem din mintea individului. Confirmam, astfel, că fusesem ucis, că intrusul îşi dusese misiunea până la capăt.

Cel care comandase uciderea mea era fiul uneia dintre victimele mele, care încercase să se răzbune. Era un dobitoc, pentru că nu te răzbuni pe instrumentul care ţi-a făcut rău, ci pe mâna care a îndreptat acel instrument împotriva ta. Oricum, individul nu ştia că sunt vampir, iar faptul că angajase un vampir ca să mă ucidă fusese o simplă întâmplare – angajase un membru al ghildei ca să omoare un duşman al său, fără să ştie ce era asasinul plătit şi cu atât mai puţin ce era victima.

Însă faptul că un ucigaş profesionist – fie el şi vampir – îmi dăduse de urmă era un lucru îngrijorător. Transmisesem fotografiile care aveau să-l convingă pe client că murisem. Trebuia să fiu mort şi pentru restul lumii.

Am luat din apartament doar laptopul – un individ priceput putea scoate din el informaţii interesante. Aveam să-l distrug, dar nu în apartament. Am luat şi portofelul celui care încercase să mă omoare, dar am lăsat, în schimb, toate actele şi cardurile mele.

Peste ceva timp, când administratorul clădirii avea să-şi dea seama că nu mai fusesem văzut de vecini şi că nu mai trecusem pe la el să-mi plătesc întreţinerea, avea să între în locuinţa mea şi să găsească trupul ars în interiorul sicriului.

Autorităţile au să facă o anchetă, au să descopere că nu lipsea nimic din casă – acte, bunuri de valoare, haine – şi au să decidă că fusese încă unul dintre cazurile inexplicabile de combustie spontană. Îmi place chestia asta cu combustia spontană şi mă amuză că nimeni nu se gândeşte că există o explicaţie foarte simplă pentru ea. Însă autorităţile nu cred că există şi altfel de făpturi, în afară de oameni… Sigur, unii aveau să mă considere nebun, din moment ce dormeam într-un coşciug, dar cine mai era întreg la minte în lumea asta zbuciumată…

Nu puteam să părăsesc clădirea până nu apunea soarele. Am identificat un apartament pustiu pentru moment – locatarii săi erau în concediu – şi am decis să mă ascund în el până se înserează.

Acolo am început să-mi pregătesc noua existenţă oficială. Am transferat banii din unele conturi – cele care erau legate de fosta-mi personalitate – în conturi de rezervă (nu chiar pe toţi, ca să nu dau de bănuit), am scos toţi banii din conturile nenorocitului care zăcea acum în sicriul meu… după care m-am odihnit un pic.

Apoi, când soarele s-a dus şi el să se culce, m-am trezit, am mers pe străzile pustii până în zona

industrială, am găsit un tocător de lemne și am aruncat laptopul în el, iar după ce l-am văzut făcut fărâme m-am îndreptat către una dintre locuințele mele de rezervă. Aveam acolo acte și tot ce-mi trebuia pentru o nouă identitate.

Aveam să-mi practic vechea meserie, dar folosind pseudonimul celui care încercase să mă ucidă.

Trebuia să țin seama de cele întâmplate. Îmi baricadasem locuința, considerând că cel care va încerca să pătrundă în ea, ca să mă ucidă, va fi om. Nu mă gândisem la eventualitatea că va fi un vampir. În principiu, un vampir nu poate să pătrundă într-o locuință omenească decât dacă e invitat. Știind acest lucru, nici nu încearcă s-o facă, temându-se de ce i se poate întâmpla dacă încalcă regula. Cel care încercase să mă omoare știuse cine sunt și se strecurase pe sub ușa mea blindată, ca un abur imaterial, pe ideea că nu-l așteaptă nicio pedeapsă dacă intră în casa unui camarad de specia lui. Cum pătrunsese în bloc? Foarte simplu: sunase de jos, de la intrare, formând un număr de apartament oarecare, și pretinsese că adusese comanda de pizza sau ceva asemănător. Întotdeauna se găsește cineva care să-i deschidă și să-l invite să între. Făcuse asta cu o seară în urmă și rătăcise prin subsol până în zori, când mă întorsesem acasă. Își gândise bine lovitura și fusese gata să mă surprindă nepregătit.

Totul era în regulă, supraviețuisem și de data asta.

Însă îmi era clar că nu aveam să mă descurc mereu

de unul singur.

Aveam nevoie de cineva care să mă ajute, care să mă păzească atunci când mă odihneam sau când eram prea obosit ca să reacţionez cum se cuvine.

Supravieţuisem sute de ani, însă lucrurile deveneau tot mai dificile. Ritmul vieţii era din ce în ce mai trepidant, iar lumea se schimba tot mai iute. Eram obligat să mă adaptez fără încetare, să-mi schimb modul de viaţă şi modul de gândire… Când îmi începusem noua formă de existenţă, plăteam totul cu monede de aur, de argint sau de aramă. Acum foloseam carduri, aveam conturi în bănci… plăteam, deci, cu bani virtuali. Lumea era din ce în ce mai solicitantă şi mai obositoare. Simţeam, mai mult ca oricând, că făpturile ca mine se bucură doar aparent de viaţă veşnică. În realitate, erau complet neajutorate în cea mai mare parte a timpului în perioada în care soarele se găsea pe cer.

Trebuia să te ascunzi şi să speri că n-o să te găsească nimeni atunci când erai vulnerabil… şi să cauţi pe cineva care să-ţi fie credincios şi să te apere în momentele în care nu poţi singur.

Existenţa noastră ne oferea un singur avantaj – aşa îmi explicase părintele meu, cel care mă transformase în ceea ce sunt. Nici Dumnezeu, nici Satana nu sunt interesaţi de noi. Ei luptă pentru sufletele muritorilor, dar noi, cei care am murit o dată, nu mai avem suflet, deci n-avem ce să le oferim. Ca atare, ne ignoră, iar noi, la rândul nostru, le

răspundem cu aceeaşi monedă. Ei au veşnicia lor, noi o avem pe a noastră. Numai că veşnicia noastră nu-i chiar veşnică… şi trebuia să luptăm ca să supravieţuim…

Am decis să nu ies din ascunzătoarea mea un timp. Poate că eram căutat. Era mai bine să las impresia că dispărusem. Am stat şi m-am gândit.

Singura soluţie pe care o găseam era să-l transform în fiu al meu pe tânărul care mă urmărea din când în când.

Nu cred că ştia prea bine cine sunt (sau, mai bine zis, ce sunt). Ştia cu siguranţă că sunt un ucigaş plătit care face adevărate minuni. Poate că el însuşi făcea parte din ghildă, un începător care-l admira pe maestru…

Însă ideea de a avea un fiu (sau o fiică) îmi repugna profund. Nu pentru că n-aş fi ştiut cum să procedez, ci pentru că nu ştiam cum se va termina procesul devenirii.

Din fericire, nu visez. Pentru că sunt convins că aş visa în fiecare noapte ce s-a petrecut când s-a născut fiul meu.

Îl iubisem pe tânărul pe care am vrut să-l transform în urmaşul meu. Îmi plăcea cum arăta, cum gândea, îi admirasem curajul şi deschiderea intelectuală. Fusesem convins că va fi încântat să devină nemuritor.

Îl atrăsesem în castelul în care locuiam pe vremea aceea. I-am înlăturat puterea de decizie, l-am

transformat într-o marionetă lipsită de voinţă, i-am sorbit o parte din sânge, apoi i-am împins în vene saliva mea.

Transformarea a început de îndată, iar fiul meu a fost cuprins de chinuri insuportabile.

I-am oprit funcţionarea inimii şi a murit fără să-şi dea seama de ce se întâmplă cu el.

Unii spun că procesul reînvierii e atât de dureros, încât cel care se transformă îşi pierde minţile, dacă e obligat să-l îndure. Sunt înclinat să le dau dreptate, pentru că am cunoscut destui vampiri ţicniţi cu adevărat. Pe de altă parte, dacă ţin seama de cele spuse de părintele meu, moartea e necesară pentru a scăpa de suflet… Mă întreb dacă ţicneala nenorociţilor acelora se datora chinurilor transformării sau certitudinii că sufletul le era damnat fără nicio şansă de scăpare…

Deci fiul meu murise. Am stat lângă el ore în şir, până când transformarea a fost deplină. Atunci a deschis ochii şi m-a privit.

I-am pus mâna pe frunte şi i-am spus, conform ritualului străvechi:

— Iau acest păcat asupra mea, tu n-ai avut de ales!

Era purul adevăr: nu avusese de ales, pentru că nu-l întrebase nimeni dacă vrea să fie transformat. Aşa se întâmplase întotdeauna, aşa se întâmplase şi cu mine, aşa se întâmplase cu toţi vampirii pe care-i ştiam. Şi aşa se întâmplă şi cu oamenii. Părinţii nu-şi întreabă copiii dacă vor să se nască în familia lor. Nu-

i întreabă nici măcar dacă vor să se nască. Îi aduc pur și simplu pe lume. Toți păţim asta, oameni sau vampiri, e valabil pentru oricine.

Numai că fiul meu nu era ca oricine.

M-a privit cu o blândeţe nepământească – și am înţeles că mă iertase pentru greșeala mea –, apoi mi-a spus, cu o milă nesfârșită:

— Fiecare dintre noi are de ales. Depinde ce alegem…

Și, înainte să-mi dau seama ce intenţionează, s-a întors, a rupt o stinghie din speteaza scaunului și și-a înfipt-o în inimă.

Am rămas înlemnit, privind cum trupul i se transformă în cenușă și cum zâmbetul lui cel blând se scurge pe podea…

De atunci n-am mai încercat să am un fiu. Însă mi-e din ce în ce mai clar că n-am nicio șansă de supraviețuire dacă o să rămân singur. Trebuie să discut cu tânărul acela, să-l cunosc bine și să încerc să-l conving să mi se alăture. Să-l las să aleagă, iar eu să-i respect alegerea.

Pentru că unii aleg veșnicia chinuită a vampirilor, în care lupţi din greu ca să supraviețuiești, dar există și cei care preferă… nu știu prea bine ce, oricum, ceva de neînţeles pentru unul ca mine…

O CRENGUȚĂ MICĂ…

Cerul se întuneca cu o grabă ciudată, ca și cum ziua s-ar fi speriat brusc de ceva. De parcă soarele ar fi văzut, de deasupra asfințitului, că se apropia un pericol și ar fi dat alarma pe întregul firmament, iar ziua își spusese că era cazul să lase lumea să se descurce singură pe timp de noapte și de va mai rămâne ceva din ea până în zori, atunci o va alina mâine, care, oricum, este o altă zi, are altă soartă și altă putere…

Începuseră să se zărească insulele fantomatice – sau fantomele de insule, pentru că nimeni nu știa cu adevărat ce erau. Curentul ce ne purta fără încetare semăna acum cu un râu puternic, mărginit de țărmuri ce arătau deja primitoare… Nu-ți mai dădeai seama că erai în mijlocul mării. Mai târziu, când avea să se întunece cu adevărat, țărmurile acelea false aveau să pară foarte, foarte adevărate… iar cei ce le locuiau aveau să ne cheme, să ne momească, să ne ademenească în lumea lor, din care nu se întorsese nimeni ca să povestească de era una mai bună sau mai rea decât a noastră.

Uneori mă întrebam de ce nu cedam ispitei… pentru că lumea aspră în care vieţuiam nu părea la fel de atrăgătoare… însă mă întrebam fără niciun rost, pentru că știam răspunsul, știam de ce nu eram încă pregătit să trec hotarul peste care nu puteai să păşeşti decât o singură dată…

Se întuneca iute, iar fantomele de insule căpătau

substanţă tot mai mult, se transformau în decursul unei clipite în ţărmuri pline de lumini, ţărmuri pe care se aflau clădiri minunate, din care se împrăştiau către noi, pe deasupra apei, sunete în care recunoşteam râsete de femei, muzică săltăreaţă, ce nu semăna cu nimic din ce auzisem în îndelungatele mele călătorii, discuţii în limbi ce-mi erau necunoscute, deci care nu-mi spuneau nimic…

— Hundart zice că astea sunt oraşe din viitor, şopti un glas molcom, ce părea preocupat să nu-mi strice reveria. Adică, într-un fel, vedem o lume ce ne există încă, dar care va exista cu siguranţă.

Nu aveam niciun chef să-l contrazic pe Schwertmund, gotul nebun, dar el era unul dintre puţinii oameni puri din grupul care mă însoţise şi judecata lui era mai apropiată de a mea decât a multor altora, chiar dacă aceia erau mai de încredere decât el. De fapt, aveam toată încrederea în Schwertmund, atâta vreme cât n-o lua razna. Iar atunci când o lua razna nu aveai timp să te gândeşti dacă merită să ai încredere în el, tot ce puteai să faci era să nu-i stai în cale până când se potolea – pentru că se potolea la fel de brusc cum îl apucase. Singura problemă era că i se întâmpla doar rareori să fie cuprins de aceeaşi formă de ţicneală ca înainte. Adică faptul că îmi spunea că Hundart a zis ceva putea să fie manifestarea dorinţei de a-mi spune ce a zis Hundart, dar putea, la fel de bine, să fie o încercare de a afla dacă eram complicele lui Hundart în cine

ştie ce ticăloşie (care, bineînţeles, exista doar în mintea lui de nebun), complicitatea cu acesta însemnând că eram duşmanul lui. Având în vedere că nu ştiam ce intenţii avea gotul, i-am răspuns cât de calm puteam să fiu (în timp ce mă gândeam că sosirea nopţii îmi aducea deja o mulţime de belele şi că nu-mi trebuia şi o criză de furie a lui Schwertmund):

— Am auzit şi eu teoria asta. La fel de bine ar putea să fie aşezări din trecut. Sau dintr-un timp pe care nu-l putem numi nici viitor, nici trecut, pentru că n-are nicio legătură cu timpul nostru.

— Adevărul e, oftă gotul, că nu ştim nimic despre cei de pe insulele astea… Mă gândeam că tu, care ştii să citeşti nu numai runele, ci şi semnele cu care scriu indivizii din miazăzi, ai putea să-mi răspunzi la o întrebare care mi se tot răsuceşte sub chică şi mă îmboldeşte în frunte, dar pe dinăuntru, de parcă ar vrea să iasă afară, aşa cum îi cresc corniţele unui ied…

Deocamdată, Schwertmund se purta normal, iar dacă avusese timp să facă şi o comparaţie, ca orice admirator al barzilor cântăreţi de epopei de la petreceri, nu aveam motive de îngrijorare.

— Spune, prieten drag, ce-ţi tulbură liniştea gândurilor? am încercat eu să-i ţin isonul.

— Vânturile nu tulbură marea, stârnind talazuri, începu gotul să recite, în ritmul folosit de trubaduri, atât de mult cât face un gând stingher ce nu-şi găseşte o explicaţie, căci gândul ăla nepotolit poate

declanșa furtuni și uragane în minte, ducând la ucideri și nenorociri, ce provoacă, la rândul lor, mânia și răzbunarea zeilor nemuritori, care…

— Schwertmund, parcă voiai să mă întrebi ceva.

— Ah, da, spuse gotul, cu glas obișnuit. Ce crezi, insulele astea există și în timpul zilei, numai că nu le vedem noi, sau sunt vedenii ale nopții? Adică ar trebui să ne ferim de ele și cât timp e soarele pe cer, sau numai când luna domnește deasupra universului?

Nu știam ce să răspund și mă chinuiam să inventez ceva care să-i fie pe plac gotului, când cineva mă scuti de efort:

— Fantomele, indiferent de-s fantome de făpturi sau de lucruri, ba chiar de insule, există zi și noapte, chiar dacă numai noaptea le face vizibile. Iar tu, Schwertmund, treci în cală, cu ceilalți, și lasă-l pe Ogonkart să-și vadă de treabă.

L-am privit pe cititorul în rune, ce era doar jumătate om – tatăl său fusese un sambort de neam nobil, care își părăsise rasa ca să se însoare cu o femeie, apoi se întorsese cu familia printre ai săi; de la el moștenise Galiasy talentul de a vedea viitorul –, iar el se uită la ochii mei și mă întrebă:

— Ai cumva strămoși gepamarți? Că ai ochii roșii. De când n-ai mai dormit?

— De trei zile, am oftat eu.

— Și crezi că o să mai rezişti o noapte?

— Nu cred, dar sper, am oftat eu. Ce vrei să fac? Nu

pot să las pe altcineva pe punte în timpul nopții. La urma urmei, e călătoria mea și nu se cuvine să risc viețile altora.

— Ca atare, o să le riști pe ale tuturor, bombăni cititorul în rune. O să adormi și cine știe dacă o să te mai trezești – iar asta înseamnă că nu ne vom trezi nici noi…

— Și ce propui?

— Să stau de pază împreună cu tine.

Am clătinat din cap:

— Nici vorbă. O să auzi chemarea fantomelor și o să-i răspunzi, iar eu n-o să pot să te opresc. L-am pierdut deja pe Kotiss, îmi ajunge. O să stai de gardă câte nopți o să vrei, după ce o să trecem de insule.

— Ogonkart, nu poți să rămâi treaz la nesfârșit. Până la urmă o să adormi, iar noi vom pieri cu toții. Dintre noi, doar tu ești imun la cântecele nopții.

— Fiindcă dintre toți muritorii, numai eu am fost mușcat de șarpele Idrigall și am supraviețuit. Și de atunci glasurile nopții nu mai au putere asupra mea, dar, în același timp, nu mai pot să dorm în timpul zilei. Iar până nu vom trece de insulele-fantomă nu am voie să mă odihnesc nici noaptea, după cum prea bine știi. Prietene, ești prea puternic ca să te împiedic să părăsești corabia, atunci când vei răspunde chemării din cealaltă lume. Poate că, de ai fi legat cu frânghii groase, aș putea să te țin locului… Altfel, n-am nicio șansă.

— Atunci, leagă-mă, se oferi sambortul. Pentru că

rostul meu nu va fi să te ajut în lupta cu făpturile întunericului, ci să te avertizez, să te trezesc din somn, dacă vei aţipi.

M-am gândit un pic şi mi-am dat seama că avea dreptate. Eram suficient de puternic şi aveam o spadă făurită din oţel viu, călit în apa zeilor. Glasurile nopţii nu-mi puteau face nimic – mi-am amintit, o clipă, de chinurile provocate de otrava lui Idrigall, şi mi-am trecut degetele peste colierul pe care îl purtam la gât, făcut din colţii reptilei – deci puteam face faţă oricărui duşman; singurul pericol era să adorm, doborât de oboseală. Aveam nevoie de ajutorul cuiva şi Galiasy părea cel mai potrivit să mi-l dea. Exista însă riscul ca un glas, un cântec din beznă, să-l vrăjească atât de mult, încât să uite că trebuia să vegheze asupra mea.

Dar nu vedeam o altă soluţie.

Soarele dispăruse la orizont. Se prăvălise în abisul de la capătul lumii, după ce fusese înjunghiat mişeleşte de asasinii tocmiţi de noapte. În urma lui rămăsese pe cer o baltă de sânge, pe care bezna se străduia s-o ascundă.

M-am uitat în jur. Pânzele fuseseră strânse, mânerul cârmei era legat, lăsând corabia să fie purtată de curent. Discutaserăm îndelung în prima seară, întrebându-ne dacă n-ar fi fost mai sănătos să aruncăm ancora pe timpul nopţii. Până la urmă, hotărâserăm să lăsăm nava să navigheze mai departe. Şi în seara următoare nu ne-am mai gândit

la ancoră, pentru că ne devenise clar că, de am fi stat pe loc, am fi pierit sigur. Aşa, plutind duşi de curent, riscam să nimerim în nişte stânci sau în vreun vârtej din care nu se putea ieşi – dar, la fel de bine, puteam să nu păţim nimic. Adică merita să riscăm. Important era să nu stăm pe loc. Deci pânzele fuseseră strânse, puntea spălată cu grijă, nu se vedea nicio urmă de sânge sau de mâzgă, majoritatea oamenilor (adică a membrilor echipajului, că oameni erau doar câţiva) se duseseră în cală.

I-am trimis la culcare şi pe ceilalţi, apoi am blocat uşa în urma lor, să nu poată ieşi decât atunci când aveam să le dau eu drumul.

I-am făcut semn lui Galiasy să se aşeze lângă catarg şi l-am pus să-şi ducă mâinile la spate, în jurul catargului. După care i-am înfăşurat în jurul încheieturilor o sfoară, rostind în gând un descântec învăţat de la un vrăjitor lapon.

N-ar fi avut rost să-l leg cu cătuşe din oţel – Galiasy le-ar fi descuiat cu puterea gândului – şi în lumea noastră nu exista nicio funie pe care sambortul să n-o poată rupe. Însă vraja laponă era peste puterile sale, aşa că avea să rămână legat de catarg până când aveam să înlătur farmecul.

M-am aşezat lângă cârmă, privind ţărmurile ce păreau foarte reale. Vilele înşirate de-a lungul ţărmului erau luminate cu ajutorul unor vrăji puternice, pe care nu le cunoşteam. Luminile acelea erau mai strălucitoare decât orice lampă, felinar sau

lumânare, erau mai strălucitoare decât soarele, iar clădirile fantomatice şi grădinile din jurul lor păreau scăldate în lumina unei zile însorite de vară – sau în ceva mai luminos decât atât.

În ciuda luminozităţii – sau, poate, tocmai din cauza ei – nu-i vedeam prea bine pe locuitorii ţărmului, aceştia se mişcau ca nişte umbre neclare, dar îi auzeam discutând şi râzând.

Apoi, discuţiile încetară şi răsunară acordurile minunate a sute de instrumente muzicale. Majoritatea lor îmi erau necunoscute, am reuşit doar să-mi dau seama că auzeam instrumente de suflat, un soi de fluiere cu sunete fine şi melodioase, instrumente cu corzi, chiar şi diferite tipuri de tobe… Melodia era dulce şi liniştitoare, tristă şi în acelaşi timp mângâietoare…

Fără să-mi dau seama, gândurile au început să-mi rătăcească, au sărit fără voia mea de la un lucru la altul… am început prin a-mi spune că muzica aceea străină aducea, cumva, cu aceea pe care o auzisem în copilărie în lumea elfilor, pe care o vizitasem împreună cu Adalwar, bunicul meu din partea mamei, adică era o muzică nepământească, mi-am spus eu, apoi mi-am amintit că de faţă fusese regele elfilor, Gilsezart, iar asta m-a făcut să mă gândesc la alt rege, la Waskom…

Cumva, în faţa ochilor mi-a apărut imaginea regelui şi a prinţesei Silberbund, iar sufletul a început să mă doară… dar muzica aceea îmi aducea

alinare şi sufletul meu a început să se liniştească, pentru că prinţesa s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit, un zâmbet discret, dar plin de făgăduieli…

Simţeam că-s gata să plutesc, că sunt gata să mă ridic spre luna sidefie care apăruse deasupra tronului şi am apucat să mă întreb ce căuta luna acolo, pentru că îi întâlnisem pe rege şi pe prinţesă în sala tronului din Sudenhoonge, în timpul zilei, nu într-o poiană înconjurată de copaci înalţi, în timp de noapte…

Îndoiala aceea de o clipă m-a făcut să-mi dau seama că visam, dar mi-am spus că nu are nicio importanţă, eram fericit chiar dacă prinţesa îmi zâmbea doar în vis.

Ştiam că în realitate, în timpul întâlnirii din sala tronului, prinţesa nu mă miluise cu vreun zâmbet, nici măcar vreunul din politeţe. Mă privise în treacăt, ca şi cum aş fi fost doar un element de decor, şi simţisem în clipa aceea că arsura otrăvii lui Idrigall fusese o linguriţă cu miere, în comparaţie cu amărealã ce-mi copleşise atunci sufletul.

Însă, în acelaşi timp, nu-mi păsa de cele ce se întâmplaseră în realitate, pentru că acum eu şi numai eu aveam parte de zâmbetul îmbătător al prinţesei.

Am privit în jur, victorios, şi i-am văzut pe concurenţii mei – prinţi şi regi cu toţii, nu nişte amărâţi de luptători săraci, ca mine – mohorându-se subit, scrâşnind din dinţi, plini de pizmă, l-am văzut pe cel mai puternic dintre ei, pe prinţul Withomir,

ridicându-se furios în picioare şi răcnind ameninţător, ca şi cum şi-ar fi pierdut subit minţile:

— Ogonkart! Ogonkart!

Undeva, în mintea mea, ceva îmi şopti că prinţul nu avea de unde să-mi ştie numele, că zâmbetul prinţesei fusese un vis, dar că răcnetul acela părea adevărat… că trebuia să mă trezesc…

Am respins cu indignare o asemenea sugestie – cum să renunţ la zâmbetul minunat al prinţesei Silberbund? — apoi am auzit din nou strigătul:

— Ogonkart!

De data asta mai puţin furios, mai lipsit de vlagă… şi mi-am dat seama că nu-i a bună.

M-am trezit brusc, am deschis ochii şi am văzut luna de sidef, cea din vis, pe cerul negru. Luminile de pe ţărmuri erau mai răsfirate, mai puţin puternice, iar melodia sutelor de instrumente necunoscute fusese înlocuită de un cânt trist şi mângâietor, al unei singure voci, care te înduioşa şi te chema la el.

Chemarea lui mă lăsă indiferent, dar mi-a fost suficient să mă uit spre catarg, ca să-mi dau seama că Galiasy reacţionase cu totul altfel.

Se zbătea în legături, încercând să se elibereze şi să se arunce în apă, ca să răspundă chemării vrăjite. N-am putut să nu-l admir pe sambort pentru că, atunci când simţise că farmecul cântului îi subjuga voinţa, reuşise să-şi strângă ultimele puteri şi să mă trezească din somn.

Ştiam că până la ivirea zorilor nu puteam să-l ajut

cu nimic, aşa că am rămas liniştit lângă cârmă, dar cu urechile ciulite şi cu muşchii încordaţi, gata să intervin, de se va întâmpla ceva.

Cititorul în rune bolborosea cuvinte de neînţeles, care mi-au părut a aparţine aceluiaşi limbaj ca şi textul cântecului. Poate era o întâmplare, poate Galiasy repeta sunete ale vrăjii, fără să ştie ce înseamnă, sau poate cântul folosise un limbaj pe care-l cunoştea sambortul, din copilăria sa petrecută printre făpturi neomeneşti – ceea ce însemna că puterea din spatele fantomelor era în stare să citească minţile victimelor şi să le găsească punctele sensibile…

Apoi, printre bolboroselile sambortului, am auzit un râcâit discret – ca şi cum cineva încerca să se caţăre pe corabie, înfigându-şi ghearele în lemnăria acesteia…

Mi-am scos spada din teacă şi am aşezat-o la îndemână, lângă mine.

Razele lunii şi lumina ce venea dinspre ţărmurile fantomatice făceau puntea perfect vizibilă.

Mi-am îndreptat atenţia spre locul în care auzisem zgomotul. După câteva secunde, am zărit ceva, un soi de mână neagră, cu gheare lungi şi ascuţite în loc de unghii, apucând marginea superioară a balustradei.

Nu m-am clintit şi am aşteptat.

După o secundă, a apărut şi a doua mână.

Apoi, după o clipă, un cap mare, rotund şi negru, cu doi ochi ce luceau verde, ca ai pisicilor, se ridică peste

balustradă.

În aceeaşi clipă, am apucat spada, am făcut un salt spre intrus şi, dintr-o singură lovitură, i-am retezat capul. Atât ţeasta, cât şi trupul făpturii se prăbuşiră în apă, cu un plescăit sinistru.

Din momentul acela începu nebunia.

Lighioanele nopţii – care arătau ca nişte urşi de culoarea beznei, cu ochi ca de pisică – se căţărau pe navă, prin diferite locuri, iar eu alergam de colo-colo, retezând capete şi labe, despicând trupuri cu spada sau cu securea grea, cu două tăişuri.

În majoritatea cazurilor, le omoram înainte să ajungă pe punte, dar au fost câteva situaţii în care câteva dintre făpturile acelea ce păreau a dispune de o inteligenţă omenească urcaseră pe corabie şi mă atacaseră simultan, din mai multe direcţii. Numai îndelungata mea experienţă de războinic a făcut să scap cu bine. Şi faptul că aveam arme de cea mai bună calitate, în timp ce făpturile se foloseau doar de ghearele şi de colţii lor.

Monştrii aceia veneau de undeva, din adâncurile întunecate ale oceanului, şi aveau trupuri consistente, materiale. Nu erau fantome venite de pe insulele pline de lumini şi muzică. Nu păreau să audă cântul ce-mi subjuga camarazii şi erau imune la sunetul lui. Însă, în acelaşi timp, păreau că profită de efectul acestuia asupra călătorilor, ca un soi de paraziţi ce trăgeau folos din existenţa vrăjii, într-un soi de tovărăşie pe care n-o înţelegeam în totalitate.

Uneori, atunci când bătălia îmi permitea, aruncam o privire spre cititorul în rune, pentru că mi-ar fi prins tare bine sprijinul lui Galiasy. Însă sambortul era încă sub puterea farmecului, iar cântul de pe insulele-fantomă nu înceta nicio clipă. Nu puteam să-l dezleg pe Galiasy, nici să chem în ajutor vreunul dintre camarazii încuiaţi în cală.

Trebuia să mă descurc singur, pentru că atât viaţa mea, cât şi a lor, depindea de supravieţuirea mea.

La un moment dat, am pierdut noţiunea timpului şi nu prea mai ştiam ce făceam, acţionam, ca orice războinic, instinctiv, cuprins de un soi de ură ucigaşă împotriva acelor monştri care-mi doreau pieirea, deşi eu nu le făcusem nimic.

Apoi, brusc, cântul vrăjit încetă, sambortul încetă să bolborosească şi se prăbuşi pe punte, sforăind ca şi cum până atunci nu s-ar fi întâmplat nimic, iar monştrii rămaşi în viaţă săriră peste bord şi dispărură în adâncuri.

În aceeaşi clipă, la răsărit apăru o geană de lumină, iar eu am ştiut că scăpasem cu viaţă şi în noaptea aceea.

M-am împleticit până la catarg şi am bolborosit vraja de dezlegare. Însă Galiasy dormea în continuare, aşa că am fost silit să mă târăsc până la chepengul calei şi să trag zăvorul. Abia atunci mi-am permis să mă prăvălesc pe punte, ca să-mi pot odihni muşchii ce mă dureau îngrozitor.

Am continuat să zac sub razele calde şi

mângâietoare, întrebându-mă ce primejdii ne mai aşteptau. Având în vedere că trecuserăm prin tot soiul de grozăvenii (atacul unor corăbii ale altor participanţi la concurs, care doreau să-şi elimine prin orice mijloace concurenţii; monştri marini de toate felurile, începând cu caracatiţe uriaşe şi terminând cu şarpele de mare; stoluri de păsări gigantice, cu ciocuri şi gheare de oţel; fantomele de care abia scăpaserăm…) mă întrebam ce va mai urma.

Deocamdată, în jur, linişte şi pace, marea era calmă şi cerul fără nori. Stăteam şi mă soream, în timp ce echipajul făcea ce făcuse în absolut fiecare dimineaţă, de la începutul călătoriei: spăla puntea de sângele şi de mâzga ce cursese din rănile celor ce ne atacaseră în ziua sau în noaptea precedentă (pentru moment, ale monştrilor ieşiţi din adâncuri), repara stricăciunile făcute în timpul luptei, cârpea pânzele şi înlocuia parâmele rupte…

Nimeni nu se plângea, asta era viaţa pe o corabie, spălatul punţii era activitatea de bază…

Ne apropiam de amiază şi ne gândeam că s-ar putea să prânzim în linişte, când am auzit aşa, din senin, un zbârnâit sinistru. A privit zăpăcit în jur – pentru că sunetul acela venea din toate părţile – şi am văzut, uluit şi speriat, nori negri alcătuiţi din obiecte ce zburau în mare viteză către noi.

O clipă am rămas cu toţii înlemniţi. Doar Katarim, arcaşul, cu simţurile lui de zlank, simţuri mult mai ascuţite decât ale majorităţii celor de pe corabie,

reacţionă înaintea celorlalţi şi răcni din toţi rărunchii:

— Ascundeţi-vă sub scuturi!

Scuturile erau prinse, ca întotdeauna, la îndemână, de balustrada punţii. Însă nu cred că am fi apucat să ajungem la ele înainte să ne lovească norii de săgeţi – pentru că astea erau obiectele ce zburau către noi, într-o cantitate uriaşă: săgeţi trase de arcuri nevăzute – dacă Galiasy n-ar fi avut o intervenţie ce ne-a salvat pieile: a rostit, într-o fracţiune de clipă, un descântec sambort de protecţie, iar săgeţile s-au risipit în toate părţile şi au căzut în mare, în jurul corabiei.

Se părea că arcaşii invizibili se pricepeau şi ei la vrăji, pentru că următoarea salvă n-a mai fost împrăştiată de îndemânarea lui Galiasy. Numai că, între timp, o parte dintre noi se ascunseseră în cală, iar restul se apărau cu scuturile mari, rotunde.

Katarim a smuls una dintre săgeţile înfipte în scutul său, a privit-o cu atenţie, a mârâit o înjurătură în limba părinţilor săi, apoi a potrivit săgeata în arc şi a trimis-o spre o ţintă doar de el ştiută.

Din largul mării s-a auzit un geamăt furios, iar săgeţile străinilor au început să curgă asupra noastră cu şi mai multă înverşunare.

Lui Katarim i s-au alăturat Hundart şi Schwertmund, care trimiteau de zor înapoi săgeţile înfipte în punte. Li s-a alăturat şi Markew, cu arcul său imens, iar răcnetele îndurerate ce răsunau de niciunde s-au înmulţit.

Apoi, în cele din urmă, săgeţile au încetat.

N-am îndrăznit încă mult timp după aceea să părăsim pavezele scuturilor, pentru că ne temeam să nu fie vorba de o capcană.

În cele din urmă, Markew se plictisi şi aruncă scutul.

— Mie mi-e foame, spuse el. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

Am aşteptat cu toţii să vedem dacă o să păţească ceva şi abia după ce ne-am convins că arcaşii nevăzuţi ne lăsaseră în pace ne-am văzut şi noi de treburi.

Nici eu, nici altcineva nu ştie cărui neam aparţine Markew. Ca înfăţişare, pare om, numai că are copite (asta ştim doar câţiva, care l-am văzut desculţ) şi urechi cu o formă ciudată, mai scurte decât cele omeneşti. L-am cumpărat ca sclav de la nişte piraţi iberospani. Aveam nevoie de vâslaşi – plecaserăm după pradă cu o corabie lungă, un soi de barcă îngustă, cu o velă pătrată şi cu câte un şir de vâsle pe fiecare latură, şi agonisiserăm multe lucruri preţioase, dar pierduserăm câţiva oameni în luptă şi nu mai aveam cum să ne întoarcem acasă. Atunci am cumpărat nişte sclavi nordici, pe care i-am eliberat de îndată şi i-am primit în echipaj (erau slabi şi prăpădiţi, din cauza tratamentului din robie, dar ştiau ce aveau de făcut şi-mi erau recunoscători că-i salvasem din mâinile iberospanilor), dar mai aveam nevoie de un vâslaş. Singurul sclav disponibil era Markew. Nu-mi inspira încredere, dar era puternic şi

mi-am făgăduit să stau cu ochii pe el. Însă la două zile după ce ieşiserăm în larg am descoperit că piraţii se luaseră după noi. Văzuseră că aveam bani şi bunuri de valoare şi ştiau că îmi completasem echipajul cu oameni ce nu erau în deplinătatea puterilor, aşa că ne-am atacat de îndată ce s-au apropiat de noi.

Spre uimirea mea, Markew îmi ceruse să-l dezleg de la vâsle şi să-i dau o spadă, făgăduind că după încheierea luptei îmi va da arma înapoi şi va trece din nou la lopătat. Probabil că piraţii îl torturaseră sau îi uciseseră pe cineva drag, pentru că era plin de ură şi luptase atât de vitejeşte, încât după bătălie i-am dăruit libertatea şi l-am lăsat să plece unde voia. A preferat să rămână alături de mine. Sincer vorbind, n-am îndrăznit să-l întreb de ce. Şi nici el nu mi-a povestit niciodată nimic despre el însuşi, despre neamul său sau despre lumea din care venise.

Vremea era frumoasă, cerul senin, iar marea liniştită, cum nu fusese niciodată de la începutul călătoriei. Curentul ne purta către o destinaţie necunoscută, însă Galiasy ne asigurase, atunci când descoperiserăm şuvoiul acela printre gheţuri, că ne va duce către Insula pe care o căutam. Iar noi îl crezuserăm, atât pentru că aveam încredere în talentul lui de vrăjitor, cât şi pentru că nu aveam alt indiciu despre locul în care se găsea ţinutul în care voiam să ajungem.

Am rupt o bucată din codrul de pâine din mâna lui

Markew şi am muşcat din ea. Mi-am dat seama că mi se făcuse foame, după cât alergasem şi luptasem în timpul nopţii. Voiam să-l rog pe Wolfsing să-mi aducă o bucată de brânză uscată şi nişte peşte afumat, dar n-am mai apucat.

Corabia se opri brusc, ca şi cum curentul care o purtase până atunci şi-ar fi încetat subit existenţa. Am privit degeaba peste bord. Apa mării era la fel de liniştită ca şi până atunci. De fapt, curentul marin se manifestase doar prin faptul că dusese cu sine nava, pentru că, privind de pe punte, nu zăreai nicio mişcare a apei. Ca şi cum ambarcaţiunea fusese împinsă pe suprafaţa mării de o forţă invizibilă, care nu acţiona decât asupra corabiei noastre, nu şi asupra apei sau a aerului. Iar acum forţa cu pricina încetase şi noi rămăseserăm în mijlocul mării, fără a şti nici unde ne găseam, nici încotro ar fi trebuit să ne îndreptăm. Nu cunoşteam nici direcţia în care se afla insula spre care navigam, nici pe cea în care ar fi trebuit să ne îndreptăm ca să ne întoarcem acasă.

Îmi trecuse cheful de mâncare. M-am uitat întrebător spre cititorul în rune, iar Galiasy a ridicat din umeri şi apoi mi-a făcut semn să am răbdare. Şi-a scos de la brâu punga de piele în care îşi ţinea uneltele meseriei şi s-a aşezat pe punte, cu picioarele încrucişate. Apoi a răsturnat conţinutul pungii în faţă.

Îl mai văzusem lucrând, însă eram la fel de curios ca întotdeauna. Şi ceilalţi doreau să-l vadă pe Galiasy

aflând viitorul. Se strânseseră în jurul nostru, într-un cerc larg. Nimeni nu spunea nimic, toţi se mulţumeau să privească.

În punga sambortului erau vreo zece oase de om – falange pilite şi şlefuite astfel încât să aibă feţele netede. Pe feţele acelea fuseseră săpate rune magice. Oricât le privisem, nu le înţelesesem niciodată în totalitate, în ciuda cunoştinţelor mele. Îmi fusese clar că erau rune speciale, pentru cei înzestraţi cu puteri aparte.

Galiasy luă oscioarele în mână, bolborosi ceva de neînţeles (poate vreun descântec) şi le rostogoli pe punte, în faţa sa. Apoi aşeză degetele pilite (sau prelucrate prin cine ştie ce mijloace vrăjitoreşti) unul lângă altul, astfel încât feţele care fuseseră în partea lor de sus să alcătuiască un singur text.

Cititorul în rune făcu ce-i spunea meseria că trebuie să facă – citi runele –, apoi strânse oasele şi le aruncă din nou.

Repetă cititul, după care rămase un timp pe gânduri.

Apoi strânse oasele în palmă, rosti în limba strămoşilor un nou descântec sau o altă întrebare şi lepădă iar oasele pe scândurile punţii.

După ce citi semnele scrijelite pe ele, îşi puse oscioarele înapoi în pungă, se ridică în picioare şi-mi făcu semn să-l urmez la cârmă. Trase de mânerul acesteia până îndreptă corabia într-o anumită direcţie şi spuse:

— Într-acolo trebuie să ne ducem.

— Bine, am spus eu. Aşa să fie. Însă cum o să înaintăm în direcţia pe care ai stabilit-o? Curentul nevăzut s-a oprit, nu-i pic de vânt, iar nava asta nu-i o corabie de-a noastră, s-o punem în mişcare cu vâslele…

— Ştii prea bine că de-am fi călătorit cu draga noastră *Spadă zeiască,* în care am vâslit cu toţii de atâtea ori, n-am fi scăpat cu bine din furtunile prin care am trecut, iar regele Waskom nu te-ar fi acceptat printre pretendenţi dacă n-ai fi avut o corabie adevărată, îmi îndepărtă regretele Hundart. Aşa că lasă-l pe prietenul nostru sambort să ne spună ce avem de făcut.

M-am uitat urât la el. Avea dreptate, dar eu eram şeful şi ar fi trebuit să-mi arate mai mult respect.

Cititorul în rune se grăbi să vorbească, pentru a înlătura tensiunea:

— Eu zic să ridicăm doar o parte din pânze. Peste un timp, o să se stârnească un pic de vânt, dar o să navigăm pe o mare necunoscută, aşa că n-are rost să ne grăbim…

Niciunul dintre noi nu pusese vreodată la îndoială talentul lui Galiasy, aşa că am făcut cum ne-a zis.

Apoi am aşteptat.

Şi am tot aşteptat.

Cerul rămânea senin, marea era liniştită, de parcă ne-am fi aflat într-o oală cu supă rece… nici urmă de nori, nici urmă de vânt. Corabia stătea pe loc, în

mijlocul oceanului nesfârşit.

Echipajul îşi terminase treburile, Wolfsing aduse un coş cu bucăţi de pâine – cam uscată, că eram pe mare de o săptămână, o strachină cu brânză uscată de capră şi o halcă de slănină afumată. De băut, un ulcior cu apă. Doar atât. Am mâncat cu toţii, ca să mai treacă timpul, chiar dacă niciunul nu prea avea chef de mâncare – mă rog, cu excepţia lui Bior, pentru că ăsta ronţăia tot timpul câte ceva, şi a lui Schwertmund, căruia îi era tot timpul foame, de-ai fi zis că se ridica flămând de la masă.

Mai trecuse ceva timp, dar vântul tot nu se pornise. Pânzele zăceau pleoştite, ca un mădular de moşneag.

Camarazii mei se tolăniseră pe punte, bucurându-se de razele soarelui. Unii dintre ei începuseră să picotească, alţii sforăiau de zor. Numai eu nu dormeam şi mă întrebam dacă voi avea parte de o noapte liniştită, ca să mă pot odihni, în sfârşit…

Negăsindu-mi odihna, mă plimbam pe punte, privind către diferite puncte cardinale – ce nu se deosebeau în niciun fel între ele. Soarele stătea nemişcat deasupra noastră şi nu puteai să-ţi dai seama în ce parte se găsea răsăritul şi în ce parte asfinţitul. Totul părea înţepenit, nu se clinteau nici aerul, nici apa, de parcă mecanismul timpului s-ar fi stricat, iar noi nimeriserăm într-un loc fără viitor.

Apoi ceva, o urmă de mişcare, îmi atrase atenţia şi m-am uitat în direcţia ei.

Din apă se ridicau câteva firişoare subţiri de aburi

– ca şi cum apa mării ar fi început să fiarbă.

Asta ne mai lipsea, să înceapă să clocotească oceanul!

M-am dus lângă Galiasy şi l-am împins uşor cu piciorul. Cititorul în rune se trezi imediat, deschise ochii şi mă privi întrebător, dar nu scoase niciun sunet. Era obişnuit să fie trezit în momente de primejdie şi ştia că nu trebuia să provoace panică.

Se ridică iute şi fără zgomot de pe punte şi mă urmă lângă balustradă. I-am făcut semn să privească apa.

O privi şi scoase o înjurătură în limba strămoşilor.

Apoi luă o găleată legată cu o funie – folosită pentru scos apă din mare, când se spăla puntea şi o coborî în ocean. O umplu şi o trase pe punte.

Vârî mâna în ea şi clătină din cap.

Am introdus şi eu un deget în apă – cu grijă, să nu mă frig.

Apa era rece. Nu foarte rece, ci aşa cum e apa mării la amiază, într-o zi însorită.

Adică oceanul nu fierbea, iar aburul ce se ridica din apă nu era abur.

I-am trezit şi pe ceilalţi, apoi am privit cu toţii cum ceaţa ce se înălţa deasupra apei devenea tot mai deasă, întinzându-se în văzduh. Treptat, soarele fu acoperit de negură, iar în jurul nostru aerul se transformă într-un puf alb, dens şi umed, care ţi se lipea de piele şi îţi îngreuna respiraţia. Nu vedeam decât la un stânjen, doi, în jurul nostru, iar vârful catargului părea înfipt într-o masă ce-l ascundea

vederii noastre.

Apoi, undeva, în spatele nostru, văzduhul se puse în mișcare – încet, leneș, ca și cum ceața i-ar fi domolit cheful de a face ceva –, iar pânzele ridicate se umflară un pic, ca și cum ne-ar fi făcut un hatâr…

Și corabia începu să plutească. Nu înainta iute, ca atunci când o purtase curentul cel nevăzut, ci lenevos, ca și cum ar fi știut, cumva, că se apropia de capătul călătoriei.

Aveam o senzație ciudată, navigând prin ceața aceea care, cumva, era diferită de cețurile nordului, pe care le străbătusem deseori: mi se părea că pluteam prin nori, pe deasupra pământului și a apei. Eram convins că simțurile mi-o luaseră razna, dar nu puteam să nu mă întreb de ce nu auzeam clipocitul valurilor, de ce în jurul nostru nu săreau stropi de apă, așa cum se întâmpla întotdeauna, chiar când marea era liniștită – pentru că și pe marea cea mai liniștită existau valuri, care se loveau de carena corabiei și legănau nava, risipind în jur stropi și miros de sare. De data asta, ambarcațiunea plutea ca și cum ar fi zburat prin văzduh.

Poate că senzația aceea bizară se datora faptului că eram înconjurați de negură și simțurile nu mai funcționau normal.

Apoi undeva, deasupra noastră, sclipi o lumină, ca și cum soarele ar fi încercat să-și trimită razele prin ceață, dar aceasta le-ar fi împiedicat trecerea, așa cum un strat gros de lână oprește săgețile zvârlite de

un arc, oricât de puternic ar fi arcaşul.

Katarim, zlankul cel mlădiu, care se simţea mai în largul său în copaci sau pe catarg decât pe puntea unei corăbii, mă privi întrebător şi jinduitor. Am dat din cap şi i-am făcut semn că vreau să-l însoţesc.

Când am ajuns spre vârful catargului am descoperit că stratul de ceaţă nu se înălţa până la cer. Dimpotrivă, nu ajungea decât până la jumătatea catargului. Partea superioară a acestuia era puternic luminată de soare.

M-am oprit, împreună cu arcaşul, pe nişte vergi şi am privit în jur. Un ocean alb, pufos, se întindea cât vedeai cu ochii, în toate direcţiile. Corabia naviga prin stratul acela dens de ceaţă, care te împiedica să zăreşti ce se afla în jurul său, iar de aici, din vârful catargului, vedeam doar cerul senin şi soarele – adică nimic care să ne ajute să ne dăm seama unde ne găseam şi încotro ne îndreptam.

Apoi Katarim, cu văzul său mult mai ascuţit decât cel omenesc, scoase o exclamaţie şi arătă ceva ce se găsea în faţa noastră, în direcţia spre care ne îndreptam.

Am privit cu atenţie şi am zărit o lucire, ca şi cum în depărtare ar fi sclipit acoperişuri poleite cu aur, ferestre de cristal şi alte lucruri menite să reflecte lumina soarelui.

Insula de Deasupra Norilor!

Mi-a venit să râd prosteşte. Da, numele insulei nu făcea decât să descrie o situaţie reală! Nu mi-aş fi

închipuit că putea să existe așa ceva, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei! Insula pe care o căutam se afla cu adevărat deasupra norilor!

Am coborât de pe catarg și am ajuns din nou în mijlocul ceții albe și lipicioase. Imaginea pe care o văzusem părea acum mai puțin credibilă, dar mi-am adunat tot optimismul și i-am anunțat pe ceilalți, care se strânseseră în jurul catargului și ne priveau întrebător:

— Cred că ne apropiem de sfârșitul călătoriei. Galiasy a avut dreptate, direcția stabilită de el e cea bună. Mai aveți un pic de răbdare.

Ne-am întrebat cum aveam să procedăm după ce vom ajunge la țărmul insulei. Poate părea ciudat, dar până atunci nu ne gândiserăm la asta – probabil pentru că nici unul dintre noi nu credea cu adevărat că o să găsim Insula de Deasupra Norilor.

— Păi, eu zic să debarcăm în grabă și să năvălim cu securile pe oștenii regelui Burgwald, să măcelărim cât mai mulți dintre ei și să-i punem pe fugă pe ceilalți. Apoi să strângem tot ce-i de valoare, începând cu copacul cu crengi de aur și fructe din nestemate, și să o tulim cât mai iute, ca să ajungem cu prada înapoi, în lumea noastră.

Nu mă așteptam la altceva din partea lui Bior, pentru că așa sunt biorii – viteji, violenți și nesăbuiți. Sunt mai mult urși decât oameni, au putere de urs și minte pe măsură.

Hundart se uită cu dispreț la bior și zise, rânjind:

— M-am întrebat întotdeauna ce oi fi având în căpăţâna aia mare şi rotundă, de spui numai tâmpenii! Un rege atât de mare şi de bogat precum Burgwald trebuie să aibă sute de oşteni şi o mulţime de pândari, aşa că sunt convins că ştie că se apropie nişte străini, deci pun pariu pe cât vrei că suntem aşteptaţi şi supravegheaţi.

M-am uitat în jur. Toţi dădeau din cap, convinşi că Hundart avea dreptate.

— Bine, am zis. O să acostăm liniştiţi şi câţiva dintre noi or să coboare pe ţărm, să vadă ce-i acolo şi să-şi dea seama ce şanse avem să luăm obiectul pentru care am venit.

— Ar fi bine să-l salutăm respectuoşi pe rege şi să-i oferim un mic dar, ca din partea unor călători sărmani ce au nimerit din întâmplare în ţinuturile lui… propuse Galiasy.

— Nu avem nimic în magazie care să fie un dar potrivit pentru un rege, gemu Wolfsing. N-avem cu noi bijuterii sau cupe din aur, nici arme de preţ… că n-o să-i oferim măreţului rege o halcă de păstramă şi un ulcior cu bere acră… Stai un pic, se lumină el la faţă. Avem o amforă cu vin parfumat, din ţara romeilor… o păstram ca să sărbătorim întoarcerea…

— Bună idee! l-am lăudat eu. Du-te şi caut-o!

Între timp, corabia îşi văzuse cătinel de drum.

Ceaţa începuse să se răărească, iar nava ajunsese, probabil, din nou pe mare, pentru că se clătina uşor, ca orice ambarcaţiune ce plutea printre valuri.

Apoi razele soarelui pătrunseră victorioase în rămăşiţele negurei, împrăştiindu-le în cele patru zări.

Ne-am strâns cu toţii în partea din faţă a corabiei, dornici să vedem Insula de Deasupra Norilor, în toată splendoarea ei.

Şi am scos cu toţii un oftat de dezamăgire.

Ne apropiam de o insulă obişnuită, o movilă nu prea înaltă, acoperită cu o păşune rară şi sărăcăcioasă. Pe ţărm se vedeau două bărci vechi şi şubrezite – una era bună doar de făcut surcele pentru aprins focul cu ele. În apropierea lor se găseau doi pari înfipţi în pământ, pentru legatul lotcilor. Pe iarba din jur fusese întins la uscat un năvod vechi, cârpit şi răscârpit. Nu exista niciun chei, niciun port pentru bărci mari sau corăbii.

Şi nici nu era nevoie de port. Pentru că pe insulă nu se zărea niciun palat, niciun oraş poleit cu aur. În apropierea bărcilor de pescuit se ridica o colibă simplă, din pietre lipite cu lut. O colibă acoperită cu alge uscate.

Nici urmă de copac de aur, cu fructe din pietre nestemate. Insula era stearpă, creşteau pe ea doar bălării rare, pe care le păşteau cele câteva oi slabe şi rahitice ce se târau agale, fără să le păzească cineva. Şi de ce le-ar fi păzit? Nu aveau unde să fugă, nu erau nicio grădină şi niciun lan pe care să-l strice…

Poate că insula aia fusese cândva mai roditoare, pentru că lângă colibă se ridica un copăcel sfrijit. Numai că între timp copăcelul se uscase, ca şi cum încercarea sa de a creşte ar fi stors toată vlaga din

ţinutul acela…

Am oprit corabia în apropierea ţărmului şi am aruncat ancora – neavând un chei la care să tragem. Stâlpii de pe plajă ni se păruseră mult prea şubrezi ca să priponim nava de ei.

Le-am făcut semn lui Bior, lui Schwertmund şi lui Galiasy să mă însoţească pe mal. Cititorul în rune luă amfora cea mică din mâna lui Wolfsing şi sări în apa puţin adâncă de lângă ţărm.

Îmi luasem spada, cu toate că nu vedeam la ce mi-ar fi trebuit, doar pentru că nu mă despărţeam niciodată de ea. Bior îşi luase securea – probabil din acelaşi motiv. Gotul cel nebun şi vrăjitorul sambort erau neînarmaţi.

În apropierea plajei se afla un rastel din scânduri negeluite, pe care erau întinşi la uscat peşti mărunţi, numai oase şi solzi. Puţeau îngrozitor. La noi acasă n-am fi dat aşa ceva nici câinilor.

Ne-am îndreptat spre colibă şi am văzut că eram aşteptaţi.

În faţa uşii stătea un bătrân cu barbă lungă, albă, şi înfăţişare maiestuoasă. În dreapta lui erau două babe ştirbe, cu mutre zâmbitoare. În stânga moşneagului, la o oarecare distanţă, stătea cea mai urâtă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Era solidă, pătrăţoasă, de vârstă medie – poate era fiica vreuneia dintre bătrâne, încruntată şi mohorâtă. Se uita urât la noi, fără vreun motiv anume.

Toţi patru erau îmbrăcaţi în zdrenţe murdare şi

decolorate. Femeile purtau coliere din cochilii de scoici adunate de pe plajă.

Când am ajuns la vreo zece paşi de el, bătrânul spuse, cu glas puternic şi grav, care contrasta cumva cu înfăţişarea sa pirpirie:

— Bine aţi venit, străinilor! Eu sunt Burgwald, stăpânul, sau, dacă vreţi, regele acestui ostrov sărăcăcios. Suntem săraci, dar cunoaştem legile ospeţiei. Hilde, se întoarse el către femeia urâtă, adu o strachină cu lapte acru şi ia doi, trei peşti de la uscat şi pune-i pe jar, să-i ospătăm pe musafirii noştri.

— Să rabde, îi replică tăios muierea cea hidoasă. Dacă le dăm lor de mâncare, ce-o să bagi mâine în burdihan? Că până o să înceapă sezonul de pescuit mai e, iar cămara e goală…

— N-am venit să ne ospătăm, m-am grăbit eu s-o liniştesc pe scorpie (gândindu-mă că, de fapt, n-aş fi fost în stare să gust din mâncarea oferită cu atâta generozitate). Eu sunt Ogonkart, războinic liber, iar tovarăşii mei sunt Bior, Schwertmund şi Galiasy, făpturi libere şi ele. Căutăm Insula de Deasupra Norilor…

— Aţi găsit-o, îmi răspunse bătrânul, rânjind cu gura până la urechi. Mă bucur să vă văd, pentru că nu prea avem vizitatori. De fapt, dacă mă gândesc bine, sunteţi primii care aţi reuşit să ajungeţi până aici…

Gotul cel nebun privise în jur, zâmbind ciudat, ca un copil ce vede o minunăţie. Îl întrerupse pe bătrân,

vorbind ca în vis:

— E tare frumos aici… îmi place…

Moșneagul se mulțumi să-i arunce o privire cercetătoare, dar bătrânele îșI rânjiră gingiile știrbe spre Schwertmund și clipiră șăgalnic.

Galiasy se grăbi să-i întindă amfora bătrânului:

— Un mic dar din partea unor călători sărmani… Burgwald râcâi ceara ce acoperea gura amforei, îi scoase dopul și adulmecă vinul.

— Ăsta e cu adevărat un dar demn de un rege… E mult mai bun decât laptele acru. Dar, ca gazdă, vă ofer încă o dată ce avem: niște lapte și niște pește.

Muierea cea urâtă se uită la el de parcă ar fi vrut să-i vâre vorbele înapoi pe gât.

— Mulțumim pentru invitație, dar noi nu suntem băutori de lapte. Poate ne dați voie să contribuim și noi la masă, cu o halcă de slană sărată și o bucată de brânză uscată…

Babele începură să înghită în sec, iar femeia cea hidoasă părea gata să leșine de poftă.

— Gazda oferă de mâncare, se burzului moșneagul. Nu ne insultați! Dacă nu vreți să vă ospătați, deși v-am oferit cu dragă inimă puținul pe care-l avem, atunci ce doriți?

— Mărite rege, am răspuns eu oftând, în țara din care venim se spune că Insula de Deasupra Norilor e plină de bogății și de minunății…

— Mi se pare normal să se zvonească asemenea lucruri despre un ținut pe care nu l-a văzut nimeni,

râse regele moşneag. Însă voi vedeţi cu ochii voştri care-i adevărul…

Vedeam cu ochii mei adevărul, vedeam ce ar fi trebuit să văd de la început: că nu exista nicio cale prin care un aventurier sărac ca mine să ajungă la inima şi la mâna prinţesei Silberbund.

O clipă m-am gândit că totul era o iluzie, că regele Insulei de Deasupra Norilor ne amăgea şi-şi ascundea bogăţiile. Poate că ar fi fost suficient să-i zbor capul de pe umeri uneia dintre bătrâne şi voalul de minciună ar fi fost înlăturat, iar în faţa noastră ar fi apărut copacul cu crengi de aur…

Apoi mi-am amintit figurile femeilor atunci când auziseră de slănină şi m-am gândit că doar un om înfometat cu adevărat ar fi putut să reacţioneze astfel… Poate că mă împăcasem deja cu gândul că dădusem greş… Nu ştiu, dar m-am pomenit că i-am spus moşneagului:

— Mărite rege, se pare că am făcut drumul până aici degeaba. Totuşi, ca să nu mă întorc în ţara mea cu mâna goală, te rog să-mi dăruieşti o crenguţă din copacul de lângă coliba ta.

Burgwald s-a întors spre muierea cea urâtă, care a dat din cap şi s-a grăbit să între în locuinţă. S-a întors după o clipă, ţinând în mâini o cutie simplă, din lemn, cu capacul împodobit cu bucăţi tăiate dintr-un colţ de morsă, şi o basma frumoasă, roşie. Le-a întins bărbatului, iar acesta le-a făcut un semn băbuţelor. Una dintre ele e tras de o ramură a copacului, iar

cealaltă o apucat o crenguță – cam de mărimea unei mâini, o crenguță cu câteva rămurele – și a desprins-o, îndoind-o brusc. Crenguța s-a frânt, cu un trosnet ușor, iar bătrâna i-a întins-o lui Burgwald.

Bătrânul a înfășurat-o în basma, a așezat basmaua în cutie și i-a pus capacul, apoi mi-a întins-o.

— Acesta e darul nostru de mulțumire pentru vinul minunat pe care mi l-ai oferit. Ține minte ce-ți spun: să nu deschizi cutia nici acum, nici altă dată. Trebuie s-o oferi așa cum e celei care… știi tu cui. Dacă ea are sufletul așa cum crezi tu că-l are, dacă îți e menită ție, atunci când va deschide cutia și va înlătura basmaua, va găsi ce-și dorește din partea ta. Dacă soarta nu vrea să fiți împreună… atunci fata va găsi doar o crenguță uscată.

Da, mi-am spus eu, știu de pe acum că soarta nu vrea să fim împreună, pentru că Silberbund va găsi în cutie exact ce a pus bătrânul în ea, adică o crenguță uscată.

Bătrânul mă privi zâmbind ciudat, ca și cum mi-ar fi citit gândurile – sau, poate se vedea pe figura mea ce gândeam – și-mi spuse:

— În locul tău, n-aș fi chiar atât de sigur…

Ne-am despărțit de bătrâni, ne-am întors pe corabie, iar vântul a început de îndată să bată ușor, îndreptându-ne spre casă. În urma noastră, norii albi, deși ca un zid de lână proaspăt dărăcită, ascunseră imediat insula.

Știam cu toții, fără să ne dăm seama cum, că vom

avea o călătorie uşoară şi iute spre casă. Iar eu, în ciuda faptului că mă împăcasem cu gândul că rana sufletului meu nu avea să se vindece nicicând, îmi aminteam de zâmbetul încărcat de mister al regelui moşneag şi îndrăzneam să sper…

DIFERITE NUANȚE DE BEZNĂ

Un, doi, trei, un, doi, trei… Mergeam cu pas săltăreț, fredonând în gând, iar picioarele păstrau ritmul melodiei ce-mi răsuna în minte, fără să le pese că le-ar observa cineva. În primul rând, cine să observe că mergeam în pas de dans? Și, în al doilea rând, nu-mi păsa dacă m-ar fi observat cineva. La urma urmei, era treaba mea. Poate nu doar a mea, pentru că umbra ce abia se zărea pe caldarâm părea deranjată de pașii mei țopăitori și încerca să-mi pună piedică. Nu reușea, dar asta n-o împiedica să încerce din nou. Nu mă deranja strădania ei. Nu eram singurul din lume care se ducea vesel la serviciu, încântat că începe o nouă zi.

Aveam toate motivele să fiu vesel, aveam toate motivele să-mi placă slujba mea. Nu numai că era bine plătită, dar era și interesantă, vedeam o grămadă de locuri noi, asistam la o mulțime de evenimente deosebite și – mai ales – aveam deseori parte de surprize de tot soiul (pentru că, de obicei, evenimentele reale difereau de cele relatate în cărțile de istorie).

Așa că mergeam prin semiîntunericul de pe stradă și fredonam în gând o melodie veselă și săltăreață, fără să-mi pese de ce ar fi putut să creadă despre mine cei care m-ar fi văzut – pentru că, oricum, la ora aceea strada era aproape pustie. Oamenii aveau să umple ulițele, grăbindu-se spre slujbele lor, peste vreo cincizeci de minute. De fapt, și eu ar fi trebuit să

mă îndrept către serviciu ceva mai târziu, dar clientul din ziua aceea insistase să ne începem aventura din zori.

Sincer vorbind, nu-i înţelesesem cerinţa. Puteam să ajungem la destinaţie la ora dorită de el, indiferent de ora de plecare. Dar dacă aşa îşi dorise… vorba ceea, clientul nostru, stăpânul nostru…

Strada era luminată doar atât cât să nu te împiedici. Şi, de fapt, de ce ar fi trebuit să fie irosite resurse preţioase? Ca să luminezi feeric nişte străzi pe care nu zăboveşte niciodată nimeni şi care nu reprezintă decât nişte artere de circulaţie pentru pietoni?

De fapt, se găseau întotdeauna unii care zăboveau pe străzi, indivizi antisociali care se simţeau mai în largul lor în semiîntuneric şi singurătate decât printre semenii lor. Indivizi care îşi manifestau frustrarea mâzgălind tot felul de inscripţii pe ziduri. Sau, mai bine zis, îşi manifestaseră frustrarea scriind tot felul de porcării pe zidurile curate şi frumoase ale clădirilor oficiale şi ale locuinţelor cetăţenilor onorabili, până când poliţia şi municipalitatea luaseră măsuri aspre pentru stârpirea acestor obiceiuri nepotrivite secolului nostru. Dar, pentru că autorităţile ţin întotdeauna seama de nevoile tuturor cetăţenilor, inclusiv ale celor care nu merită să li se acorde o asemenea atenţie, primăria instalase, din loc în loc, panouri pe care se putea scrie orice. Şi oricine dorea putea să scrie. Ideea avusese un succes

incredibil, zidurile rămăseseră curate, în schimb plăcile acelea din plastic se umpluseră imediat cu tot felul de mesaje. Mă întrebam uimit când naiba veneau indivizii să-şi mâzgălească textele, căci nu vedeai niciodată pe cineva scriind. Probabil că noaptea (pentru că primăria instalase deasupra fiecărui spaţiu de defulare câte un glob luminos).

Sincer vorbind, îmi făcea plăcere să mă opresc zilnic câteva minute în faţa acestor panouri, ca să-mi dau seama care erau ultimele obsesii ale concetăţenilor noştri, ultimele preocupări şi ultima modă în politică, sex sau sport. Şi religios, să nu uităm preocupările religioase, da, pentru că în ultimul timp apăruseră tot felul de secte şi religii globale (adică nişte credinţe cu mai mult de doi credincioşi – ei, nu vreau să fiu sarcastic, dar s-a demonstrat ştiinţific că era nevoie doar de doi indivizi devotaţi unei cauze pentru a o răspândi pe tot globul într-un timp record, dacă cei doi indivizi se pricepeau să folosească în mod optim posibilităţile neuroreţelei), profeţi, zei, sfinţi şi escroci – vedeţi dumneavoastră, creşterea nivelului de trai are drept principală consecinţă faptul că unii oameni, scăpaţi de grija zilei de mâine, încep să se plictisească. Şi atunci le vin idei, pe care ţin cu tot dinadinsul să le împărtăşească şi altora.

Remarcasem o chestie: ideile nu erau aproape niciodată noi. Erau redescoperite religii străvechi, erau redescoperite perversiuni sexuale inventate în Antichitate, iar insultele adresate adversarilor

politici… ce să spun, citisem chestii asemănătoare scrijelite pe zidurile din Atena sau din Roma republicană…

Nu-i nimic nou sub soare, iar prostia și mitocănia se perpetuează, în ciuda oricăror încercări de a-i îndepărta pe concetățenii noștri de mentalitatea străbunilor noștri abia coborâți din copac…

În centrul panoului se vedea un mesaj – se vedea bine și de la distanță, fiindcă fusese scris cu o vopsea fosforescentă și cu litere mari, clare și inconfundabile în care se descriau cu lux de amănunte niște chestii destul de stranii, ce implicau vreo trei persoane. În opinia mea, individul care-l scrisese era bolnav rău de tot. Și nu vă spun pentru că aș avea ceva împotriva gusturilor sexuale ale cuiva, nu, Doamne ferește, fiecare e liber să facă tot ce dorește cu trupul lui, ci pentru că treburile descrise de individ (cert este că nu era o individă, dacă ar fi fost o tipă ar fi imaginat altfel întreaga chestie) erau greu de făcut și nu aveau cum să producă vreo plăcere cuiva (știu ce spun, pentru că o mare parte dintre clienții mei îmi cer să-i duc să se holbeze prin lupanarele din Roma, Alexandria sau Babilon, așa că am văzut multe la viața mea).

Mai erau și alte măscări, mai puțin demne de interes, declarații solemne, gen „Dacă vrei să ți-o sugă cineva care știe meserie, caut-o pe Glimbineta”, plus niște înjurături adresate întregului univers. Nu le-am băgat în seamă. Peste ele fuseseră mâzgălite – cu

un scris grăbit şi nervos – nişte lozinci împotriva primarului, nişte înjurături pentru consilieri municipali şi mai multe sudalme (unele interesante) dedicate iubitului nostru preşedinte. Să mai spună cineva că nu trăim într-o democraţie, din moment ce poţi să citeşti pe străzi asemenea exemple de dezbateri libere şi democratice!

Am reuşit să-mi alung rânjetul încântat (pentru că, slujbaş de stat fiind, nu doream să se ştie că mă bucuram citind atacurile împotriva conducătorului ţării) şi mi-am îndreptat atenţia spre mesajele plasate timid spre marginea panoului. IISUS VINE. Mda. IISUS TE IUBEŞTE. Mda. HARE, HARE, KRISHNA HARE. Dacă zici tu… ALAH E SINGURUL DUMNEZEU, TOŢI ĂILALŢI E FALŞI. Interesant… MITHRA, MITHRA, SÂNGE DE TAUR, TE IUBIM! Probabil că în lipsă de altceva… BUDHA. Doar atât? Ce lipsă de imaginaţie! SATANA VINE, CUM O SĂ-L PRIMEŞTI? Asta era ceva nou. LUCIFER, AJUTĂ-MĂ! Dacă nu eşti mai clar, dacă nu-ţi defineşti bine cererea, n-o să te ajute.

Mda… Ce pierdere de vreme! Nimic nou, o să încep să cred că nu existau niciun fel de indivizi care scriau mesaje pe furiş şi că, de fapt, aiurelile alea ce apăreau peste noapte fuseseră pregătite în birourile de propagandă ale poliţiei secrete…

M-am uitat speriat în jur, de parcă gândurile mele ar fi putut fi citite de agenţii secreţi aflaţi prin apropiere, dar pe care nu-i văzusem, pentru că erau

bine camuflaţi…

Paranoia, paranoia, dar mai bine paranoic şi în viaţă şi cu o slujbă bună şi interesantă, decât şomer sau în puşcărie…

Am mai aruncat o privire spre panou. Nimic interesant. Doar într-un colţ fuseseră lipite invitaţii pentru cei doritori să asiste la servicii religioase. Druizi, adepţii zeilor greci, creştini, zoroastrieni, sataniști şi scientologi anunţau locul, data şi ora la care îşi aşteptau credincioşii. Am rânjit ironic. Pun pariu că toţi indivizii ăia care imitau preoţii vreunui cult din vechime făcuseră o excursie cu un dispozitiv de-al nostru, iar acum încercau să-i impresioneze pe fraieri cu lucrurile pe care le văzuseră într-o plimbare de-o oră…

M-am uitat la ceas şi m-am grăbit spre serviciu. Clientul putea să apară dintr-o clipă în alta.

Am intrat în hala mare fără nicio greutate. Uşa era deschisă, pentru că nu era nimic de furat, iar accesul la aparate era permis doar celor îndreptăţiţi – dispozitivele de scanare şi de identificare aveau grijă de asta, iar camerele de luat vederi permiteau poliţiei să intervină în câteva minute, dacă în sediul nostru ar fi pătruns indivizi rău intenţionaţi. De altfel, tot oraşul era împănat cu camere de luat vederi şi cu microfoane, iar forţele de ordine erau eficiente şi ne asigurau liniştea şi securitatea.

Hala era cufundată în beznă. Când am intrat, s-au aprins câteva lumini de dirijare, aşa că am ajuns fără

nicio dificultate la maşinăria mea. O albinuţă din plastic transparent, în care puteau să stea comod două persoane.

Am intrat în cabină, am pornit motorul şi am setat data şi locul în care trebuia să ajungem: Anglia, Londra, Whitechapel, 30 august 1888, ora două noaptea.

Chestia asta mi se părea o aiureală.

De obicei, clienţii noştri preferau locuri însorite şi puternic luminate, adică tărâmuri care să se deosebească mult, cât mai mult, de oraşul nostru cu străzi întunecoase, strâmte şi aglomerate. Majoritatea doreau să viziteze ţinuturi mediteraneene, cu plaje acoperite cu nisip gălbui, pe marginea unei mări albastre, deasupra căreia se mişca lent soarele arzător. Voiau să asiste la jocuri de gladiatori în circuri largi, bătute de acelaşi soare puternic, voiau să simtă arsura plăcută a acestuia în acelaşi timp cu fiorii provocaţi de imaginea sângelui ce se scurgea pe nisipul arenei…

Adică, în câteva cuvinte, îşi doreau soare, nisip şi emoţii.

Clientul care trebuia să sosească dintr-o clipă în alta urma să plece dintr-o beznă ca să ajungă în alta.

Treaba lui.

Am setat şi ora de întoarcere.

Individul era destul de ciudat: voia să revenim la o jumătate de oră după plecare. De obicei, muşterii noştri preferau să se întoarcă în lumea noastră cât

mai aproape de momentul plecării în excursie – adică la cinci minute de la pornire, acesta fiind intervalul minim acceptat de regulamentele oficiale, aprobate de parlament.

După ce am terminat toate pregătirile, am aruncat o privire în hală, să văd când sosea clientul.

Am tresărit, speriat.

Individul stătea lângă albinuța mea, privind cu interes în cabină.

Când naiba venise? Cum reușise să se strecoare până în apropierea mea, fără să-l aud? Păşise pe podeaua de ciment fără să scoată niciun zgomot, de parcă ar fi fost o umbră ce alunecase prin întuneric…

M-am grăbit să-i deschid uşa şi să-l invit să între.

— Bună dimineața, domnule Glodulenk. Poftiți în cabină. Am pregătit totul şi putem pleca de îndată.

Leroy Glodulenk mi-a zâmbit bizar – de parcă s-ar fi pregătit să mă sfâşie în joacă, nu pentru că mă ura sau pentru că voia să mă jefuiască, ci doar ca să se distreze, dar se răzgândise în ultima clipă şi amânase distracția pentru un moment ulterior.

Paranoia mea căpătase dimensiuni elefantiniene, dar zâmbetul lui – poate un zâmbet obişnuit, ştiu şi eu ce să zic – îmi părea plin de făgăduieli funeste.

Individul ținea în mână o sacoşă destul de mare. L-am informat, încercând să fiu politicos:

— Domnule Glodulenk, nu aveți voie cu bagaje. Vă rog să lăsați sacoşa pe rastelul din dreapta dumneavoastră!

Glodulenk mi-a zâmbit liniştitor şi a întrebat cu timiditate, aşa cum făceau toţi clienţii obişnuiţi:

— Dragă domnule operator Bilient, aş putea să iau cu mine un dicţionar? Aş vrea să verific nişte informaţii, la faţa locului…

Şi a scos din sacoşă un cărţoi destul de ponosit, cu coperte roase de atât citit. Nu mi s-a părut un obiect periculos, aşa că am dat din cap aprobator. Glodulenk a aşezat sacoşa pe un raft, apoi a urcat în cabină şi s-a aşezat pe scaunul ce-i era rezervat. Şi-a pus centura de siguranţă şi a lăsat volumul pe un stativ, în dreapta.

Am pornit instalaţia de sterilizare, conform procedurii, şi un minut am fost scăldaţi amândoi, împreună cu toată cabina, într-o lumină violetă. În acelaşi timp, un fascicul la fel de violet mătura exteriorul aparatului.

Apoi am apăsat calm butonul de pornire.

O clipă, nu s-a petrecut nimic, după care aparatul – împreună cu noi doi – a început să se rotească iute, în jurul nostru bezna din hangar s-a extins, a devenit mai densă, a devenit de nepătruns… după care albinuţa mea s-a oprit, iar întunericul din jurul ei s-a diluat un pic şi în partea ei de jos au apărut pete galbene.

Pluteam în ceaţa deasă, iar mirosul ei – de gunoi încins, de fum de cărbune, de fecale şi de putregai – pătrunsese în cabină, făcându-ne să tuşim.

— Nu trebuie să ne punem măşti de protecţie? se

interesă Glodulenk, fără a părea îngrijorat.

— Nu-i nevoie, l-am liniştit eu. N-o să stăm aici atât de mult, încât atmosfera să ne dăuneze în vreun fel. Puteţi ieşi din cabină, puteţi să vă plimbaţi prin jur – dar numai dacă nu există oameni în apropiere, care să vă observe. Cât timp rămâneţi alături de mine, n-o să-şi dea nimeni seama de prezenţa noastră, pentru că aparatul este invizibil pentru cei din timpul ăsta…

— Ştiu, ştiu, a mormăit Glodulenk, am citit instrucţiunile…

Pluteam la vreo treizeci de metri deasupra oraşului. Nu existau suficiente hărţi amănunţite ale tuturor destinaţiilor solicitate de clienţi, aşa că procedura impunea să ajungem în locul şi timpul solicitat, dar la o înălţime sigură. Altfel, riscam să nimerim în interiorul unei coline, în temelia unei clădiri sau pe fundul unui lac – adică locuri din care nu puteam să scăpăm decât dacă aveam mult noroc şi suficientă viteză de reacţie.

Am zburat încetişor deasupra zonei, iar clientul meu privea oraşul de sub noi, ca să aleagă un loc de aterizare. După un timp, mi-a arătat o piaţetă, o intersecţie de străzi, ce avea în mijloc o statuie aşezată pe un soclu de piatră.

Am aşezat albinuţa lângă călăreţul de bronz şi am aşteptat următoarea solicitare a lui Glodulenk.

Am privit amândoi străduţele cufundate în beznă, am privit felinarele cu gaz care răspândeau o lumină slabă, ce părea lipsită de energia necesară

străpungerii ceții și se strângea speriată lângă flacără, am privit clădirile cu fațadele murdărite de funingine.

La ora aceea, străzile erau pustii, spre marea mea bucurie. Asta însemna că nu aveam să ne întâlnim cu băștinașii, deci n-o să avem probleme…

Glodulenk a privit un timp prin parbrizul din plastoțel, apoi a întrebat:

— Pot să ies afară un pic? Doar un pic…

— Sigur. Dar dacă apare cineva, vă rog să vă întoarceți imediat, pentru că nu se știe ce puteți păți…

Clientul a dat liniștitor din cap, a deschis ușa mașinăriei și a pășit cu grijă pe macadam. Ca și cum s-ar fi așteptat ca pietrele caldarâmului să-l muște de tălpi și ca și cum ar fi fost pregătit să facă un salt înapoi, în vehiculul temporal ce-i garanta siguranță, de îndată ce strada s-ar fi manifestat dușmănos. Apoi, după ce s-a lămurit că nu-l pândea niciun pericol, a început să cerceteze curios împrejurimile, ca un pisoi nimerit în curtea vecinilor (știu ce spun, pentru că sunt fericitul posesor al unui pisoi modificat genetic să rămână veșnic pisoi, am permis în regulă și sunt cu taxele la zi).

Mă uitam la el mai mult din obișnuință, pentru că eram obligat prin lege să-l protejez și să intervin în apărarea sa, dacă era cazul, însă nu se vedea nicio mișcare prin beznă, iar luminițele anemice ale felinarelor păreau să îndemne la somnolență, așa că

am închis ochii o clipă…

…iar când i-am deschis, am văzut ce ar fi trebuit să văd de la început, dacă aş fi fost atent: la colţul străzii, chiar la intrarea într-un gang, dormea un individ – probabil vreun vagabond sau un tip doborât de băutură.

Glodulenk îl descoperise şi se dusese lângă el. Se uitase un timp la golanul ce dormea, apoi îl împunsese cu vârful ghetei.

Vagabondul sărise speriat, se uitase la cel care-l trezise din somn, văzuse că n-are de-a face cu un poliţist şi începuse să-l înjure.

Mi-am dat seama că Glodulenk risca s-o ia pe cocoaşă şi m-am grăbit să-i sar în ajutor.

Am văzut, înainte să apuc să ies din maşinărie, că Glodulenk îi spunea ceva individului. Până să ajung lângă ei, cei doi se încăieraseră. Am apucat să văd cum clientul meu îl înjunghia în piept pe vagabond. Individul s-a prăbuşit pe caldarâm şi a rămas nemişcat. L-am apucat de mână pe Glodulenk şi l-am târât după mine, până în cabina care ne ascundea vederii băştinaşilor. Aşa spunea procedura că trebuie procedat într-un asemenea caz şi aşa am procedat, chiar dacă nu se vedea nimeni prin preajmă.

Am gâfâit către clientul meu:

— Puneţi-vă centura, că plecăm imediat!

Glodulenk m-a privit ciudat, de parcă aş fi fost nebun, apoi mi-a zis:

— Nu vă daţi seama? L-am omorât pe Jack

Spintecătorul! Am modificat trecutul! E posibil să fi modificat şi viitorul!

— Cine naiba e Jack Spintecătorul? N-am auzit niciodată de el şi nu-mi dau seamă ce importanţă are faptul că a fost ucis…

Clientul meu şi-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi zis „Doamne, cu ce ignorant am de-a face!”, şi-a luat cărţoiul pe care-l cărase după el şi l-a deschis la o anumită pagină, apoi mi-a arătat ce scria acolo. Era un dicţionar vechi, de prin secolul XX, un dicţionar al asasinilor celebri.

— Citiţi singur despre cine-i vorba, onorabile operator Bilient…

Am privit textul şi…

…în timp ce-l priveam şi încercam să citesc articolul amplu dedicat lui Jack Spintecătorul, textul se modifică, articolul despre Jack Spintecătorul dispăru, fiind înlocuit cu unul despre „jugul spaniol”, un instrument de tortură folosit îndeosebi în America Latină.

L-am privit speriat pe Glodulenk. Şi el părea speriat.

— Trebuie să ne întoarcem de urgenţă, am decis eu. Să suportăm consecinţele, indiferent care ar fi ele.

Clientul meu se gândi o clipă, apoi îmi zise – cu o siguranţă şi cu o încredere în propriile-i puteri teribil de convingătoare:

— Dragă domnule operator, cunosc foarte bine isprăvile lui Jack. Nu aveţi de unde să ştiţi, dar acest

asasin n-a fost prins niciodată. Deci sunt de părere că nu-i cazul să ne înapoiem înainte de a reface trecutul – pentru că nu știm în ce viitor o să ne întoarcem. Având în vedere că adevăratul Jack a fost ucis accidental – n-am avut ce face, dacă nu-l omoram, mă omora el, era bolnav psihic, una, două, scotea cuțitul… — nu contează cine va făptui crimele, pentru că voi avea grijă să fie săvârșite exact așa cum le-ar fi săvârșit el.

M-am gândit doar o clipă. Dacă ne întorceam acum, scăpam – în cazul cel mai bun – cu concedierea. Aș fi pierdut o slujbă bună și bine plătită. În cazul cel mai rău puteam nimeri la închisoare, mi se putea confisca averea (inclusiv pisoiul modificat genetic)… Glodulenk avea dreptate, fusese nevoit să se apere, pentru că era evident că individul scosese cuțitul (doar nu eram nebun, să-l bănuiesc pe clientul meu că adusese cu el, din viitor, un instrument tăios, cu scopul de a ucide un criminal necunoscut, din epoca victoriană).

— Și cum o să știm că totul a revenit la normal? am întrebat eu, abia așteptând să mă las convins.

— Asta-i cel mai simplu lucru din lume, a zâmbit cu oarecare aroganță Glodulenk. E suficient să ne uităm din când în când în dicționar. Dacă articolul despre Jack Spintecătorul o să reapară, atunci e clar că…

— Am înțeles, am oftat eu, ușurat. Bine. Ce trebuie să facem?

Clientul meu a căzut pe gânduri şi a meditat un timp. Părea că se străduieşte să-şi amintească toate amănuntele necesare.

— Ştiţi, dragă domnule operator Bilient, cred că n-are nicio importanţă în ce ordine o să ucidem victimele lui Jack, important este doar ca în final să fie ucise toate cinci, în modul în care le-ar fi omorât Jack, şi în zilele consemnate de documente. Noi putem să ne plimbăm prin trecut, înainte şi înapoi, până o să săvârşim toate asasinatele…

— Să săvârşim? am exclamat eu, îngrozit. Stimate domnule Glodulenk, sper că nu vă închipuiţi că o să particip la crimele pe care le plănuiţi! Nu, nici vorbă, mai bine ne întoarcem în timpul nostru şi lăsăm autorităţile să decidă ce-i de făcut!

Clientul meu a zâmbit ironic, ca şi cum ar fi spus „nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, mototolule!”. Nu-mi păsa de părerea lui, nu aveam de gând să omor pe nimeni – chiar dacă, după cum îmi explică de îndată Glodulenk, victimele erau prostituate sifilitice, iar asasinarea lor reprezenta, de fapt, un serviciu făcut societăţii şi chiar şi făpturilor acelea nenorocite – care, astfel, erau scutite de chinuri.

Leroy Glodulenk s-a gândit intens un timp – o clipă am avut impresia că nu ştia prea bine ce trebuia să facă şi că încerca să improvizeze ceva –, apoi s-a uitat la mine, cu privirea sa ciudată, şi mi-a zis:

— O să începem cu ultima crimă a lui Jack. Stimate

domnule operator, vă rog să mă duceţi în ziua de 8 noiembrie 1888, ora patru dimineaţa.

— În ce loc?

— În locul în care suntem acum, mi-a răspuns el, de data asta părând sigur de sine şi hotărât să facă ce avea de făcut.

Am setat aparatul şi am apăsat pe buton. Albinuţa s-a zguduit puternic, apoi a rămas nemişcată.

Eram în aceeaşi piaţetă, dar cadavrul din colţul străzii dispăruse. Altfel, locul părea neschimbat: aceeaşi beznă densă, duhnind a fum de cărbune, aceleaşi felinare cu gaz cu lumină timidă şi fără vlagă, ce nu reuşea să străbată ceaţa… M-am uitat la cronometru şi m-am asigurat că ajunseserăm acolo unde doream.

Clientul meu a coborât din cabină şi a plecat cu pas neşovăielnic pe străduţele întunecate.

Am ieşit şi eu din aparat şi m-am luat după el. Individul părea că ştie ce vrea. A mers un timp prin mijlocul străzii, apoi s-a oprit lângă o umbră ce ieşise clătinându-se dintr-o cârciumă mizeră, deschisă chiar şi la ora aceea târzie. A discutat ceva cu femeia – dispozitivele optice mi-au permis să-mi dau seama că individa era trecută, îmbătrânită de mizerie şi alcool, încât putea fi considerată femeie doar cu multă bunăvoinţă – apoi au plecat împreună. Au mers un timp, apoi au intrat într-o casă. Am rămas în stradă şi, din simplă curiozitate, am urmărit, cu ajutorul instrumentelor pe care le aveam, ce se

petrecea în locuință.

Leroy Glodulenk a înjunghiat-o pe femeie (de unde o fi făcut rost de cuțit?) apoi a măcelărit-o cu îndemânare. Când am văzut că-i scoate inima din piept mi s-a făcut rău și am vomitat îndelung. Așa că am ratat restul spectacolului. Nu mai voiam să văd nimic, îmi ajungea cât zărisem. Am plecat, cu picioarele ca de gelatină, dar am reușit să ajung la albinuța mea. Am intrat în cabină și m-am prăbușit pe scaun. Îmi era rău, eram îngrozit, eram scârbit și regretam din suflet că mă lăsasem convins să particip la o asemenea porcărie.

După un timp, s-a întors și clientul meu.

Spre deosebire de mine, arăta vesel și senin, părea încântat de ce făcuse. Am avut impresia *că-i plăcuse ce* făcuse. Mi-a spus, rânjind cu gura până la urechi:

— O să-i găsească trupul abia mâine dimineață! Am făcut treabă bună, am măcelărit-o ca la carte – adică așa cum scrie în cărți că a procedat Jack, m-a lămurit el, văzând că nu-i gust gluma.

Adevărul este că mie numai de glume nu-mi ardea. Nu-mi ardea de nimic, mă simțeam toropit și fără vlagă, copleșit de greață și de scârbă.

Glodulenk, în schimb, părea plin de energie și de entuziasm.

— Ce-a fost greu a trecut, amice! mi-a zis el, bătându-mă pe umăr.

Am tresărit, de parcă atingerea lui ar fi putut să-mi transmită și mie porniri ucigașe. Individul n-a

băgat în seamă reacţia mea şi a adăugat:

— Hai, să nu mai pierdem timpul! Amice, du-mă de urgenţă în ziua de 30 septembrie, ora 12 noaptea!

— Ce an şi ce loc? am îngăimat eu.

Glodulenk m-a privit de parcă aş fi fost tâmpit:

— În acelaşi an şi în acelaşi loc, bineînţeles!

Am făcut setările, am apăsat pe buton, iar dispozitivul de călătorit în timp s-a zguduit un pic, ca şi rândul trecut, apoi s-a potolit – ca şi cum ar fi aşteptat, curios, cele ce vor urma.

Străzile era cufundate în beznă, ca de obicei, felinarele pâlpâiau la fel de anemic… M-am întrebat dacă oraşul ăla ştia ce înseamnă lumina şi soarele, apoi mi-am zis că existau şi alte oraşe care vieţuiau în beznă, că bezna nu înseamnă neapărat ceva rău, bezna e de obicei odihnitoare, liniştitoare şi nu ascunde monştri…

După care m-am gândit că individul de lângă mine juca rolul unui monstru, săvârşea faptele macabre pe care le-ar fi făptuit acel monstru dacă n-ar fi fost ucis din întâmplare… şi m-am întrebat dacă nu cumva Glodulenk se transformase el însuşi în monstrul pe care-l ucisese…

Clientul meu – care părea că nu-şi dă seama de felul gândurilor care-mi clocoteau prin ţeastă – mă întrebă şăgalnic (sau în bătaie de joc, n-am reuşit să-mi dau seama):

— Vii şi tu?

Eram intimi, mă tutuia, nu mai eram onorabilul

domn operator… şi, nu ştiu din ce motiv, chestia asta m-a îngrozit, aşa că am decis să nu-i dau satisfacţie, am decis să-mi stăpânesc groaza şi scârba şi să-l însoţesc.

Aşa că m-am ridicat de pe scaun fără să scot un cuvânt şi l-am urmat în stradă.

La miez de noapte, Londra nu era la fel de pustie ca în timpul precedentei opriri. Cârciumile erau încă pline, iar pe străzi se strecurau umbre grăbite, preocupate cu cine ştie ce treburi ce nu sufereau aşteptare, umbre dornice să nu fie băgate în seamă, dornice să fie una cu bezna prin care înotau fără vlagă…

Glodulenk a văzut o femeie rezemată de un perete, aşteptând un muşteriu, şi s-a îndreptat spre ea. Crezând că are de-a face cu un client, respectiva s-a desprins de zid şi i-a ieşit în întâmpinare, mormăind măscări menite, după părerea ei, să stârnească pofta bărbatului.

Glodulenk a făcut un pas în întâmpinarea ei şi a scos iute un cuţit din buzunarul interior al hainei. Lama de oţel a spintecat aerul, a spintecat şi gâtul prostituatei, care şi-a dus mâinile la rană – încercând, probabil, să oprească sângele ce ţâşnea –, apoi a alunecat încet pe caldarâm…

Leroy Glodulenk a scos un chicotit isteric şi s-a aplecat asupra cadavrului, pregătit să-l măcelărească.

Dar, în clipa aceea, dinspre colţul străzii s-a auzit

larma unor cheflii care se apropiau, aşa că Glodulenk a trebuit să-şi abandoneze victima. A plecat în fugă, prin beznă, iar eu m-am străduit să mă ţin după el.

După ce a alergat ca un nebun pe străzile pustii vreo jumătate de oră – fără a se îndepărta prea mult de piaţeta în care ne aştepta albinuţa mea, adică învârtindu-ne în cerc, ca să zic aşa, clientul meu a descoperit o altă nefericită care ieşise în noapte ca să facă rost de bani şi de băutură, fără să ştie că o aştepta moartea.

După ce i-a spintecat gâtul, Glodulenk i-a despicat pântecele. De data asta, scârba a fost mai puternică decât curiozitatea şi decât obligaţiile de serviciu (eram obligat să am grijă de integritatea fizică a clientului, să-l apăr şi să-l aduc nevătămat în vremea noastră). Am vomitat ce-mi mai rămăsese prin stomac după ce-mi întorsesem maţele pe dos cu vreo oră în urmă şi m-am înapoiat fără zăbavă în aparatul meu. Am aşteptat acolo întoarcerea lui Leroy Glodulenk, decis să nu mai părăsesc adăpostul sigur al albinuţei, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Am căutat un calmant în trusa de prim ajutor a dispozitivului de călătorit un timp, am înghiţit o pilulă, după care am mai înghiţit una… şi m-a apucat o toropeală plăcută, m-a copleşit o indiferenţă totală nu numai faţă de crimele clientului meu, ci şi faţă de responsabilitatea mea în acea privinţă. Nu-mi păsa de ceea ce se întâmpla în Londra victoriană, nu-mi păsa de ceea ce aveam să păţesc eu însumi după ce

aveam să ne întoarcem acasă – dacă aveam să ne întoarcem vreodată, pentru că se părea că lui Glodulenk îi plăcea prea mult ceea ce făcea ca să mai dorească să se întoarcă în vremurile civilizate. Nu-mi păsa de nimic.

Însă se pare că Glodulenk voia, totuşi, să revină în vremea noastră, pentru că, după ce m-a mai pus să-l duc în două zile din anul 1888 (ba nu, în trei zile, pentru că a zis că, pe lângă crime, trebuie să trimită o scrisoare…) – tot noaptea, bineînţeles – a deschis cărţoiul cel vechi, pe care-l adusese cu el şi a descoperit, surprins, că acesta conţinea un articol despre Jack Spintecătorul. Aşa că, după ce s-a holbat un timp, neîncrezător, la literele ce stăteau liniştite pe hârtie, mi-a spus:

— Amice, cred că am terminat ce aveam de făcut în vremea asta şi-i cazul să revenim în timpul nostru.

Eram atât de toropit de calmante, că n-am fost în stare să mă bucur de vestea aceea. M-am mulţumit să apăs pe butonul de revenire la bază (îmi aminteam că informaţiile de întoarcere fuseseră setate încă înainte de plecare, aşa cum prevedea regulamentul, că nu aveai de unde să ştii dacă nu urma să te întorci în cea mai mare grabă…).

Albinuţa s-a rotit iute – chestie care m-a ameţit şi mai rău, bezna din jur a devenit mată şi ameninţătoare, părând gata să ne înghită… şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Nu ştiu cât am zăcut cufundat în întunericimea ce-

mi copleşise mintea, dar, când am redevenit lucid, am descoperit că mă aflam în hangarul maşinilor de călătorit în timp.

Reuşisem să mă întorc în timpul meu.

Eram într-o poziţie ciudată: atârnam cu capul în jos, iar o frânghie ce-mi fusese legată de picioare şi trecută peste o grindă mă menţinea în această poziţie bizară şi incomodă. Şi, ca totul să fie perfect, am descoperit că mâinile îmi fuseseră legate şi ele, în jurul trupului. Dacă încercam să mă mişc, oricât de puţin, începeam să mă bălăngăn ca un pendul.

Migrena şi ameţeala îmi dispăruseră şi – cu excepţia neplăcerii normale pentru oricine aflat într-o asemenea postură – nu puteam să mă plâng decât de o oarecare tulburare a vederii, poate şi ea potrivită situaţiei. Simţeam că pe obraz mi se scurge ceva cald, dar am sperat că nu era decât transpiraţie.

Glodulenk era în mijlocul hangarului, trasa nişte linii pe cimentul podelei. Le trasa cu un deget pe care îl înmuia din când în când într-un recipient ce semăna foarte mult cu cana mea de cafea – pe care o lăsasem înainte de plecare pe rastelul pe care îşi aşezase clientul meu geanta adusă atunci când apăruse în hangar…

Cu toate că eram într-o poziţie stranie şi incomodă, m-am pomenit că mă preocupa mai puţin modul în care ajunsesem acolo şi mai mult dacă fusese respectată procedura de înapoiere. Adică dacă vehiculul temporal şi ocupanţii săi fuseseră trecuţi

prin razele care ucideau eventualii microbi aduşi din alte vremuri. Asta ne mai lipsea, o molimă provocată de microbi necunoscuţi!

Aşa că l-am strigat pe clientul meu:

— Domnule Glodulenk, aţi activat procedura de sterilizare a echipamentului? Sunt convins că nu vă doriţi o epidemie, care ar putea să vă afecteze şi pe dumneavoastră…

Individul şi-a întrerupt activitatea, s-a ridicat şi mi-a zâmbit cu o răutate vizibilă:

— După ce-o să termin ce am de făcut, nu se va sinchisi nimeni de o eventuală epidemie!

Mi-am dat seama că Glodulenk se ţicnise în timpul călătoriei – orice om normal s-ar fi ţicnit, dacă ar fi fost obligat să omoare şi să masacreze nişte oameni nevinovaţi –, aşa că am încercat să-l aduc pe calea raţiunii:

— Dragă domnule Glodulenk, n-am nimic împotrivă să terminaţi ce aţi început, dar cred că-i bine – şi pentru mine, şi pentru dumneavoastră – să mă dezlegaţi şi să mă daţi jos de aici.

Leroy Glodulenk nu s-a ostenit să-mi răspundă şi şi-a văzut mai departe de liniile lui.

— Domnule Glodulenk, hangarul e plin cu camere de luat vederi şi tot ce se întâmplă aici e transmis direct la unitatea de intervenţie a poliţiei… am insistat eu.

Individul s-a mulţumit să-şi întoarcă un pic capul şi mi-a răspuns, fără să se întrerupă din treabă, dar cu

o voce plină de sarcasm:

— Prea stimate domnule operator, am ştiut de existenţa camerelor de luat vederi de la bun început, aşa că am planificat totul ţinând seama de existenţa lor. De ce crezi, prea stimate şi prea inteligentule domn operator, că am dorit ca revenirea noastră în acest timp să se facă la o anumită oră? Pentru că aceasta este ora când toată lumea se grăbeşte la serviciu, când străzile sunt foarte aglomerate, iar echipajele de poliţie se deplasează mai greu ca de obicei. Da, poliţia a descoperit că mă pregătesc să te omor, a dat deja alarma şi a trimis spre noi cel mai apropiat echipaj – dar acesta va ajunge aici când va fi prea târziu!

— Cum adică te pregăteşti să mă omori? am întrebat eu, neîncrezător. De ce să mă omori? Ce rău ţi-am făcut?

— Nu mi-ai făcut niciun rău, a recunoscut el, cu condescendenţă. Însă scopurile măreţe cer sânge. Cer sacrificii. Iar victimele sunt alese pentru că se nimeresc să fie în locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Nu am nimic cu tine, dar ritualul necesită şapte victime. Tu îmi erai cea mai la îndemână.

Cu toate că atârnam cu capul în jos, iar pe obraz îmi curgea sânge (care, din cât reuşisem să văd, se scurgea într-o vază aşezată pe podea, sub mine), iar dacă judecam după durerea pe care începusem s-o simt, rana era la baza gâtului, undeva lângă ureche – tot nu-mi venea să cred că nu-i o glumă. Una

proastă, una macabră, totuși, o glumă…

Așa că am încercat să dau o replică pe măsură:

— Bine, înțeleg, eram cea mai la îndemână victimă, dar sunt o singură persoană. Unde sunt celelalte șase?

Glodulenk s-a holbat o clipă la mine, neînțelegând ce voiam să zic, apoi a rânjit și mi-a explicat ca unui copil prost:

— Celelalte victime au fost sacrificate în urmă cu o jumătate de oră, în Londra victoriană. Prima a fost un vagabond pe care l-am înjunghiat rostind incantația potrivită, celelalte cinci au fost prostituate din aceeași epocă, măcelărite conform ritualurilor necesare. Deci șase și, cu tine, șapte.

— Dar… am bâiguit eu, acelea n-au fost Jack Spintecătorul și victimele sale?

Glodulenk a izbucnit în râs:

— N-a existat niciun Jack Spintecătorul! Eu l-am inventat, ca să nu mă împiedici să omor și să măcelăresc victimele necesare sacrificiului ritual.

— Cum n-a existat? Am văzut cu ochii mei cum a dispărut articolul din dicționar…

— Tare prost mai ești, stimate domnule operator! Am pregătit din timp pagina aia, astfel încât tipărirea să dispară și să lase loc altui text. O chestie deșteaptă, nu-i așa? Prea deșteaptă pentru tine! Ai căzut în capcană ca un guguștiuc!

Sângele îmi picura încet, strop cu strop, în vaza de sub mine, dar mintea mi-era încă limpede. Suficient

de limpede ca să-mi dau seama că individul mă înşelase fără pic de scrupule.

Bine, mă înşelase, aveam să mor peste câteva minute, înainte de sosirea echipajului de poliţie care ar fi putut să mă salveze… Dar de ce urma să mor? De ce muriseră atâţia oameni nevinovaţi?

Şi l-am întrebat pe călăul meu:

— De ce tot circul ăsta? De ce atâtea înşelătorii şi planuri complicate?

— Ca să nu fiu prins, a zâmbit cu superioritate Leroy Glodulenk. Ritualul necesită şapte victime, ucise în anumite feluri, fără să impună o anumită ordine şi un anumit interval de timp. E nevoie doar ca uciderile să fie săvârşite de o singură persoană – cea care va fi Mâna Stângă a Întunericului. Nu puteam să omor şapte oameni în lumea noastră. Poliţia ar fi fost alarmată după prima crimă. M-ar fi vânat şi m-ar fi prins. Pentru că – după cum ai văzut cu ochii tăi – unele ucideri impun multă muncă, necesită măcelărirea victimei în moduri complexe… Ar fi fost nevoie de timp, iar în vremea asta n-aş fi dispus de el. Oricum, n-are rost să intru în detalii. Ideea e că a fost nevoie să planific cu grijă totul, ca să nu fiu prins înainte de vreme, iar munca mea să fi fost zadarnică.

— Dar de ce a fost nevoie să omori şapte oameni? am strigat eu, exasperat. De ce?

Glodulenk a venit lângă mine, a ridicat de pe podea vaza plină cu sângele meu, s-a uitat la rana mea şi a

tras de ea – sau i-a făcut ceva – provocându-mi o durere insuportabilă. Sângele a început să-mi picure pe podea tot mai iute, iau eu am zbierat ca o fiară înjunghiată. Individul de lângă mine a aşteptat să-mi termin urletul animalic, apoi a răspuns întrebării pe care i-o pusesem puţin mai devreme.

— Pentru că am descoperit cum se poate sfărâma poarta dintre tărâmuri. Am aflat ce trebuie făcut pentru ca Stăpânul Întunericului să vină şi să domnească în lumea oamenilor. Şi am făcut tot ce-i necesar.

S-a dus în locul în care desenase semnele acelea ciudate pe podea şi a început să verse sângele meu peste ele, strigând o incantaţie îngrozitoare într-o limbă necunoscută, mai veche decât lumea oamenilor.

Mi-am dat seama că Glodulenk era nebun şi că nu avea rost să discut cu el, să-l conving că nu existau porţi între tărâmuri, să-l fac să mă lase în viaţă…

În clipa aceea am auzit sirenele vehiculelor poliţiei şi am ştiut că oamenii legii sosiseră. Aveau timp să mă salveze, aveau timp să pună capăt nebuniei ucigaşe a lui Leroy Glodulenk!

Însă în aceeaşi clipă, pământul s-a zguduit puternic, iar podeaua de ciment s-a spart în bucăţi. Şi am văzut, în timp ce ultimele urme de viaţă se scurgeau din mine, cum din adâncurile Pământului ţâşneau flăcări imense şi nori cu duhoare de sulf, în mijlocul cărora urca Stăpânul Beznei, venind să-şi ia

în primire noul regat…

ANUL ÎN CARE NU VOR VENI ZANGORII…

Dacă mă gândesc bine, viaţa mea s-a desfăşurat sub semnul apei.

Nu vreau să spun că m-am născut în zodia Vărsătorului, cu tot ce va fi implicând acest semn astrologie, de altfel, nu ştiu sub ce semn m-am născut, părinţii mei socotind scurgerea timpului într-un mod ce nu se potriveşte deloc cu cel al examinatorilor de zodii, iar din punct de vedere al cronologiei din lumea aşa-zis civilizată, pot doar să aproximez destul de vag perioada respectivului eveniment, care, oricum, s-a petrecut cu atâta vreme în urmă, încât mi-e greu să fiu precis, nici că viaţa mea ar fi curs lin şi limpede ca apa unui lac sau învolburată şi haotică, precum valurile mării. Nu, voiam doar să spun că acum, la momentul încheierii socotelilor, îmi dau seama că întâmplările care mi-au marcat viaţa au fost legate de apă.

Când încerc să-mi amintesc ce-a fost în viaţa mea, descopăr că anumite perioade sunt tulburi, că nu mi-au lăsat în gând decât urme vagi, de parcă ar fi fost scrise pe pergamentul minţii cu o cerneală de slabă calitate, pe care trecerea anilor a decolorat-o, iar umezeala unor emoţii ulterioare au transformat-o, ici, colo, în pete ce nu mai pot fi descifrate…

Probabil că am fost un copil nu tocmai dotat sau cu o inteligenţă care s-a format târziu, pentru că lumea prunciei, ba chiar şi a copilăriei, mi se pare atât de ceţoasă, atât de lipsită de culoare şi de sunet, că nu

reuşeşte să-mi aducă în faţa ochilor niciun fragment de viaţă, nicio imagine, nimic care ar putea dovedi că am trăit cu adevărat în acei ani. Am de multe ori simţământul că am apărut pe lume brusc, o fiinţă deja formată, de vreo patru, cinci ani. Asta nu înseamnă că de aici încolo amintirile mele se leagă, că aş avea o impresie coerentă despre ce-a reprezentat trecerea mea prin viaţă, dar măcar această trecere este marcată, din când în când, de-o imagine, un sunet, o mireasmă, un gând, o impresie, lucruri care demonstrează că am gândit şi am simţit, deci am existat.

Dar la fel de adevărat este şi că unele amintiri foarte timpurii sunt, pare-se, artificiale, bazate pe relatări ale altora. Astfel, imaginea pe care o am despre o ispravă făcută în primii mei ani de existenţă ca fiinţă capabilă de amintiri, pare mai degrabă o închipuire bazată pe relatările altora. Se pare că, la un moment dat, am furat un blid cu miere de pe masă şi m-am ascuns, ca să mă îndop de unul singur. Spre amuzamentul părinţilor, m-am vârât cu capul sub un scaun, lăsând restul trupului la vedere, convins fiind că nu mă poate zări nimeni. Isprava îmi apare în gând ca văzută din exterior de o altă fiinţă decât eu însumi. Văd corpul copilului ghemuit lângă mobilă. Privit de sus, aşa cum l-a văzut, probabil, mama. Şi nu imaginea de sub scaun, a blidului cu faguri, eventual şi cea a picioarelor părinţilor, care se apropiau de mine. Deci povestea, relatarea primei

mele isprăvi demne de a fi ţinută minte, mi s-a întipărit în suflet prin ceea ce au relatat alţii. Dacă nu cumva la vârsta aceea între mamă şi fiu există un soi de legături telepatice, iar impresia pe care întâmplarea i-a dat-o mamei fiind mai puternică decât cea asupra mea, a avut, prin intermediul ei, un impact mai mare asupra amintirii mele decât faptul trăit de mine. Oricum, povestea a fost istorisită de atâtea ori în familie, încât cred că, şi de-ar fi existat o variantă personală a întâmplării, ea ar fi fost ştearsă şi înlocuită de cea auzită foarte des.

De aceea presupun că amintirile noastre au fost întipărite în minte datorită repetării, iar corectitudinea lor este relativă, pentru că vrem să părem mai buni sau mai interesanţi decât în realitate, atât faţă de alţii, cât şi faţă de noi înşine, deci înfrumuseţăm fără încetare amintirile, repetându-le, verbal sau doar în minte, şi remodelându-le încontinuu, iar vremurile trecute ne par, din această cauză, mai frumoase decât au fost în realitate. Rareori se întâmplă să ne apară în minte vreo imagine la care să nu ne fi gândit niciodată, să se ivească din senin o amintire surprinzătoare, care să ne contrazică opinia pe care o aveam despre unele evenimente. Ne corectăm permanent trecutul, judecându-l după criteriile unui prezent care-i supus altor norme de judecată decât ale momentului întâmplărilor, deci nu numai că nu suntem rodul experienţei, ci ne creăm fără încetare un trecut, o

experienţă care să se potrivească prezentului.

Numai că prezentul nu-i decât o variantă mai apropiată a trecutului, pentru că nimeni nu poate prinde clipa, într-o fracţiune de secundă *ce este* a devenit *ce-a fost*. Astfel, existenţele noastre sunt fluide, modificabile mereu de către experienţă, dar nu de experienţa faptelor în sine, ci de cea a judecării ulterioare a acelor fapte. Un băieţel insultat de colegi mai puternici şi mai răi va retrăi mult mai puternic insulta când o va conştientiza, când o va analiza din toate punctele de vedere, când va descoperi eventuale replici, ce nu-i trecuseră prin minte *atunci*. Iar sentimentul jignirii va fi accentuat de simţământul că nu mai poate face absolut nimic. Şi va retrăi acel simţământ amintindu-şi-l, cu încăpăţânare, de parcă ar avea posibilitatea ca o dată şi o dată să-l modifice. Ignorând alte insulte mai grave pe care, din diferite motive, n-a avut timp să le revadă ulterior în minte. Devenind, din cauza retrăirilor de care am pomenit, un individ acru, cuprins de senzaţia ratării. Pierzându-şi viitorul doar pentru că a retrăit prea des un eveniment – mai mult ca sigur – marginal.

Asta înseamnă, de fapt, că suntem rodul nu a ceea ce făptuim, ci a ceea ce gândim despre faptele noastre. Nu modul în care gesturile noastre sunt judecate de ceilalţi contează, ci felul în care ne imaginăm că vor fi receptate de alţii. Vom reacţiona la o asemenea judecată doar dacă ea se potriveşte cu ce ne aşteptăm de la ea. Un individ care nu-i

mulţumit de sine va fi convins că-i criticat fără încetare de cei din jur şi, tocmai pentru că se aşteaptă la asemenea critici, va reacţiona violent, convins fiind că-i vorba de-un complot permanent împotriva sa. Un individ mulţumit de sine nu va fi afectat de nicio critică, el *ştie* că este vorba despre nişte invidioşi meschini, ce nu merită să fie băgaţi în seamă.

De aceea, dacă viaţa mi-a fost marcată de evenimente legate de apă este pentru că în valea noastră apa era un lucru important, iar existenţa ei era legată de zangori, ceea ce îi conferea o aură de mister. Ceea ce înseamnă că din fragedă pruncie am acordat o atenţie deosebită apei, iar ulterior, indiferent de întâmplările vieţii mele, acordam o atenţie deosebită celor legate de apă. Şi, dacă acum pot să spun, cu o convingere sinceră, că viaţa mea s-a desfăşurat sub semnul apei, asta înseamnă, de fapt, că mi-am regândit întotdeauna întâmplările existenţei în funcţie de legătura lor cu apa.

Valea în care am văzut lumina zilei se afla în nişte munţi sterpi, acoperiţi de mărăcinişuri rare, ce abia ajungeau să hrănească măgarii şi caprele tribului. Dar din adâncul muntelui se scurgea apă, apă preţioasă, care se strângea în cisternele cuprinzătoare săpate în stâncă. Cisterne imense, atât de meşteşugit alcătuite, încât lichidul adunat în ele nu se pierdea prin evaporare, nici copii neastâmpăraţi nu se puteau îneca, indiferent de trăsnăile pe care le făceau. Nu se ştia cine şi când

săpase în piatră recipientele acelea de care depindeau nu numai bunăstarea tribului, ci însăşi viaţa membrilor săi. Abia acum îmi dau seama că barbarii printre care m-am născut nu aveau cunoştinţele necesare pentru o asemenea construcţie, menită să capteze şi să păstreze atât apa rarelor ploi, cât mai ales pe cea a puternicelor, subitelor şi neaşteptatelor viituri ce ţâşneau câteodată din munte. Iar de la cisterne se întindeau în vale ţevi din ceramică, cu ajutorul cărora se irigau cele câteva petice de pământ roditor.

Cei din neamul meu erau ţărani simpli, harnici poate de nevoie, nu din vreo înclinaţie naturală, dar harnici, pentru că, de n-ar fi trudit din zori până-n noapte, ar fi murit de foame. Munca fără încetare, o muncă brută, obositoare şi îndobitocitoare prin monotonia şi repetitivitatea ei, foamea şi grija de a economisi apa atât de preţioasă erau principiile de bază ale vieţii noastre.

Deşi tatăl meu avea un statut aparte în cadrul tribului, fiind fierar şi tămăduitor, ceea ce îi asigura nu numai muncă în plus, dar şi o cantitate mai mare de produse la împărţitul recoltei, totuşi în familia noastră sufeream de foame. Noi, copiii, simţeam foamea mai mult decât adulţii, pentru că neastâmpărul vârstei şi trupul care creştea cereau hrană multă, variată, iar resursele văii nu ne-o ofereau. Ca toţi micuţii din trib, plecam de acasă în zori, să colindăm pantele stâncoase ale munţilor,

păzind animalele ce ronţăiau înfometate mărăcini, să strângem bălegarul preţios – ce urma să îngraşe ţarina – şi să adunăm vreascuri pentru foc. Bineînţeles că ne jucam toată ziua şi abia spre seară, când soarele se îndrepta spre Coloanele lui Hercule – n-am ştiut niciodată cum ajunsese această denumire în tribul nostru – ne grăbeam să strângem ce aveam de strâns, ca să nu ne alegem cu vreo pedeapsă acasă. Numai că joaca, mersul prin arşiţă şi munca, oricât de puţină ar fi fost, pentru un copil conta, toate însemnau un mare consum de energie, iar bucata de pită, însoţită rareori de o bucată uscată de păstramă sau de brânză de capră, nu ajungea ca să ne săturăm. Pe munte rar găseam vreo şopârlă sau vreun şarpe, pe care le frigeam la focuri făcute din crengile pline de mărăcini. Cât despre vreo rădăcină comestibilă, descoperirea ei însemna un adevărat eveniment.

Aşa că întreaga mea copilărie a stat sub semnul foamei. Şi nu puteam să pricep de ce părinţii mei, ca şi ceilalţi din trib, de altfel, puneau de-o parte tot ce era mai bun pentru petrecerile ce aveau loc în anumite zile de sărbătoare. Să rabzi de foame luni de-a rândul, mai ales în perioadele în care trudeai din greu, numai ca să întinzi masă mare de trei, patru ori pe an, când invitaţii se îndopau ca sparţii, încercând să acumuleze rezerve de calorii care să dureze până la următoarea sărbătoare, iar noi, cei mici, făceam indigestie, mi se părea o tâmpenie desăvârşită. Dar mai mult decât distribuirea aiurea a hranei mă

enervau jertfele aduse zangorilor.

O dată pe an, înainte de începerea semănăturilor, părinții mei, ca și restul tribului, depuneau, lângă izvorul care se scurgea din munte și alimenta cisternele, saci cu grăunțe și tot felul de bunătăți, plăcinte cu miere, cârnați condimentați și afumați, brânză grasă, fructe uscate și alte chestii de care noi, copiii înfometați, nu aveam parte. Mi se părea o nedreptate, mi se părea o risipă inutilă. Mi se părea o prostie.

Într-o zi, mi-am adunat tot curajul și am dat frâu liber furiei strânse în mine. Tata, care tocmai terminase de călit o sabie lungă, tăioasă și mlădioasă, mi-a ascultat vocea stridentă, în schimbare, apoi a încercat să-mi explice:

— Dacă nu ne purtăm frumos cu zangorii, dacă nu încercăm să le câștigăm bunăvoința, s-ar putea să se supere și să nu mai vină. Iar un an fără zangori…

— Să nu vină! N-o să le duc dorul.

— Dacă nu vin, n-o să avem apă.

— Adică zangorii – ce vor fi fiind ei, că nu i-a văzut nimeni niciodată – sunt stăpânii apei, adică ei pot hotărî dacă ploaia ne va ocoli sau munții vor seca?

— Da.

— Și crezi că zangorii ăștia țin socoteala fiecărei familii din trib, cât și ce aduce jertfă? Ai putea să dai mai puțin pentru jertfe și să pui mai mult pe masă. N-au ce să ne facă. Pentru că apa, presupunând că au puterea asta de a trimite sau nu apă în valea noastră,

ne este trimisă tuturor, nu fiecăruia în parte.

Tata s-a uitat ciudat la mine, uimit și șocat de o asemenea idee egoistă. S-a mulțumit să dea din cap și să-mi răspundă:

— În lume există multe lucruri ciudate. Ar fi bine să n-ai parte să le cunoști, iar cea mai sigură cale de a te feri de ele este să nu le provoci apariția. Poate că mintea ta necoaptă nu acceptă ce nu pricepe, dar Crede-mă că obiceiurile din bătrâni nu-s prosteşti. Dacă toți vor gândi ca tine, atunci tradițiile se vor pierde, iar lumea se va schimba în rău. Nimeni nu-i singur pe lume, niciun gest individual nu poate să nu aibă urmări pentru ceilalți, iar vina individuală este, de fapt, o vină colectivă, pentru că vinovatul nu apare din senin, ci numai din lipsa de grijă a familiei sau a colectivității în care a trăit până atunci, familie și colectivitate care nu și-a făcut datoria și nu l-a educat cum se cuvine. Dacă eu voi înșela zangorii, vom suferi toți membrii tribului, pentru că au permis ca printre ei să trăiască un individ lipsit de simț moral. Oricum, mi-e groază să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla într-un an în care nu vor veni zangorii…

Cu asta, a încheiat discuția, convins că m-a lămurit. De fapt, m-a convins că nu puteam să-i schimb părerile, că făcea parte dintre oamenii neobișnuiți să gândească independent, că pentru el părerea altora valora mai mult decât propria-i judecată.

Iar eu am continuat să urăsc zangorii. Sau, poate, zangorii nu reprezentau pentru mine decât simbolul

supunerii necondiţionate, prosteşti, faţă de reguli din vechime, al căror înţeles se pierduse sau se deformase odată cu trecerea timpului, reguli inutile acum, dar pe care oamenii continuau să le respecte.

Dar poate că ar trebui menţionat un incident petrecut cam în aceeaşi vreme, care explică mai multe despre transformările care aveau loc în mine. Pentru că nu numai vocea mi se schimba, nu numai trupul mi se deşira, ci şi mintea îmi pornise pe o altă cale – poate nu cea pe care aş fi urmat-o tot restul vieţii, dar, oricum, una diferită de cea de până atunci.

Crescusem, iar sarcinile în cadrul tribului se schimbaseră. Lucram pe tarlalele de pământ cultivat, iar uneori făceam de pază. Deşi valea noastră era în mijlocul pustietăţii, la mare depărtare de alte zone locuite sau de drumurile caravanelor, exista, totuşi, pericolul să apară vreun grup de tâlhari ai pustiei sau vreun animal de pradă. De aceea, la gura văii stătea întotdeauna de veghe un tânăr, mai puţin pentru a lupta cu intruşii şi mai mult pentru a da alarma în sat, în cazul în care se întâmpla ceva deosebit.

Deci, într-o zi stăteam de pază, la umbra unei stânci, de unde puteam supraveghea întinderea stearpă a pustiei. În urma mea, la mică distanţă, un grup de femei şi fete scoteau pe rând dopurile din ţevile de ceramică, irigând câmpurile. Picoteam, cuprins de-o dulce toropeală, trăgând cu urechea la cântul şi la chicotelile fetelor. Aşa că m-am pomenit, surprins, cu o ceată de indivizi drept în gura văii.

Poate că se apropiaseră pe drum ocolit, de-a lungul munţilor, de nu-i zărisem mai devreme. Oricum, nu mai aveam timp să fug până-n sat şi să bat în nicovala tatălui meu, ca să dau alarma. Fără a mai pomeni că nu puteam abandona fetele din apropiere care, după ce chiräiseră, îngrozite, se cufundaseră într-o tăcere primejdioasă, semn că-şi pierduseră cumpătul şi aşteptau resemnate desfăşurarea evenimentelor.

Motivaţiile oamenilor sunt întotdeauna bizare şi, de cele mai multe ori, inconştiente. Dacă m-ar fi întrebat cineva atunci, aş fi fost convins că mă împinsese simţul datoriei. Dar, după trecerea timpului, nu mă pot împiedica să nu-mi exprim bănuiala că prezenţa Matelei în grupul fetelor fusese lucrul cel mai important în hotărârea mea.

Nu contează. Fapt este că am ieşit în calea celor zece, unsprezece indivizi îmbrăcaţi în zdrenţe şi înarmaţi cu săbii grosolane şi lănci cu cozi din trestie-de-mare. Ţineam în mână una dintre săbiile făurite de tatăl meu, o armă de calitate. Un intrus s-a desprins de grup şi s-a apropiat, cu un rânjet larg pe buze şi cu o spadă lungă şi grea în mână.

— Cine sunteţi şi ce doriţi? am întrebat eu cu o voce care se dorea fermă şi ameninţătoare, dar care, presupun, sunase nervoasă şi stridentă.

Individul a rânjit şi mai larg, arătându-şi dinţii ciobiţi şi înnegriţi. Nu mi-a răspuns şi a aruncat o privire dincolo de mine, spre cârdul de fete speriate.

În ochi i s-a aprins o lumină care m-a lămurit asupra intenţiilor lui. Putea să-mi spună orice, ştiam cine (sau ce) era şi ce dorea. A continuat să se apropie, până a ajuns la un pas de mine. Înaintase fără să mă privească în ochi, uitându-se pieziş, ca un animal de pradă perfid, obişnuit să nu lovească făţiş. S-a oprit deci în faţa mea şi abia atunci m-a privit, iar zâmbetul i s-a şters de pe buze, de parcă ar fi smuls o mască.

— Pleacă de aici, băiete! a mormăit el cu o voce dogită, iar duhoarea împuţită a gurii lui m-a izbit ca un mai, făcându-mă să mă clatin. Pleacă de aici cât mai poţi. Îţi făgăduiesc că nu-ţi fac nimic.

Am strâns mai tare mânerul sabiei, dar nu m-am clintit. După o clipă, am şuierat, veninos ca un şarpe al pustiei:

— Pleacă de aici, golane! Pleacă de aici cât mai poţi! Îţi făgăduiesc că nu-ţi fac nimic!

Bărbatul a izbucnit într-un hohot ruginit, apoi a mimat nehotărârea. Prea exagerat ca să fie o nehotărâre adevărată. S-a bălăngănit de pe un picior pe altul, apoi, de parcă, totuşi, s-ar fi decis, s-a întors încet spre locul din care venise.

Nu ştiu ce mă făcuse bănuitor, dar în clipa în care s-a răsucit brusc, rotindu-şi spada lungă, să mă despice, eu nu mă mai aflam acolo. Mă trăsesem înapoi fără să scot cel mai mic sunet. Până să-şi regăsească echilibrul şi să izbească din nou, sabia mea tăioasă spintecase şuierând văzduhul, iar capul

lui bărbos şi pletos se desprinsese de pe umeri.

În următoarele cinci secunde străbătusem cei zece, cincisprezece paşi până la ceata de tâlhari şi, înainte ca ei să-şi revină din surpriză, izbisem în dreapta şi-n stânga, retezând mâini, despicând piepturi, spintecând gâturi… Sângele ţâşnea din trupuri precum apa din izvorul zangorilor.

Apoi, în jurul meu s-a făcut deodată linişte, nu se mai auzeau icneli, gemete, zăngănit de arme sau zgomot de paşi. Pentru o clipă, două, a fost o linişte desăvârşită, ca înainte de facerea lumii.

Nu mai stătea în picioare nici unul dintre adversarii mei. Se prăbuşiseră cu toţii în praf, iar sângele lor se scursese în pulberea însetată.

Acum îmi dau seama că victoria mea din ziua aceea s-a datorat unui grup de trei elemente, a căror combinare întâmplătoare dusese la un rezultat fericit pentru mine: surpriza adversarilor, care nu se aşteptaseră să-i atac, arma de-o calitate deosebită – am descoperit ulterior că *spintecase, pur şi simplu* armele rudimentare cu care duşmanii încercaseră să-mi pareze loviturile – şi, mai ales, inconştienţa sinucigaşă şi plină de convingerea că nu mi se poate întâmpla nimic.

După ce nebunia ucigaşă a trecut şi am apucat să privesc în jur, m-am simţit teribil de mândru. Oare de ce e mândru un om atunci când ia viaţa semenilor lui? E un lucru care m-a uimit întotdeauna. Mai ales când mi se întâmpla mie…

Mai târziu au apărut oamenii din sat, îngrijoraţi. S-a organizat o poteră, care a cercetat împrejurimile, ca nu cumva tovarăşii bandiţilor să stea la pândă în apropiere. Sătenii n-au găsit pe nimeni, au îngropat cadavrele, cărora li se luaseră armele, hainele şi diferite mărunţişuri personale, iar lucrurile au revenit la normal. Oarecum, căci, spre surprinderea mea, nu s-a ostenit nimeni să mă laude pentru fapta mea. Nici măcar nu m-am ales cu ceva din pradă, ceva care să-mi rămână ca amintire, obiectele fiind împărţite între membrii maturi ai tribului după criterii necunoscute mie.

Eram privit mai degrabă cu frică decât cu admiraţie. Părinţii mei au organizat un ritual de purificare, au adus jertfe zangorilor şi m-au spălat cu apă proaspătă şi rece din izvor. Apoi toţi au revenit la activităţile obişnuite, eu am continuat să sap grădina, să irig câmpul şi să stau noaptea de veghe la gura văii. Însă n-a mai apărut nimeni din dogoarea uscată a pustiului.

Totuşi, lucrurile nu erau exact ca înainte. Ceva se schimbase. Matela începuse să mă bage în seamă. Mă privea insistent, când îşi închipuia că n-o observ, apoi râdea zgomotos şi se hârjonea cu prietenele ei, dacă-şi dădea seama că mă holbam la ea.

Încetul cu încetul, timiditatea pe care o simţeam faţă de ea şi numai faţă de ea s-a prefăcut într-o sete nemărginită de a fi tot timpul cu ea. Fără să-mi pese de rânjetele amuzate sau ironice ale celorlalţi, îi

căutam tovărășia cu orice preț.

Atunci nu-mi dădeam seama că mă îndrăgostisem, că toate prostiile pe care le făceam ca să-i atrag atenţia Matelei erau normale pentru starea în care mă aflam. Dar n-am mai simţit niciodată acea senzaţie bizară, de amestec de durere şi dulceaţă, de sfâşiere de sine şi de euforie… Poate că, în timp, rejudecăm propriile sentimente şi le modificăm – ca pe oricare altul din trecutul nostru, dar prima dragoste va păstra farmecul aparte pe care-l are orice primă trăire importantă. Iată, anii s-au scurs ca apa torenţilor năvălind din munţi, dar urma lor a rămas undeva, în sipetul acela, ascuns într-un colţişor al memoriei, în care păstrăm lucrurile pe care le preţuim. Sipet pe care-l deschidem din când în când, minunându-ne că am agonisit asemenea comori pe care nu ni le poate lua nimeni…

Dar nu despre iubirea mea cea dispărută este vorba, ci despre urmările incredibile pe care le-a avut implicarea mea sentimentală. Întâlnirile cu Matela deveniseră tot mai dese, aveau acum loc pe furiș, ferindu-ne de privirile celorlalţi. Iar într-o seară m-am trezit făgăduindu-i să fac orice mi-ar cere pentru a-i dovedi cât de mult ţin la ea.

Matela a râs, încântată, apoi m-a privit cu ochi râzători şi mi-a cerut:

— De eşti în stare de orice, atunci, adu-mi un zangor!

Cele ce-au urmat nu s-au petrecut numai din

pricina naivității specifice vârstei și a ambiției de îndrăgostit. Nu. Pentru că mai târziu am aflat că femeile cer de multe ori lucruri imposibile, precum luna de pe cer, fără să se aștepte să-ți respecți făgăduiala. La mine a acționat atunci și orgoliul declanșat de victoria spectaculoasă împotriva tâlharilor din pustietăți, victorie prea puțin apreciată, după cum gândeam eu. Și ura pe care o simțisem din copilărie față de zangori. Poate că Matela îmi ceruse și altă dată lucruri imposibile, pe care nu le băgasem în seamă, probabil că râsesem și considerasem cererea ei o glumă bună. Numai că, de data asta, cererea ei îmi atinsese o anume coardă a sufletului, probabil că era acel mic îndemn necesar ca să treci la făptuirea unei isprăvi pe care ți-ai dorit-o toată viața.

Oricum, este evident că și întâmplarea joacă un rol important în viața oamenilor. Dacă Matela mi-ar fi cerut un zangor în miezul verii sau spre sfârșitul toamnei, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic. Numai că iubita mea își manifestase dorința aceea bizară chiar la început de primăvară, cu doar două zile înainte de începutul semănatului. Adică atunci când, conform tradiției, zangorii urma să vină în timpul nopții, ca să adune jertfele pe care li le aduceau consătenii noștri.

Am petrecut cele două zile făcând planuri, gândindu-mă cum putea să arate un zangor, pentru că nimeni nu văzuse vreodată vreunul, ca să știu ce

fel de unelte să-mi pregătesc. Aveam nevoie de vreo plasă din acelea pe care le foloseau vânătorii din sat, atunci când încercau să prindă capre sălbăticite? Să iau cu mine un ciomag greu, să izbesc făptura necunoscută în moalele capului?

Până la urmă, m-am hotărât să mă bizuiesc doar pe propria-mi putere, să lupt cu zangorii cu mâinile goale. Probabil că ideea îmi venise din cauza convingerii că nu existau zangori, că roadele muncii sătenilor, oferite ca jertfe, erau furate de membri mai şireţi ai tribului, care încălcau cu nerușinare regula ca în noaptea sărbătorii primăverii să nu iasă nimeni din casă.

Așa că atunci când s-a înserat, iar jertfele au fost depuse lângă izvorul de la poalele muntelui, m-am întors acasă, împreună cu ceilalţi membri ai familiei. După ce am mâncat ceva în grabă, m-am prefăcut că mă duc la culcare. Am așezat în pat un morman de paie, pe care le-am acoperit cu pătura, ca să pară că doarme cineva acolo, apoi m-am strecurat afară din casă, am străbătut satul cu ulița pustie și m-am îndreptat către izvor. Când am ajuns, se întunecase destul de tare, doar luna, roșie ca sângele, mai arunca un strop de lumină asupra pământului.

Sacii cu grăunțe și coșurile cu mâncăruri gustoase – ofrandele cu care consătenii mei sperau să cumpere bunăvoința zangorilor – stăteau încă în locul în care fuseseră așezate, pe o piatră lată, la câţiva paşi de dâra îngustă de apă ce clipocea la vale, către cisterne.

M-am ascuns după o stâncă, să nu fiu văzut dinspre sat, de unde bănuiam că vor veni cei care vor lua bunătăţile de pe lespede. Apoi am aşteptat şi-am tot aşteptat…

Încetul cu încetul, m-a apucat toropeala. Ochii mi s-au închis, în ciuda dorinţei de a rămâne treaz…

M-am trezit brusc, din cauza unui zgomot.

Cineva umbla la jertfele sătenilor, muta coşuri şi saci.

Somnul fugise departe, mintea îmi devenise subit limpede ca apa de izvor.

M-am tras încet de după stâncă şi am privit către lespedea pe care fuseseră aşezate ofrandele. Luna era acoperită în parte de-un nor. În semiîntuneric se zăreau cu greu câteva siluete aplecate asupra sacilor. Păreau a se sfătui, a aprecia calitatea jertfelor şi modul în care urmau să le care.

Din câteva salturi iuţi m-am apropiat de indivizi, răcnind violent:

— V-am prins, nelegiuiţilor!

Siluetele s-au ridicat în picioare şi atunci mi-am dat seama că erau mult mai scunde decât mine, aveau doar înălţimea unor copii. M-a umflat râsul. Deci ăştia erau zangorii de care se temeau părinţii mei: nişte puşti obraznici, care furau cu neruşinare munca ţăranilor naivi!

M-am repezit la unul dintre el, întinzând mâna, să-l prind. Mă şi vedeam târându-l la poarta casei Matelei, strigând victorios:

— Vino afară, Matela, ţi-am adus zangorul pe care l-ai dorit!

Am strâns degetele, să apuc ţâncul de braţ. Numai că degetele mi s-au înfipt în ceva rece şi moale – *fluid* chiar – şi au trecut prin braţul copilului.

Atunci, chiar atunci, chiar în clipa aceea, norul s-a tras de pe faţa lunii, iar razele roşiatice au căzut pe făptura din faţa mea. Şi am văzut-o bine.

Am scos un geamăt îngrozit, pentru că-mi pierdusem brusc toată vlaga, nu mai aveam nici măcar puterea de-a ţipa: făptura din faţa mea nu avea chip, ci doar un contur vag, cu un fel de simulacru de trăsături, pe care puteai distinge, dacă voiai cu tot dinadinsul, un soi de nas, de gură, de ochi…

La fel era şi trupul gol, fără urmă de îmbrăcăminte: o masă vag conturată, cu nişte prelungiri ce puteau fi considerate membre. Mai mult, conturul trupului acela nu era stabil, se modifica fără încetare, *curgea* într-un fel, rămânând, totuşi, întreg.

Cu o spaimă de nedescris mi-am dat seama că zangorul, căci în clipa aceea *am ştiut* că-i un zangor, că există zangori, era alcătuit *din apă*!

Apoi, în secundele următoare, zangorii – patru, cinci, câţi vor fi fost, căci nu fusesem atent la numărul lor – se turtiră, îşi pierdură consistenţa şi *se scurseră spre deal*, către locul în care izvorul ieşea din stâncă. Dispărură în munte, trecând prin firicelul de apă, care, în aceeaşi clipită, încetă să mai curgă!

Ofrandele sătenilor rămaseră pe lespede.

Abia atunci mă cuprinse adevărata groază. Pentru că mintea mea, care refuzase cu încăpățânare supranaturalul, tot ce se abătea de la logica simțurilor, căpătase o dovadă de necontestat că adevărul era cu totul altul decât cel pe care-l acceptase până atunci. Zangorii existau, deci faptul că-i izgonisem urma să abată mari nenorociri asupra tribului. Mi-am dat seama că, dacă aș fi fost văzut acolo de cineva, aș fi fost considerat răspunzător de plecarea zangorilor și de refuzul ofrandelor. Să pitesc undeva ofrandele? Nu știam unde, nu aveam timp să caut o tainiță și, în plus, izvorul secase, așa că nu mai puteam să ascund că zangorii fuseseră jigniți. Nu-mi rămăsese decât să mă duc cât mai repede acasă și să mă vâr iute în pat, sperând că nu-mi remarcase nimeni lipsa.

Numai că, în momentul în care am ajuns în mijlocul satului, am auzit un vaier puternic ce ieșea din toate casele. Apoi, în clipa următoare, pe uși au început să curgă oameni îmbrăcați doar pe jumătate, plângând și frângându-și mâinile. După felul în care umblau, mi-am dat seama că nu se treziseră încă din somn.

Dar după câteva momente s-au trezit cu toții, în aceeași clipă. S-au privit, uimiți să se găsească pe uliță, și au început să vorbească:

— Vecine, am visat că cineva n-a respectat legea și a ieșit din casă în noaptea asta.

— Da, și eu am visat la fel. Iar cel care n-a respectat

tradiția a deranjat zangorii pe când ne primeau ofrandele.

— Iar zangorii s-au supărat pe noi și vor lipsi anul acesta.

După aceea, s-au strâns în jurul meu și unul dintre bătrânii tribului mi-a spus, cu voce plină de-o nemăsurată tristețe:

— Din cauza ta vom suferi cu toții. Du-te acum și dormi, iar noi ne vom sfătui să găsim o cale să înfruntăm mânia celor pe care i-ai jignit.

Am mers acasă, iar frații și surorile s-au ferit din calea mea, de parcă atingerea mea i-ar fi spurcat. M-am vârât în așternut, iar somnul mi-a fost bântuit de vise cu ape întinse, cum nu văzusem în viața mea, ape agitate de furtuni și vârtejuri. Și o voce care-mi șoptea direct în minte:

— Nu întotdeauna un lucru care pare rău este cu adevărat rău. Nu întotdeauna o pedeapsă este cu adevărat pedeapsă. Nimic din ce se întâmplă nu este fără rost. Totul e să descoperi rostul celor ce par fără de rost…

Când m-am trezit, era ziuă și soarele lumina puternic. Lângă pat stătea tatăl meu, iar pe figură avea o expresie disperată. Mă privea de parcă m-ar fi văzut pentru ultima oară. Și am știut atunci că pedeapsa îmi fusese hotărâtă, iar el trebuia să mi-o comunice. O clipă mi-am dat seama că, într-un fel, fusese pedepsită toată familia noastră, iar pedeapsa cea mai mare o primiseră părinții mei. Apoi grija de

propria-mi soartă a izgonit gândul acela răzleț.

— Fiule, a grăit tatăl meu cu o gravitate îndurerată, zangorii nu vor veni în valea noastră anul ăsta. Iar odată cu plecarea lor a încetat să curgă izvorul din munte. Timp de un an nu vom cunoaşte ploaia, văile torenților vor rămâne uscate şi vom avea parte de-o secetă cumplită. În cisterne a rămas ceva apă. Dacă o vom drămui cu grijă, s-ar putea să ne ajungă un an, până când, dacă ne vor ierta, zangorii vor binevoi să se întoarcă printre noi şi odată cu ei va veni şi binecuvântarea apei. Dar apa din cisterne poate ajunge doar cât să potolească setea oamenilor. Deci nici vorbă ca anul acesta, anul în care nu vor veni zangorii, să cultivăm câmpurile din vale. Nu vom muri de sete, dar s-ar putea să murim de foame. Iar vina este, în primul rând, a ta. Şi eu am partea mea de vină, pentru că am văzut semnele nenorocirii, dar nu le-am înțeles. Toți avem o parte de vină, dar vinovatul principal eşti tu. Va trebui să plăteşti. Cu viața ta, cu libertatea ta, cu viitorul tău. Înțelepții tribului au hotărât să fii vândut ca sclav, iar cu ceea ce vom primi pentru tine să cumpărăm merinde. Şi-ți cer să fii un rob supus, să faci ce ți se cere şi să nu fugi de la stăpân sau să nu încerci să-ți iei viața, măcar timp de şapte ani. Căci, altfel, cumpărătorul va avea dreptul să ceară în loc un frate al tău, care nu are de ce să plătească pentru tine.

Tatăl meu, fierarul, a tăcut, iar pe obraz i s-a scurs o lacrimă mare, grea, pe care a zdrobit-o grabnic cu

dosul palmei. N-am răspuns nimic, copleşit de gravitatea pedepsei. Mă apucaseră o îngrijorare de nedescris, dar şi o curiozitate bolnăvicioasă. Până atunci nu părăsisem niciodată valea, ştiam vag, mai degrabă bănuiam, că existau şi alţi oameni pe pământ, din cauză că uneori se abăteau unii prin lumea noastră, neguţători sau tâlhari ca aceia pe care-i spintecasem. În clipa aceea mi-am dat seama că va trebui să înfrunt un nou univers, despre care nu ştiam nimic. Mă îngrozea viitorul necunoscut pe care urma să-l înfrunt, dar – în acelaşi timp – mă atrăgea într-un fel ciudat.

Apoi tatăl meu a ieşit pe uşă, făcându-mi semn să-l urmez. Casa era pustie, ca şi uliţa satului. Până la ieşirea din vale n-am văzut pe nimeni, n-am putut să mă despart de nimeni dintre cei dragi – mamă, fraţi, surori, prieteni… Toţi se ascunseseră, probabil să se ferească de blestemul abătut asupra mea. Sau poate că a fost, gândesc eu acum, un gest de supremă milă, pentru că am părăsit lumea în care trăisem până atunci înciudat şi înverşunat, fără regrete şi fără nimic care să-mi înmoaie sufletul. Un lucru bun pentru mine, căci, altfel, n-aş fi rezistat vicisitudinilor sorţii.

Cel mai mult mă durea că Matela nu se ivise, plângând şi jelind, că nu se oferise să mă însoţească în lumea largă, să împartă cu mine sclavia, chinurile şi ruşinea. O uram din tot sufletul, o ură pe măsura dragostei pe care i-o purtasem. O învinovăţeam de

toată nenorocirea mea, fără să-mi dau seama atunci că numai trufia mă adusese în păcat şi că niciodată altcineva nu-i răspunzător de ce ai înfăptuit de bunăvoie. Căci, oricât te-ar îndemna altul la prostii, până la urmă cel care hotărăşte tot tu eşti, şi singur alegi pe ce drum vei merge. Dar probabil că şi ura mi-a folosit, pentru că m-a oţelit, m-a ajutat să îndur tot ce aveam de îndurat.

La gura văii aştepta un bărbat înalt şi uscăţiv, înveşmântat în straie largi, din pânză albă. A arătat din ochi spre mine, întrebător, iar tata a dat din cap. Atunci bărbatul a scos din sân o pungă pe care i-a întins-o părintelui meu. Apoi s-a întors şi a pornit spre pustie. M-am luat după el, fără să privesc în urmă. Şi n-am mai văzut valea în care crescusem decât în vis. Dar şi asta s-a întâmplat după multă, multă vreme…

Am mers în urma bărbatului mult, mult timp, prin arşiţă. După o vreme, căldura mă secătuise de putere, nu mai gândeam, mişcam doar picioarele, ca un trup lipsit de suflet şi simţire, iar când individul, care părea înzestrat cu o energie şi o rezistenţă ieşite din comun, mi-a făcut semn să mă opresc, m-am prăbuşit în praf şi am adormit imediat.

M-am trezit în zgomot de clopoţei şi zarvă de glasuri.

M-am ridicat în genunchi şi am văzut că prin noapte se apropia o caravană din asini încărcaţi de bagaje. În urma lor mergeau bărbaţi în veşminte albe,

largi și lungi, numai bune pentru a străbate deșertul în ele. Purtau săbii încovoiate și sulițe lungi, subțiri, cu vârf din metal. Iar după ei se țineau oameni fără vlagă și fără voință, purtând pe chip stigmatul nenorocirii. Am înțeles de îndată că erau tovarășii mei de nefericire, vânduți ca robi pentru păcatele lor sau din răutatea altora. Dar n-am simțit pentru ei niciun pic de milă ori de înțelegere. Doar dispreț. Fără să-mi dau seama că, fiind asemenea lor, doar printre ei voi trăi și că doar de ei voi mai fi considerat ființă omenească.

Caravana a mai străbătut pustietatea până în zori, apoi a poposit într-o vâlcea, la umbra stâncilor. Paznicii ne-au împărțit câte o cană cu apă și o bucată de pită uscată, apoi ne-au lăsat să ne odihnim.

La început am fost uimit că nu păzește nimeni robii. Apoi mi-am dat seama că nu aveau unde fugi. În jur se întindea pustietatea ucigătoare și numai cine știa drumurile și avea provizii suficiente și apă putea scăpa cu viață. Iar unii dintre ei făcuseră probabil legământ, ca și mine, să îndure robia pentru a-și spăla păcatele.

Spre seară, înainte de a porni mai departe, bărbatul cel slab care mă luase din valea în care mă născusem m-a întrebat dacă mă pricep să îngrijesc măgarii. I-am povestit, în câteva cuvinte, cu ce mă îndeletnicisem în viața mea, iar el mi-a dat în grijă asinii ce cărau burdufele cu apă. Pe lângă grija animalelor, trebuia să împart câte o cană cu apă, și

numai una, fiecărui om din caravană, fie el sclav sau paznic. Numai o cană cu apă, orice s-ar întâmpla, până când el însuși îmi va porunci altfel.

Am mai mers o zi prin pustiu, apoi ne-am ascuns între stânci, când a început o furtună de nisip. Vântul vâjâia precum corzile a mii de arcuri, aruncând firicelele de piatră ca niște săgeți ascuțite, care-ți răneau fața. Am stat printre stânci trei zile, până s-a potolit vijelia.

Din ziua a doua rația de apă a fost înjumătățită. Doar cea a animalelor a rămas întreagă: o cană dimineața, una seara.

Și am pornit mai departe, printre stânci, călcând nisipul care la început păstra dogoarea zilei, apoi devenea rece ca apa de izvor. Eu îmi făceam treaba cu seriozitate, iar conducătorul caravanei, care mă urmărea de la distanță, părea mulțumit.

Atunci, în timpul marșului aceluia ucigător, am descoperit puterea. Adevărata putere. Puterea de a umili, puterea de a da viață, puterea de a ucide. Puterea de a face favoruri. Toate, doar pentru că *împărțeam apă*. Fără apă, oricare dintre cei din caravană ar fi pierit. Știau prea bine. Iar eu puteam să adaug câteva picături la o porție sau să reduc porția cu câțiva stropi, pentru că nimeni nu avea cum să măsoare exact o jumătate de cană. Numai că stropii puteau însemna viață sau moarte. Și toate astea, sub aparența corectitudinii. Ce spectacol uimitor e figura unui om care urmărește însetat cum

torni apă din burduf în cana de metal! Curând am învățat cum mă puteam juca în voie cu emoțiile celor ce stăteau la rând: turnam mai mult de jumătate de cană, urmăream surpriza plăcută, neîncrezătoare, a celui ce urma să beneficieze de generozitatea mea. După care mă prefăceam că-mi dau seama de greșeală și turnam din cană înapoi în burduf. Vedeam cum dispare bucuria din ochii ficși, cum îi ia locul nemulțumirea, apoi spaima, când apa din cană rămânea mai puțină decât era porția…

Am descoperit atunci, în călătoria aceea care a fost adevărata mea intrare în lume, că apa înseamnă putere. Că hrana (de fapt, lipsa ei), care mă făcuse să urăsc zangorii, avea un rol mult mai mic, că omul poate îndura foamea, nu și setea. Că acela care stăpânește apa stăpânește oamenii.

Poate că atunci am început, chiar dacă încă nu-mi dădeam seama, să judec altfel puterea zangorilor și respectul pe care-l aveau față de ei oamenii din valea mea.

Numai că viața avea să mă învețe încă multe despre putere și despre apă.

După două săptămâni de mers prin pustietate, am ajuns, în cele din urmă, la malul mării.

I-am auzit pe mulți vorbind despre impresia copleșitoare pe care o ai când zărești prima dată marea. Poate că nu-s normal sau poate că inteligența mea n-a fost niciodată prea dezvoltată, dar pe mine întinderea aceea nesfârșită de apă nu m-a

impresionat deloc. Sau, poate, aveam altele ce-mi ocupau mintea şi n-o lăsau disponibilă pentru emoţii puternice, dar fără legătură cu preocuparea mea de moment. Ca în multe căsnicii de durată, prima întâlnire n-a trezit niciun sentiment bizar, n-a provocat nicio revelaţie care să sugereze, în vreun fel, cele ce vor urma.

Am privit valurile ce se fugăreau, am ascultat zgomotul resacului şi am aspirat aerul încărcat cu sare, cu sentimentul intens că asist la o imensă şi inutilă risipă. Toată apa aceea îngrămădită în faţa mea ar fi prefăcut pustiul în lanuri roditoare, iar zangorii şi alţii ca ei n-ar fi stăpânit vieţile şi minţile bieţilor oameni…

Apoi m-am întors la grijile mele. Conducătorii caravanelor discutau cu indivizi îmbrăcaţi ciudat, în veşminte lungi, din mătăsuri bizar colorate. Am înţeles că ei căutau robi ieşiţi din comun, care să aibă talente sau măcar înclinaţii deosebite, robi care să fie vânduţi individual, la preţuri imense, nu la grămadă, în târg. Nu ştiu ce povestise despre mine cel care mă cumpărase de la părintele meu, dar m-au cercetat mai mulţi dintre indivizii aceia în haine elegante, punându-mi întrebări meşteşugite, făcându-mă să le istorisesc tot soiul de întâmplări, inclusiv isprava cu bandiţii din pustie…

În cele din urmă, m-a luat un bărbat mătăhălos, cu figura dungată de cicatrice şi fără ochiul stâng. M-a condus pe o corabie ce-a ridicat pânzele aproape

imediat. Împreună cu mine, pe navă urcaseră două, trei duzini de sclavi, toţi bărbaţi tineri, vânjoşi, fără niciun beteşug şi cu mintea netulburată. După câteva ore, când corabia a ajuns în larg, s-a dezlănţuit furtuna, iar ambarcaţiunea a prins a se bălăngăni în toate părţile, de parcă o lovise strechea. Atât robii, cât şi majoritatea marinarilor vomitau de zor şi, când puteau să vorbească, îşi blestemau zilele şi pe cel care-i încărcase pe coaja aceea de nucă, la cheremul vântului şi al valurilor. Numai eu mă simţeam bine şi colindam curios corabia, dornic să aflu cât mai multe despre viaţa pe mare.

Atunci s-a manifestat pentru prima oară acea însuşire a mea de a nu fi afectat de marea agitată, care m-a ajutat să-mi păstrez mintea limpede şi puterea trupului intactă în cele mai teribile uragane pe mare, iar multe dintre victoriile mele s-au datorat acestei calităţi rare şi printre marinari, deci cu atât mai neobişnuită la un locuitor al pustiului, ce văzuse abia în tinereţe valurile mării-ocean.

Pentru moment, chiorul care mă cumpărase s-a mulţumit să-şi noteze nou descoperitul meu talent, iar soarta mi-a rămas, aparent, neschimbată. Am fost debarcat împreună cu ceilalţi pe o insulă mică, izolată în mijlocul întinderii de apă sărată.

Am petrecut doi ani pe insula fraţilor războinici, deprinzând în primul rând disciplina minţii, apoi mânuirea armelor. Doi ani în care am învăţat să-mi stăpânesc durerea şi foamea, să îndur setea zile în şir,

să-mi opresc sângele din răni şi să-mi încetez orice funcţii vitale, după bunul plac. Doi ani în care am exersat mânuirea celor o sută şapte arme din dotarea oştirii imperiale. Doi ani în care am învăţat strategie şi noţiuni de intendenţă. Tot ce i-ar fi putut folosi unui oştean menit unei cariere ieşite din comun. Bineînţeles, toţi sclavii trimişi pe insula călugărilor-soldaţi învăţau aceleaşi lucruri, pentru că, după cum ne-au explicat profesorii noştri, nu numai talentul şi învăţătura jucau un rol important în viaţă, ci şi întâmplarea, sfânta întâmplare, care putea să ne pună în faţa unor situaţii neobişnuite sau să ne asigure o viaţă potolită, fără ocazii de a ieşi în evidenţă. Aşa că nimeni nu putea să prevadă care dintre noi va avea parte de succese şi mărire şi care va fi sufocat de rutina cotidiană. Am învăţat cu toţii să ne acceptăm soarta şi să nu ne facem iluzii, pentru că eram robi şi robi vom rămâne, oricare ar fi cursul întâmplărilor.

După cei doi ani de instruire, a venit o corabie care ne-a luat şi ne-a dus în locuri îndepărtate, împărţindu-ne prin diferite garnizoane.

Nu vreau să-mi amintesc de vremurile acelea, vremuri de sânge şi pârjol, de războaie crâncene, de măreţie şi suferinţă. Am luptat ca oştean de rând, ca ofiţer şi conducător de armate, am mărşăluit prin mlaştini şi pustiuri, am escaladat munţi şi am navigat pe ocean. Am semănat moarte pretutindeni şi am adus împăratului victorii după victorii. Am

primit recompense şi averi, am căpătat tot ce mi-am dorit, cu o singură excepţie: libertatea.

Indiferent de rangul pe care-l aveam, rămâneam tot sclav al împăratului, obligat să-l slujesc din răsputeri.

Însă libertatea nu-i decât o vorbă goală, pentru că oamenii care se consideră liberi sunt îngrădiţi de atâtea reguli şi legi, că tot robi sunt, oricât s-ar amăgi că au libertatea de a-şi decide singuri soarta. Dispuneam de vieţile a mii, chiar zeci sau sute de mii de oameni uneori, puteam să fac orice cu averi imense, dar tot rob rămâneam. Am descoperit astfel că *puterea* şi *libertatea* nu trebuie neapărat să se însoţească.

Da, aveam putere, dar judecata arbitrară a stăpânului stătea tot timpul asupra mea şi mă putea lipsi în orice clipă de glorie şi funcţii. Fiecare dintre noi ştiam că va veni un moment în care bănuiala stârnită din senin a împăratului ne putea aduce moartea, indiferent de meritele din trecut. Voia stăpânului ne putea muta dintr-un loc în altul, după nevoi sau reguli ce ne erau necunoscute. Puteam urca în rangurile cele mai înalte, iar apoi să fim aruncaţi, fără nicio explicaţie, în mizeria cea mai cruntă. Şi nu ni se părea nimic nedrept în asta. Din clipa în care acceptaserăm starea de sclavie, toate făceau parte implicit din existenţa noastră. Împăratul devenise întruchiparea sorţii, cea care îşi permite să se joace – cu inconştienţă, cu nepăsare şi cu răutate inocentă de

copil – cu viaţa oricărui om. Nu eram cu nimic deosebiţi de restul oamenilor, nu ne simţeam mai prejos de alţii. Singura diferenţă dintre sclavii imperiali şi supuşii liberi era că noi aveam un nume pentru soartă, pentru cel care ne mânuia după plac pe tabla de joc. Dar nu făceam şi noi acelaşi lucru cu subordonaţii noştri, fie ei sclavi sau oameni liberi? Nu dispuneam de vieţile şi averile celor pe care-i invadam? Toţi suntem sclavi, numai că majoritatea au un stăpân pe care nu-l pot vedea, uneori nici măcar nu-l pot numi…

Deci am luptat în războaie, am construit şi am cucerit cetăţi, am incendiat lanuri şi am ridicat poduri, am secat mlaştini şi am clădit oraşe, am distrus popoare şi am oprit năvălitori barbari…

Apoi, într-o zi, împăratul a părut să-şi amintească de talentul meu de a îndura mai bine ca alţii marea şi m-a trimis ca simplu matroz pe o corabie de război ce avea misiunea de a jefui convoaiele comerciale ale inamicilor din sud.

După un an ajunsesem căpitanul navei, iar după încă unul devenisem amiralul unei flote imense, cu ajutorul căreia împrăştiam groaza pe întreg oceanul. Mă bucuram pe deplin de puterea mea, pentru că, spre deosebire de oştirea regulată, piraţii ca noi nu respectau aproape niciun fel de reguli şi făceau tot ce le trecea prin cap.

Câtă deosebire între înaintarea trudnică, pas cu pas, prin praf sau glod, şi plutirea vijelioasă, pe

creasta valurilor, cu toate pânzele întinse! Sigur, şi pe mare sufeream de căldură sau de frig, de foame sau de sete, dar aveai simţământul superiorităţii asupra naturii, chiar şi în timp de furtună, şi nu te simţeai atât de mărunt şi de neputincios ca pe uscat. Înţelegeam marea, înţelegeam apa, iar nenumăratele mele victorii se bizuiau tocmai pe această înţelegere ce depăşea atât înţelegerea celorlalţi, cât şi înţelegerea mea conştientă. Ştiam, pur şi simplu, că trebuie să fac anumite lucruri şi le făceam, iar rezultatul îmi satisfăcea aşteptările.

Apoi, într-o zi, împăratul a decis că activitatea mea militară trebuia să înceteze şi m-a dăruit unui curtean de-ai săi, mare învăţat şi cărturar.

Noul meu stăpân a fost destul de uimit şi mai ales stânjenit de un asemenea dar. Nu putea să-l refuze, pentru că împăratul s-ar fi supărat, dar nici nu ştia la ce să-l folosească.

Îl impresiona, evident, faptul că are un personaj important, al cărui nume fusese atâta vreme pe buzele tuturor. Nu-mi găsea locul în gospodăria lui. Cărturarul nu era sărac, avea moşii şi zeci de robi, dar ce puteam face în gospodărie? Nu mă pricepeam la vreo meserie, nu ştiam să administrez o moşie, nu aveam talent de slujitor de casă…

La început mi-a dat ca sarcină să mă ocup de paza domeniului său, dar am descoperit curând că pacea din interiorul imperiului şi silinţa autorităţilor administrative aduseseră ordinea în viaţa cotidiană,

iar micile armate particulare, cândva necesare, nu-şi aveau rostul. Curând m-am văzut redus la rolul de confident al stăpânului, căruia îi plăcea să mă întrebe diferite lucruri despre aventurile mele sau despre locurile pe care le văzusem. Sau, pur şi simplu, să aibă lângă el pe cineva cu care să discute lucruri mai deosebite, pe care alţi sclavi nu le pricepeau.

Mi-am dat destul de iute seama că nu eram darul pe care şi l-ar fi dorit. Ar fi preferat un rob copist, care să-i fie secretar şi să facă ordine în maldărele de pergamente ce-i umpleau camera. De la la călugării războinici eu primisem doar o educaţie militară, nu ştiam să scriu sau să citesc. Condusesem armate sau flote având în jurul meu sumedenie de scribi şi socotitori cărora le dădeam ordine. Dar mă străduiam să fiu un interlocutor plăcut şi să-mi slujesc noul stăpân cât mai bine.

După un timp, îmi găsisem locul în rutina calmă şi previzibilă a casei sale. Am descoperit că savantul care-mi era stăpân, un om mai degrabă pe drumul către bătrâneţe decât între două vârste, avea o fire blajină, era dornic de înţelegere, şi-şi trata robii ca pe nişte egali. Fiindcă, spunea el, toţi se nasc egali, doar soarta îi împarte în diferite categorii, care nici măcar ele nu-s statornice, un om liber poate deveni oricând sclav, iar un sclav poate să-ţi hotărască soarta, dacă împăratul i-a dat rang înalt, ba poate chiar să-şi câştige libertatea, după cum s-a întâmplat uneori. Deci toţi sunt egali, toţi au dreptul să gândească aşa

cum vor.

Mai avea şi alte idei la fel de bizare, printre care şi aceea că lumea e guvernată de un zeu unic, fără chip şi fără trup. Numai că, fiind fidel propriilor opinii, nu încerca să convingă pe nimeni de justeţea credinţei sale, de aceea bănuiesc că religia pe care o inventase urma să piară odată cu moartea lui, din moment ce era singurul care credea în ea. În schimb, respecta credinţele celorlalţi şi, religios din fire, îşi îndemna servii să aducă ofrande şi jertfe zeităţilor sau duhurilor în care credeau. Iar când m-a sfătuit şi pe mine să fac la fel, mi-am dat seama uimit că nu eram adept al nici unei religii.

Însă, nedorind să-l supăr, m-am gândit îndelung cum să fac. Soldaţii printre care trăisem atâta amar de vreme le aduceau jertfe unor zeităţi nemiloase, care se hrăneau cu sânge şi suflete de muribunzi. Nu le împărtăşisem nicicând opinia. Marinarii se rugau zeilor-peşti ai adâncurilor. Nu mă interesaseră. Călugării războinici vorbeau despre numeroasele noastre întrupări şi despre nimicnicia spre care trebuie să tindem, dar nu ne pomeniseră nicicând despre vreun zeu.

Atunci mi-am adus aminte de singurele făpturi supranaturale cu care avusesem vreodată de-a face: zangorii. Şi m-am gândit, pentru că vârsta şi evenimentele mă potoliseră întrucâtva, să încerc să mă împac cu ei, să le aduc o jertfă, aşa cum procedau părinţii mei, de care nu-mi amintisem în toţi anii

furtunoşi printre care se strecurase existenţa mea.

Am pregătit un sac cu grăunţe şi un coş cu prăjituri cu miere, cârnaţi afumaţi şi fructe zemoase.

Le-am aşezat pe toate pe-o plută, pe care am ancorat-o în mijlocul fluviului, să nu ajungă furii la ea. Pentru că doream ca ofranda să fie primită de cei cărora le era dedicată, nu de altcineva.

Poate că această aducere-aminte nu fusese întâmplătoare, poate că mă gândisem la zangori tocmai din cauza fluviului. Căci moşia stăpânului meu se afla pe malul fluviului Hatti, fluviul întins şi mocirlos, plin de-o ciudată măreţie, ce trece chiar prin mijlocul împărăţiei. Administratorul moşiei încercase să-mi explice felul în care trebuia să-şi planifice lucrările şi-mi pomenise de inundarea periodică a luncii. Mâlul mănos, depus în fiecare primăvară, era explicaţia recoltelor bogate obţinute an de an.

— Uneori se întâmplă ca apele fluviului să nu crească suficient sau să nu crească deloc, iar atunci câmpiile rămân neroditoare. E adevărat că acest lucru se întâmplă destul de rar. Anul în care nu vin inundaţiile este un an de foamete, îmi explicase el, iar vorbele lui avuseseră un răsunet ciudat în sufletul meu, îmi amintiseră cuvinte auzite cândva, cu mult timp în urmă, şi uitate…

A doua zi, în zori, m-am dus să recuperez pluta. Ofrandele mele dispăruseră, iar pe lemnul ambarcaţiunii se vedeau urme umede, în formă de tălpi vagi, conturate parcă în grabă…

Am avut sentimentul ciudat că se închidea un cerc, că fusesem iertat pentru o vină veche, iar existența mea de până atunci căpăta un nou înțeles, de parcă ar fi fost o îndelungată pregătire pentru o misiune deosebită…

Ca și cum întâmplările ar fi luat deja un nou curs, a doua zi stăpânul meu m-a chemat la el și mi-a spus:

— Am găsit un manuscris interesant și vreau să-ți cunosc părerea în unele privințe. Având în vedere că ai colindat pământul în lung și-n lat, ce formă crezi că are acest pământ pe care trăim?

— Părinții mei erau convinși că este plat, ca o tavă, și că plutește pe apele Marelui Ocean. Însă marinarii cu experiență știu că pământul este rotund ca o bilă, iar dacă navighezi suficient într-o direcție, până la urmă ajungi înapoi de unde ai plecat. De altfel, eu însumi am făcut ocolul lumii de două ori, pe vremea când eram corsar împărătesc. Deci nu cred că forma pământului poate constitui subiect de dispută.

— Manuscrisul de care ți-am pomenit susține că forma pământului n-ar fi tocmai sferică, ci un pic turtită, ca un măr.

— Nu văd nimic imposibil în această afirmație, deși, totodată, nu văd nici vreun argument care s-o susțină, i-am replicat eu.

— Autorul manuscrisului nu insistă foarte mult asupra acestei probleme, pe care o consideră axiomatică. Dar, pornind de aici, ajunge la concluzii foarte bizare. Dacă acceptăm că pământul este o sferă

– fie ea și turtită la capete – ce plutește în vidul cosmic, pentru că, evident, nu are cum să plutească pe Marele Ocean, atunci ce se întâmplă cu apa de pe suprafața planetei? De ce nu se scurge în vidul ce ne înconjoară?

Știam răspunsul de la un bătrân, fost căpitan în flota mea, mare cunoscător al tainelor universului, ce-mi împărtășise câte ceva și mie, mai degrabă ciudățenii și paradoxuri pentru profani decât chestii serioase, și m-am grăbit să i-l comunic:

— Pentru că pământul se rotește foarte iute în jurul axei sale, iar apa este lipită de el din cauza rotației, rotație pe care noi n-o simțim, pentru că suntem prea mici ca să sesizăm mișcarea.

— Exact asta susține și autorul manuscrisului. Dar el mai afirmă ceva: că nivelul apelor ar fi fost mult mai mare cândva, în vremurile de demult. Își bazează afirmațiile pe faptul că a descoperit în munți scoici și pietre în care se imprimaseră urme de pești. Dacă nivelul apei a scăzut atât, unde a dispărut toată apa aceea?

— Poate că n-a dispărut, am încercat șovăitor să dau o replică. Poate că, în urma unor cutremure, sau a altui fenomen, munții s-au ridicat, purtând cu ei resturi ce fuseseră cândva sub nivelul apei…

— Greu de crezut că un asemenea cataclism ar fi păstrat întregi urmele acelea de viețuitoare marine. Mai degrabă sunt de acord că apa s-a retras, destul de lent, lăsând în urmă cochilii și schelete de pești.

— Bine. Dar, atunci, ce s-a întâmplat cu atâta apă?

— Autorul necunoscut susţine că pământul este gol pe dinăuntru. La un moment dat, apa a erodat scoarţa – acolo unde era mai subţire – sau poate ea a cedat sub greutatea imensă a cantităţii de apă, iar o parte însemnată s-a scurs în interiorul sferei.

— Deci globul terestru ar fi plin cu apă? mi-am exprimat eu neîncrederea.

— Numai parţial, m-a corectat stăpânul meu. Pentru că şi la apa din interiorul sferei se aplică aceeaşi regulă ca la cea din exterior – viteza de rotaţie o menţine lipită de marginea globului.

— Poate că a fost valabil la început, când cantitatea de apă era mică, dar, cu timpul, din exterior s-a tot scurs lichid, până s-a umplut tot golul.

— Aici intervine forma pământului, despre care ţi-am pomenit la început. Pământul este turtit la extremităţi, ca un măr. Din cauza acelor zone turtite, presiunea apei a fost mai mare acolo, fiindcă efectul de rotaţie era mai redus sau ceva de genul ăsta. Deci pământul ar avea de fapt două găuri, în zonele mai turtite. Efectul de rotire din interior păstrează lichidul lipit de pereţi dar, în acelaşi timp, încearcă să împingă lichidul în afară. Dar presiunea din exterior este şi ea foarte puternică, aşa că se ajunge la un fel de echilibru. Însă, cu tot echilibrul, în zonele de legătură dintre interior şi exterior ar trebui să existe mari vârtejuri, ce n-ar fi trecut neobservate de către marinari. De aceea te întreb: unde ar putea să existe

două găuri în scoarţa pământului, simetrice, şi care să nu fie remarcate de navigatori?

M-am gândit îndelung. Toată treaba mi se părea aiurea de tot, rodul unei minţi zdruncinate sau dereglate de droguri. Apoi, într-o străfulgerare, am descoperit că exista o posibilitate ca teoria să fie adevărată. Mai mult, toată chestia căpăta un caracter foarte veridic.

— În zonele acoperite de gheţuri! am exclamat eu, exprimând acea descoperire senzaţională. Atât în nord, cât şi-n sud – două zone absolut simetrice – mările sunt acoperite de gheţuri foarte groase. Aproape nimeni nu navighează în vecinătatea lor, iar dacă s-a învrednicit cineva să meargă pe gheţurile acelea, care sunt înalte cât nişte munţi deasupra apei, deci probabil încă pe atât sub nivelul mării, n-are de unde să ştie dacă sub luciul îngheţat sunt sau nu vârtejuri!

— Exact aşa susţine şi autorul necunoscut al manuscrisului. Mai mult, el zice că gheţurile s-au creat în perioade de echilibru al forţelor apelor, iar apoi, când s-au iscat tulburenţe, stratul de gheaţă era suficient de gros şi nu s-a spart. Gheaţa acţionează acum ca un dop, care nu permite nici să între, nici să iasă prea multă apa. Există o circulaţie între interior şi exterior a lichidului care se scurge pe sub stratul de gheaţă, dar suficient de redusă pentru ca situaţia actuală să se păstreze.

Stăpânul meu a tăcut un timp, apoi a adăugat, cu o

voce uşor jenată, de parcă s-ar fi ruşinat că putea să creadă asemenea baliverne:

— Autorul manuscrisului susţine că în interiorul pământului există o lume asemănătoare cu a noastră. Apele ar fi dus cu ele seminţe de plante, peşti şi animale acvatice, ba chiar şi oameni şi animale terestre…

— Şi cum ar putea să trăiască oamenii, animalele şi plantele în bezna aceea? Poate că în jurul dopurilor de gheaţă să fie ceva lumină, care ar fi refractată de sloiuri, dar în restul cavităţii ar trebui să fie întuneric…

— Individul susţine că exact în centrul pământului se găseşte o masă de lavă incandescentă, ca aceea care iese din vulcani. Respectiva masă pluteşte în golul din interiorul pământului, fiind menţinută de forţele de rotaţie la mare distanţă de coaja pe care şi-au găsit adăpost oamenii. Arată exact ca soarele nostru. Manuscrisul descrie lumea aceea interioară şi foarte asemănătoare cu a noastră…

Dacă la un moment dat crezusem în posibilitatea existenţei unui pământ gol pe dinăuntru, eventual cu mări şi oceane în interior, poate şi cu nişte peşti şi moluşte în acele ape, de data asta bănuiam că stăpânul meu descoperise un basm, o poveste dintre cele care se istorisesc seara lângă foc şi, pentru că povestea respectivă fusese bine concepută şi cu multe amănunte veridice, o considerase reală.

Dar n-am spus nimic, pentru că-i cea mai mare

prostie să încerci să risipeşti iluziile cuiva. Nu vei reuşi niciodată şi te vei alege cu un duşman înverşunat pentru tot restul vieţii.

— Ce crezi? m-a întrebat stăpânul meu în cele din urmă. Există vreo şansă ca manuscrisul să spună adevărul?

— Tot ce se poate, am mormăit eu, deloc convins. Dar mi se pare foarte greu de verificat…

— Tocmai asta vreau de la tine. Să faci un plan, ca să ajungem *în lumea de dincolo,* ca să zicem aşa.

Dorinţa lui nu m-a şocat. Chiar deloc. În primul rând pentru că prevedeam că aici vom ajunge. Cred că trăsătura de bază a omului este următoarea: nu numai că se autoamăgeşte şi-i dispus să creadă toate aiurelile, dar încearcă şi să demonstreze că are dreptate. Chestie din care ies uneori lucruri deosebite, chiar dacă diferite de cele sperate iniţial. În al doilea rând, eram sclav şi soldat, adică educat să nu comentez niciodată ordinele, nici măcar în gând. Trebuia să le execut cât mai bine, cu dăruire şi dorinţă sinceră de reuşită.

Pe de altă parte, de ce să nu recunosc că provocarea respectivă mă atrăgea? Mi se urâse să fiu un soi de ciudăţenie, de tigru folosit pe post de căţeluş de casă. Simţeam nevoia de acţiune, oricare ar fi fost ea. Iar în apele îngheţate din nord – sau din sud, pentru că, de fapt, era acelaşi lucru – nu navigasem niciodată.

Am început să mă gândesc, să le dictez unor scribi puşi la dispoziţie de stăpân tot felul de lucruri, să

facem planuri şi calcule cu socotitorii moşiei. Am cerut hărţi şi informaţii de la arhivele marinei. Aproape doi ani am făcut mii de lucruri şi am reuşit să-i prezint stăpânului un plan coerent de a ajunge în lumea interioară a pământului şi costurile aferente.

Planul prevedea pentru moment doar o expediţie de cercetare, care să se asigure că exista posibilitatea de trecere între cele două lumi. O expediţie alcătuită din trei corăbii mici, cu pânze fixate de catarge mobile, şi vâsle, corăbii care puteau fi trase pe gheaţă ca nişte sănii. Mult echipament pentru vreme de iarnă, alimente şi unelte pentru săpat în gheaţă. Iar costurile nu solicitau prea mult averea stăpânului meu.

Aproape imediat după aceea el mi-a dat mână liberă şi mi-a oferit posibilitatea de a procura tot ce aveam nevoie. Fiind vorba doar despre o expediţie de cercetare, a decis să nu participe el însuşi şi m-a desemnat pe mine conducătorul grupului de explorare.

Am plecat, în fruntea a o sută şapte oameni, părăsind pe furiş portul din delta fluviului Hatti, pentru că stăpânul meu nu dorea comentarii răutăcioase, nici ingerinţa altor doritori de descoperiri senzaţionale.

Am avut noroc de vreme frumoasă şi am ajuns în mările îngheţate după vreo şase săptămâni. Apoi ne-am strecurat cu grijă printre gheţari, pe o rută întortocheată, îndreptându-ne, totuşi, din ce în ce mai

mult spre nord.

Iar după ce am ajuns la banchiza compactă, fără mare liberă sau canale, am tras corăbiile pe gheață, le-am demontat catargele și le-am târât – în echipe de câte zece oameni, ca să ne odihnim pe rând – către locul în care bănuiam că s-ar afla deschiderea căutată.

Când acul busolei a început să se rotească aiurea, semn că ajunsesem aproape de pol, am făcut tabără și am început să săpăm un puț larg în gheață. O muncă grea, parcă săpam în piatră. Banchiza era groasă, mai groasă decât bănuiam, iar oamenii sufereau crunt din cauza gerului. Am pierdut trei oameni, uciși de urșii flămânzi, alți doi degerați și încă trei care se îmbolnăviseră și pieriseră după trei zile de febră.

Dar până la urmă am ajuns la apă. La capătul de jos al puțului se găsea o vâltoare tulbure, ce părea să se miște orizontal. Putea să fie doar un curent de adâncime, dar la fel de bine putea să fie trecătoarea spre lumea interioară. Dacă acel curent ar fi fost îndreptat în jos, ca o cascadă, n-ar fi existat îndoială.

Puteam să ne oprim, dar nu aveam certitudinea. Eram obligați să trecem la pasul următor.

Printre uneltele noastre se găsea un butoi lung și îngust, ermetic, construit special după indicațiile mele din lemn foarte rezistent. Avea un capac mobil, care putea fi tras și dinăuntru, dar care nu putea fi deschis accidental nici din afară, nici dinăuntru. De

butoi era prins un cârlig din metal, de care fusese legată o funie rezistentă, lungă de două mii de paşi. Calculele pe care le făcuseră specialiştii marinei, ţinând seama de mărimea pământului şi de diferite alte elemente, indicaseră că grosimea stratului de pământ ce despărţea cele două lumi era de circa o mie de paşi. Pentru orice eventualitate, dublasem lungimea.

Am intrat în butoi, am închis chepengul, iar oamenii mei m-au lăsat pe fundul puţului.

Vârtejul a preluat îndată butoiul, trăgându-l cu putere sub gheaţă. Deplasarea a fost la început orizontală, apoi oblică, după care a devenit complet verticală. Înaintam, totuşi, destul de lent, pentru că funia nu lăsa recipientul să fie purtat de curent cu toată viteza. Apoi am simţit o smucitură zdravănă, iar în clipa următoare cădeam spre interiorul pământului cu o viteză îngrozitoare. Probabil că se rupsese funia sau poate că se terminase, pentru că aveam senzaţia că străbătusem o distanţă cu mult mai mare de o mie de paşi.

Căderea continuă vreme îndelungată, apoi se transformă treptat într-o înaintare orizontală.

Abia atunci mi-a trecut prin minte că urma să-mi găsesc sfârşitul în butoiul acela. Probabil că banchiza lumii interioare era la fel de întinsă ca şi cea pe care o străbătuserăm noi. Asta însemna că butoiul urma să fie târât de curent săptămâni întregi. Eu nu aveam cu mine nici apă, nici provizii. Iar cantitatea de aer

era limitată. Evident, nu voi apuca să mor de sete sau de foame, ci voi pieri sufocat.

Planul meu prevăzuse că, după o călătorie de circa o mie de paşi, voi ajunge dincolo, la suprafaţă. După ce voi arunca o privire în jur, să mă lămuresc dacă autorul anonim al manuscrisului avusese dreptate, voi smuci de funie puternic, mă voi închide la loc în butoi, iar echipajul mă va trage înapoi în lumea mea. Oricum, planul prevăzuse să fiu tras înapoi dacă se ajungea la capătul frânghiei, în eventualitatea că trecătoarea era mai lungă sau banchiza mai întinsă decât cei două mii de paşi prevăzuţi, numai că, din moment ce funia se rupsese, trebuia să merg până la capăt, până când curentul mă va scoate la suprafaţă.

Aveam o singură soluţie.

M-am concentrat cât mai mult şi mi-am suprimat toate funcţiile vitale. O bătaie de inimă pe minut, o respiraţie uşoară la cinci minute… După care am reuşit să mă transform într-un trup aparent lipsit de viaţă. Care urma să se descurce vreme îndelungată cu ce avea în spaţiul acela redus. Poate nu suficient de îndelungată, totul depindea de întinderea banchizei…

Am rămas cufundat în nefiinţă un timp nedeterminat, cu mintea cuprinsă de negură.

Apoi, în bezna din mintea mea s-a aprins o pâlpâire stranie, ca o licărire de licurici într-o peşteră din străfundurile unui munte, şi o voce a pornit a-mi şopti stăruitor, direct în conştiinţa-mi amorţită:

— Trezește-te! Trezește-te!

Am auzit-o, dar nu mi-a păsat de ea, preferam odihna, neființa, locul acela întunecat, dar lipsit de griji… În cele din urmă, sâcâit de stăruință, mi-am deschis mintea. Glasul a mai sunat de câteva ori, până s-a convins că redevenisem lucid. Am remarcat că mișcarea butoiului încetase. *Încetase complet.* Nu mai simțeam vârtejul, nici măcar o ușoară legănare provocată de valuri. Butoiul era complet imobil. Mi-am repus simțurile pe deplin în funcțiune și am auzit un zgomot vag de resac. Am presupus imediat că butoiul fusese aruncat pe țărm sau prins între ghețari. După un timp, în care funcțiile trupului au revenit la normal – și mi-am dat seama că mi-era foame și sete – am deschis cu grijă chepengul, gata să-l trântesc înapoi, dacă ar fi fost încă sub apă. Dar prin deschizătură n-a pătruns apă, ci aer curat, cu miros de sare și alge. Și strigăte de pescărușI.

M-am târât afară din vasul de lemn. Mă aflam pe o plajă domoală, la câțiva pași de linia fluxului. Butoiul fusese dus acolo de cineva, nu avusese cum să ajungă singur în locul acela adăpostit. Când m-am ridicat în picioare și am văzut urmele din nisip, din jurul dârei lăsate de butoi, urme asemănătoare celor unor picioare desculțe de copil, dar cu un contur vag, m-am lămurit cine se ostenise să-mi salveze viața.

Într-un fel, prezența lor acolo nu m-a surprins. Erau făpturi ale apei, puteau trece dintr-o lume în alta fără efort…

N-ar mai fi multe de spus. Când intrasem în butoi avusesem asupra mea armele obişnuite – spada lungă, mlădie şi pumnalul greu. După ce mi-am revenit şi m-am hrănit cu scoici şi crabi, am pornit spre interiorul insulei. Am descoperit oameni – blonzi cu ochi albaştri, ca şi mine – şi am reuşit să mă fac acceptat de ei, pentru că aveau respect pentru războinicii pricepuţi şi navigatorii îndemânatici. Acum am o familie, am un rost, sunt liber, atât de liber cât poate fi un om care trăieşte într-o societate de oameni liberi. Am reuşit să trezesc printre cei alături de care trăiesc dorul de aventură şi organizez expediţii de jaf şi comerciale în colţuri îndepărtate ale lumii, mânând corăbiile lungi ale bărbaţilor blonzi către sud, nord, est şi vest. Scopul adevărat al acestor expediţii este de a cunoaşte bine lumea în care am ajuns, lume care traversează o perioadă de anarhie, după ce un mare imperiu s-a prăbuşit, iar unul nou încă nu s-a născut. Cei de aici cred în zei, dar am descoperit departe, în sud, indivizi care cred că există un unic zeu, creator al lumii şi oamenilor. Dar de ce mă ostenesc atât? Pentru că sunt convins că nu mă voi întoarce niciodată în lumea mea.

Lumea în care am nimerit este foarte asemănătoare celei din care am venit. Dar, în acelaşi timp, este, evident, alta. Am remarcat din prima clipă, privind soarele. Lumina şi dădea căldură, ca şi cel sub care crescusem. Dar arăta, într-un fel, altfel.

Oricum, m-am adaptat acestei lumi, îi respect

obiceiurile şi tradiţiile. Singurul lucru pe care îl păstrez din lumea mea este obiceiul de a aduce jertfe zangorilor, aşa cum făceau şi părinţii mei. Iar zangorii vin de fiecare dată şi-mi primesc ofrandele. Am grijă să le ofer tot ce-i mai bun, pentru că ştiu că un an în care zangorii nu vor veni va fi groaznic: fructele nu vor avea gust, mâncarea nu va fi sătioasă, iar femeile nu vor avea chef.

Însă am sentimentul ciudat că am trăit cândva într-o imensă minciună sau, mai bine zis, într-o imensă iluzie. Pentru că tot sistemul meu de valori s-a răsturnat la un moment dat şi nu mai sunt sigur de amintiri, nu mai ştiu dacă tot ce ştiu despre lumea din care vin este adevărat sau doar rodul modificărilor continue la care ne supunem trecutul, regândindu-l şi reanalizându-l. Am crescut şi am fost educat în credinţa că m-am născut pe suprafaţa exterioară a pământului. Dar, oricât m-aş strădui, nu-mi aduc aminte ca pe cerul lumii din care vin să fi existat stele...

Liviu Radu – Armata moliilor

Primul volum din seria TARAVIK

Taravik este curier independent și caftangiu contractual. Duce o viață palpitantă – cărând colete și scrisori prin pustiu, cu ajutorul lui Kostik, pegasul său cu o singură aripă. Mai o alergătură prin deșert, mai o bere rece, mai un salt într-o râpă – timpul trece într-un mod interesant. Până în dimineața în care Marieța, iubita lui, îl izgonește de acasă pentru că nu-i manierat și nu știe să se poarte. Nu i-a făcut niciodată un cadou – măcar un ineluș din bronz, că de unul din aur nici nu poate să fie vorba.

Așa începe aventura lui Taravik. Căutând un inel pentru Marieța, curierul caftangiu pune în mișcare forțe oculte, trezește simpatia zeilor și se ia la întrecere cu vrăjitori de pe alte tărâmuri. Dar, mai ales, face să reînvie Armata Moliilor!

Liviu Radu – La galop prin piramidă

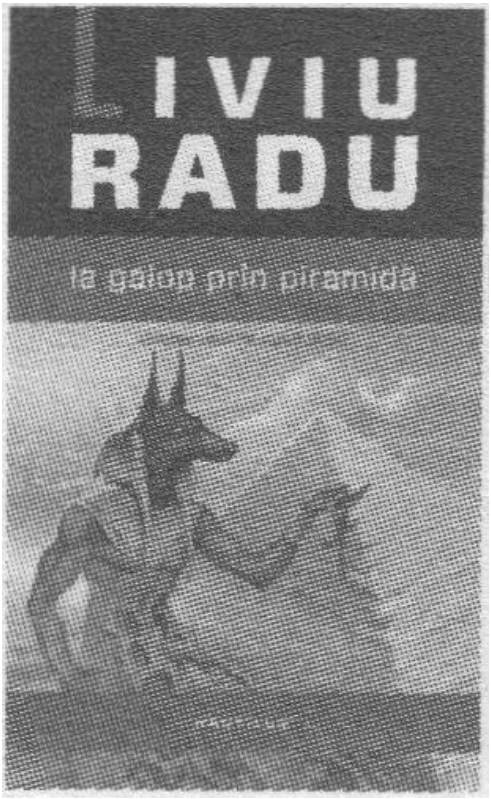

Al doilea volum din seria TARAVIK

„Poveştile lui Liviu Radu devin mai bune odată cu trecerea timpului, întocmai ca vinurile atât de îndrăgite de Taravik.”

Observator cultural

„Fii atent ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se îndeplinească”, îi spunea uneori Taravik prietenului său, pegasul Kostik – fără să se gândească nici un pic că exista posibilitatea să treacă el însuşi printr-o asemenea situaţie.

Să ne reamintim câteva fapte: Taravik descoperise mormântul regelui Inutomeh şi, dându-şi seama că aveau să urmeze vremuri grele în Terimeea, îşi dorise să primească o comandă care să-l oblige să părăsească – măcar pentru un timp – ţinuturile natale.

Felix Aderca – Oraşele scufundate

„Ceea ce încântă în acest roman este sinteza fantastică, darul de a face enorme jucării … Capacitatea de a distribui spaţial ideile, ingeniozitatea plastică riguroasa tehnică a împărăţiei acvatice, mecanizarea tuturor ramurilor de activitate de la naştere până la moarte, luxul rece electric, toate aceste aspecte de domeniul feericului şi al utopicului plac. Se adaugă un humor fără cute de zâmbet, englezesc, făcut din enormităţi şi fantezii.”

G. Călinescu

„Tehnica oraşelor scufundate nu reprezintă un simbol al progresului ineluctabil şi nici un pretext pentru o incursiune-avertisment într-un viitor posibil, slujind doar ca un decor al dramei omenirii autocondamnate şi oferind temeiurile evadării din final. Fără a nesocoti meritele altor cărţi apărute sub aceeaşi semnătură, mi se pare că romanul acesta constituie reuşita maximă a autorului şi o prezenţă mai mult decât onorabilă în peisajul literar interbelic.”

Ion Hobana

Sebastian A. Corn – Ne vom întoarce în Muribecca

Un roman SF și un prilej de a pune față în față comunismul și capitalismul, consumerismul și morala

Străvechea cetate „Z”, spun legendele perpetuate de ani, se ascunde în jungla braziliană. Învăluit într-o aură de mister exploratorul Percy Fawcett pornește în căutarea ei. Timpul și spațiul se multiplică, personajele și poveștile se amestecă într-un roman cane sfidează genurile și convenţiile literare. Sebastian A. Corn se întoarce cu o carte recomandată tuturor celor pentru care *a visa* și *a gândi* sunt acțiuni esențiale.

„Sebastian A. Corn este unul dintre scriitorii cei mai interesanți apăruți după ’89. Autorul e greu de lipit de o tradiție locală a literaturii. Nici măcar în filiera propriei literaturi nu poate fi înșurubat, pentru că aceasta nu există decât pentru puțini (majoritatea fani SF).”

Mihai Iovănel